

JEŽÍŠ – NÁŠ ÚDĚL

Wilhelm Busch

Dies ist die tschechische Version des Titels „Jesus – unser Schicksal“ von Pfarrer Wilhelm Busch aus Essen.

Sie ist ausschließlich zur kostenlosen und unveränderten Weitergabe freigegeben.

Bei Fragen bitte wenden an:

Uwe Klöpfer
uwe.kloepfer@web.de

Toto je česká verze německé knihy „Jesus – unser Schicksal“ faráře Wilhelma Busche z Essenu.

Knihu můžete dále předávat jen bezplatně a bez změn.

Máte-li dotaz, obraťte se, prosím, na:

Uwe Klöpfer
uwe.kloepfer@web.de

Wilhelm Busch

se narodil roku 1897 ve Wuppertalu-Elberfeldu, mládí prožil ve Frankfurtu nad Mohanem a tam také maturoval. Jako mladý důstojník uvěřil v první světové válce. Studoval v Tübingen teologii, farářem byl nejprve v Bielefeldu, pak v jednom hornickém okrese a nakonec byl desítky let farářem mladých v Essenu. Při tom měl občas evangelizační přednášky ve své zemi i ve světě. Za třetí říše ho jeho víra a boj vyznávající církve přivedly často do vězení. Po druhé světové válce s poselstvím o Ježíši znovu neúnavně cestoval. Roku 1966 ho povolal jeho Pán v Lübecku k sobě právě když se vracel z evangelizace v Sassnitzu na Rujáně.

Bůh ano, ale proč Ježíš?

Jsem už starý farář. Celý život jsem působil ve velkoměstě a za tu dobu slyším skoro pořád stejná hesla. Jedno zní: „Jak to všechno může Bůh dopustit?“ Jiné: „Kain a Ábel byli sourozenci. A Kain zabil Ábela. Kde vzal Kain svou ženu?“ A jedno z nejoblíbenějších je: „Pane faráři, pořád mluvíte o Ježíši. To je přece fanatismus. Vždyť to je úplně jedno, jaké má kdo náboženství. Hlavně, že se lidé bojí něčeho vyššího, neviditelného.“

To je přece jasné, ne? Totéž už řekl náš slavný rodák Goethe - je také z Frankfurtu - „Hlavní je, co člověk cítí; jméno je jen ozvěna a kouř...“ Na tom vůbec nezáleží, říkáme-li Alláh, Buddha, osud nebo „vyšší bytost“. Hlavně, že máme nějakou víru. A bylo by fanatické, kdybychom ji chtěli nějak upřesňovat. To si přece myslí polovina z vás, že ano? Ještě vidím před sebou tu starou dámu, jak mi vysvětluje: „Ach, pane faráři, vy pořád s těmi řečmi o Ježíši! Copak sám Ježíš neřekl: ‚V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou?‘ Tam je místo pro všechny!“ Přátelé, tohle je pěkný podvod!

Byl jsem jednou v Berlíně na letišti „Tempelhofer Feld“. Než nás pustili do letadla, museli jsme ještě projít pasovou kontrolou. Předě mnou stál takový mohutný pán - ještě ho vidím před sebou; takový dvouposchoďový, pod paží má velkou cestovní deku - a chvatně podává úředníkovi svůj pas. A tu úředník říká: „Moment! Váš pas je prošlý!“ Muž odpovídá: „Snad nebudete tak malicherný. Hlavně, že mám pas!“ - „Ne“, řekl pevně a rozhodně úředník, „pas musí být především platný!“

A přesně tak je to s vírou: nejde o to mít nějakou víru, že vůbec nějakou víru mám. Každý má nějakou. Nedávno mi někdo řekl: „Věřím, že z kila hovězího bude dobrá polévka.“ To je také víra - i když dost ubohá, rozumíte! Nezáleží na tom, že máte jakousi víru, ale na tom, abyste měli správnou víru, víru, s níž se dá žít, i když se velice setmí, která vás podrží i v těžkých pokušeních, víru, za kterou se dá umírat. Umírání je velká zkouška pravosti naší víry!

Existuje jen jedna pravá víra, se kterou se dá správně žít a správně umírat: je to víra v Ježíše Krista, Syna Božího. Sám Ježíš řekl: „V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou.“ Ale do Božích příbytků jsou jen jedny dveře: „Já jsem dveře! Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude.“

Ježíš je dveřmi! Víím, tohle lidé nechtějí slyšet. O Bohu se dá diskutovat celé hodiny. Jeden si ho představuje tak, druhý jinak. Ale Ježíš není žádný diskusní předmět. Já vám říkám: Pouze víra v Ježíše, Syna Božího je zachraňující a spasitelná víra, s níž lze žít i zemřít.

Jak připadá lidem tato víra směšná, ukazuje jedna příhoda, které se můžete klidně zasmát. Před lety jsem šel v Essenu městem. Na chodníku stojí dva muži, zřejmě horníci. Jak jdu kolem, jeden zdraví: „Dobrý den, pane faráři!“ Jdu k němu: „My se známe?“ Zasmál se a říká tomu druhému: „To je ten farář Busch! Docela správný chlapík!“ - „Děkuju!“ říkám. A tu pokračuje: „až na to, že má o kolečko víc!“ Vyjel jsem: „Co mám? O kolečko víc? Jak to, že mám o kolečko víc?“ Tu on opakuje: „Fakt, ten farář je správný chlapík, až na to, že pořád mluví o Ježíšovi!“ - „Človče!“ zvolal jsem radostně, „já nemám o kolečko víc! Za sto let budeme na věčnosti. Pak bude všechno záležet na tom,

jestli jste poznal Ježíše. Tam se rozhodne, jestli budete v nebi, nebo v pekle. Povězte, znáte Ježíše?" - „Vidíš," otáčí se se smíchem k druhému, „už zase začíná!"

I teď tím chci začít! V Bibli je slovo, a to bych chtěl dát na začátek. Říká se tam: „Kdo má Syna Božího, má život." Ve škole jste se kdysi o Ježíši učili - ale nemáte ho. „Kdo má Syna Božího" - slyšíte - „má!" - „ten má život" - zde i na věčnosti! „Kdo nemá Syna Božího, nemá život." To říká Boží slovo! Znáte přísloví: „Kdo má, ten má!"? Přesně tak to míní Bible. Rád bych vás přímo přemluvil - kvůli vám! - abyste přijali Ježíše a dali mu svůj život. Protože žít bez něho - to je přece žalostný život.

A teď vám řeknu, proč je Ježíš vším a proč víra v Ježíše je jediné správná. Nebo mi dovoluňte, abych to vyjádřil docela osobně: chtěl bych vám teď říci, proč musím mít Ježíše a proč v něho věřím.

1. Ježíš je zjevení Boží

Když mi někdo řekne: „já věřím v Boha! Ale k čemu je mi Ježíš?", pak odpovídám: „To je ale hloupost! Bůh je Bůh skrytý. A bez Ježíše o Bohu nic nevíme!"

Lidé si sice mohou Boha přizpůsobit, například jako „milého Pánaboha," který přece nenechá na holičkách počestného Němce, který vypije za den nanejvýš pět piv! Ale to přece není Bůh! Alláh, Buddha - to jsou projekce našich přání. Ale Bůh? Bez Ježíše o něm nic nevíme. Ježíš je zjevením Božím. V Ježíši přišel Bůh k nám.

Chtěl bych vám to ukázat na jednom přirovnání. Zkuste si představit stěnu z husté mlhy. Za touto stěnou je skrytý Bůh. Avšak lidé bez něho nemohou žít. A tak ho začínají hledat. Pokoušejí se mlhou proniknout. To jsou snahy různých náboženství. Všechna náboženství jsou lidským hledáním Boha. A všechna mají jedno společné. V mize zabloudila, Boha nenašla.

Bůh je skrytý Bůh. To pochopil jeden muž, jmenoval se Izaiáš, a z hloubi srdce vykřikl: „Pane, nemůžeme se k tobě dostat! O bys protrhl mrákotu a sestoupil k nám!" A považte: Bůh jeho výkřik slyšel! Protrhl mlhu a přišel k nám - v Ježíši. Když andělé na betlémském poli volali ve sborovém chóru: „Narodil se vám dnes Spasitel! Sláva na výsostech Bohu!" - tehdy k nám přišel Bůh. A teď Ježíš říká: „Kdo vidí mne, vidí Otce."

Bez Ježíše bych o Bohu nic nevěděl. On je to jediné místo, kde mohu získat jistotu o Bohu! Jak jen může někdo říkat: „Já se bez Ježíše obejdu!"

Mohu to všechno říci jen velmi krátce a musím mnoho vynechat. Přitom bych vám mohl o Ježíši tolik povědět. Ale teď vám mohu říci k otázce „Proč Ježíš?" jen ty hlavní body.

2. Ježíš je zachraňující Boží láska

Musím vám to vysvětlit. Před nějakým časem jsem měl rozhovor s jedním novinářem, který se mnou dělal interview. Ptal se: „Proč vlastně takové přednášky děláte?“ Na to jsem mu odpověděl: „Protože se bojím, že lidé půjdou do pekla.“ Tu se usmál a povídá: „To přece vůbec neexistuje!“ Na to jsem mu řekl: „Jen počkejte. Za sto let budete vědět, zda jste měl pravdu vy, nebo Boží slovo. Povězte mi,“ ptám se ho, „bál jste se už někdy Boha?“ - „Ne!“ odpověděl, „z milého Pánaboha přece nemusíme mít strach!“ Tu jsem mu vysvětlil: „Tak to jste na tom bledě! Kdo má o Bohu aspoň matnou představu, ten přece musí vědět, že není nic strašnějšího než svatý a spravedlivý Bůh, soudce našich hříchů. Myslíte, že by k vašim hříchům mlčel? Mluvíte o ‚milém Pánubohu‘? Bible to takhle neříká. Bible naopak říká: ‚Strašné je upadnout v ruce Boha živého.‘“

Už jste se báli Boha? Jestli ne, tak to jste ještě vůbec nenahlédli do plné reality svatého Boha a vašeho hříšného života. Ale když se ho začnete bát, pak se budete ptát: „Jak před Bohem obstojím?“ Myslím, že největší hloupost dnešní doby je, že už se nebojíme Božího hněvu. Ano, je to známka příšerného otupení, když náš národ už nebere vážně živého Boha a jeho hněv nad hříchem.

Profesor Karel Heim jednou vyprávěl, jak se na jedné cestě po Číně dostal do Pekingu. Přivedli ho tam na jednu horu, kde stál na samém vrchu oltář, „Oltář nebes“. Vysvětlili mu, že v „Noci smíření“ zaplní horu statisíce lidí s lampióny. A pak jde na horu císař - tehdy ještě vládli v Číně císaři - a obětuje oběť smíření za svůj národ. To nám vykládal profesor Karel Heim a pokračoval: „Tito pohané věděli něco o Božím hněvu a o tom, že člověk potřebuje smíření.“

Vzdělaný Středoevropan si však myslí, že může mluvit o „milém Pánubohu“, který je úplně spokojený, když se řádně platí církevní příspěvky. Raději se zase začněme Boha bát! Všichni jsme přece zhřešili! Vy ne? Ale samozřejmě že ano!

A když se zase naučíme Boha bát, budeme se ptát: „Jak se zachráníme před Božím hněvem? Kde je záchrana?“ A teprve pak můžeme pochopit: Ježíš je zachraňující Boží láska! „Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni.“ Ale nemůže být nespravedlivý. Nemůže mlčet k hříchu. A proto dal svého Syna - aby nás zachránil, aby nás smířil.

Pojďte se mnou do Jeruzaléma. Před městem je pahorek. Vidíme tu tisíce lidí. A nad hlavami davu se tyčí tři kříže. Muž na levém kříži je hříšník, stejně jako my. Ten vpravo také. Ale ten uprostřed! Podívejte se na něho, na muže s trnovou korunou, na Syna živého Boha! Proč tu visí? Tento kříž je Boží oltář. A Ježíš je Boží beránek, který nese hříchy světa. Tam nás smiřuje s Bohem.

Podívejte se, pokud jste nenašli Ježíše, vztahuje se na vás Boží hněv, i když to nepozorujete, i když to popíráte. A jenom ten, kdo přišel k Ježíši, má pokoj s Bohem: „Kázeň pokoje našeho na něj vložena.“

Dovolte mi, abych uvedl docela jednoduchý příklad. V první světové válce jsem byl u dělostřelectva. Měli jsme děla s ochrannými štíty. Jednou jsme byli

vpředu bez pýchoty a zaútočily na nás obrněné vozy - „tanky“ - tak jsme jim už tehdy říkali. Jako krupobití byla palba do našich štítů. Ale ty byly tak silné, že za nimi jsme byli v bezpečí. Přímo se mi vnucovala myšlenka: „Když teď jenom vystrčím ruku, hned bude jak řešeto a já jsem vyřízený, musím bídne vykrváčet.“ Ale za štítem jsem byl skryt!

A podívejme se: tím štítem je mi Ježíš. Víím, že bez Ježíše jsem propadl Božímu soudu. Bez Ježíše nemám v srdci pokoj, ať dělám co dělám. Bez Ježíše musím zemřít ve smrtelném strachu. Bez Ježíše jdu do věčného zatracení. Věčné zatracení existuje! Ale když stojím pod Ježíšovým křížem, jsem skryt jako za štítem. A smím vědět: On je můj smírce! On je můj zachránce! Ježíš je zachraňující Boží láska!

Slyšte: „Bůh chce, aby všichni lidé spaseni byli.“ Proto dal svého Syna, pro záchranu, pro smíření. I pro vás!

A tak nebudte klidní, dokud nebudete mít Boží pokoj a nebudete zachráněni!
Proč Ježíš?

3. Ježíš je jediný, kdo se dovede vypořádat s největším problémem našeho života

Víte, co je největší problém našeho života? Ano, vy staří teď samozřejmě myslíte na svůj žlučník, ledviny, nebo na co jste právě nemocní. Úžasné problémy! U těch mladých je to zase „ta dívka“ nebo „ten hoch“. Každý má svoje problémy. Věřte mi: největší problém našeho života je naše vina před Bohem!

Byl jsem desítky let farářem mladých. Proto jsem hledal stále nová přirovnání, jak bych tuto věc mladým vysvětlil. Jedno z nich bych teď chtěl použít. Říkal jsem jim: „Představte si, že máte od narození kolem krku železný kruh. A pokaždé, když zhřešíme, je k němu přikován další článek řetězu. Mám nečistou myšlenku - jeden článek. Jsem drzý k matce - další článek. Mluvil jsem špatně o druhých - zase článek. Den bez modlitby, jako by Bůh nebyl - další článek. Nečestnost, lež - zase jeden článek.“

Považte, jak dlouhý řetěz s sebou vláčíme! Rozumíte:

řetěz vin! Taková je skutečná vina před Bohem - i když ten řetěz nevidíme! Ale je strašně dlouhý. A my se s ním táhneme. Často se ptám, proč lidé nemohou být opravdu šťastní a radostní. Máte se přece poměrně dobře. Ale jste šťastní? Nejste! Nemůžete být - protože s sebou vláčíte řetěz svých vin! A toho vás nezbaví žádný farář, kněz, ani anděl. Ani Bůh jej nemůže odstranit, protože je spravedlivý: „Což-koli rozsíval by člověk, to bude i žítí.“

Ale je tu Ježíš! On je jediný, kdo stačí na největší problém našeho života: zemřel za moji vinu. Zaplatil za ni svou smrtí. Proto je s to sejmout ze mne řetěz mých vin. On je jediný, kdo to může!

Rád bych vám ze zkušenosti řekl: osvobození je, když víím, že mám odpuštěné hříchy. To je největší osvobození v životě - a co teprve při umírání. Vy staří - umírat a mít odpuštěné hříchy! Nebo jít na věčnost s celou svou vinou! Hrozné!

Znám lidi, kteří celý život říkali: „Já jsem dobrý. Já přece nedělám nic zlého.“

A pak umírají a zůstanou jim prázdné ruce. Najednou vidí: loďka mého života pluje temným proudem věčnosti - vsťříc Bohu. Nemohou si s sebou vzít nic: ani domek, ani bankovní konto nebo vkladní knížku - jen svou vinu. Tak jdou lidé před Boha. Hrozné! Ale tak umírají lidé. A když říkáte: „Vždyť tak umírají všichni!“ - potom tak doopravdy umíráte! Ale tak umírat nemusíte! Ježíš dává odpuštění hříčů! To je už teď to největší osvobození, jaké existuje.

Byl jsem osmnáctiletý mladík, když jsem prožil, co je odpuštění hříčů: řetěz spadl! V jedné písni se říká:

„Když hříchy mé Ježíš navždy smyl,
mír jako potok do srdce vlil.“

Přeji vám, abyste to také prožili! Pojdte k Ježíši! Dnes. On na vás čeká. Řekněte mu: „Pane, můj život je úplně zkažený a plný viny. Vždycky jsem to zamlčoval a sám sobě omlouval. Teď ti ho dávám. Teď chci věřit, že tvoje krev smazává moji vinu.“ Odpuštění hříčů, to je něco slavného!

V 17. století žil v Anglii jeden člověk jménem Bunyan. Pro svou víru byl léta ve vězení. Víte, vězení existovala ve všech dobách. Kromě Božího slova je to to nejstabilnější, co lidstvo má. A tam ve vězení napsal Bunyan překrásnou knihu. Popisuje v ní život křesťana jako velice nebezpečné, dobrodružné putování. Začíná takto: jeden člověk žije ve Městě zkázy. Najednou začne být neklidný a říká zhruba toto: „Tady něco není v pořádku. Nemám klid. Jsem tu nešťastný. Měl bych odtud odejít.“ Říká to své ženě. Ta mu vysvětluje: „Jsi nervózní. Potřebuješ si odpočinout.“ Ale to všechno nepomáhá. Jeho neklid trvá. A jednoho dne si uvědomí: „Nic mi nepomáhá. Musím z tohoto města ven!“ A tak utekl. Jakmile se však vydal na cestu, zpozoroval, že má na zádech břemeno. Chce se ho zbavit, ale nemůže. Čím dál jde, tím je břemeno těžší. Dosud své břemeno tak nevnímal, bylo pro něho samozřejmé. Ale čím víc se vzdaluje od Města zkázy, tím je břemeno těžší. Nakonec už skoro nemůže dál. Namáhavě stoupá stezkou do hor. Už s tou tíhou nemůže dál. Najednou se cesta před ním zatáčí a za ohybem se vynořuje kříž. Skoro v bezvědomí klesá ke kříži, pevně se jej chopí a vzhledne vzhůru. Vtom cítí, jak se jeho břemeno uvolňuje a řítí se s hřmotem do propasti.

Nádherný obraz toho, co může člověk poznat u kříže Ježíše Krista:

„Když pohlížím na kříž
a vidím Božího Beránka,
jak za mne krvácel, mřel,
přemožen, zahanben volám:
Dvojí zázrak našel jsem –
jak velký je můj hřích,
jak velká jeho láska.“

Odpuštění hříčů: Spasitel za mne zaplatil a sňal řetěz mých vin. Mé břemeno je pryč. To nám může dát jen Ježíš: odpuštění hříčů! Proč Ježíš? Musím vám uvést ještě jeden důvod, proč věřím v Ježíše.

4. Ježíš je dobrý pastýř

Všichni jste už přece v životě poznali, jak může být člověk nekonečně

osamělý a jak je život často prázdný. Pak najednou cítíte: „Něco mi schází! Ale co?" Povím vám to. Potřebujete živého Spasitele!

Právě jsem vám vyprávěl, že Ježíš zemřel na kříži, aby zaplatil za naši vinu. Všimněte si té věty: „Kázeň pokoje našeho na něj vložena." A pak Ježíše položili do hrobu, do skalního hrobu. Na hrob přivalili těžkou kamennou desku. A aby měli stoprocentní jistotu, dal ještě římský místodržitel hrob zapečetit a postavit k němu stráž, římské legionáře. Dovedu si je představit, byli to skvělí chlapi, chlapi, kteří bojovali ve všech zemích světa: v Galii (dnešní Francii), v Germánii (tj. v Německu), v Asii i v Africe. Byli samá jizva. A tak tam stojí třetího dne v ranním šeru, v levé ruce štít, v pravé kopí a na hlavě přilbu. Hlídal římský legionář. Je na něho spolehnutí. A pak je najednou světlo jako ve dne. Bible říká: „Anděl z nebe odvalil kámen." A Ježíš vychází z hrobu! Je to něco tak mocného, že žoldnéři padají bezmocně k zemi. O několik hodin později se Ježíš setkává s ubohou dívkou. Bible o ní říká, že měla v sobě sedm ďáblů, které z ní Ježíš vyhnal. Tato dívka pláče. Ježíš k ní přistupuje. A toto děvče nepadá bezmocně k zemi. Naopak. Když poznává zmrtvýchvstalého Pána Ježíše, raduje se a říká: „Mistře!" Je potěšena, protože ví: "Ježíš, ten dobrý pastýř, žije a je se mnou!"

A podívejte se, Ježíše bych chtěl mít také proto, že potřebuji někoho, koho se mohu držet za ruku! Mne život zavedl do velice temných propastí. Pro svou víru jsem seděl v nacistických vězeních. Zažil jsem chvíle, kdy jsem si říkal:

„Ted' už jen krok a začíná temná říše šílenství, odkud už není cesta zpátky." Potom přišel Ježíš! A zas bylo všecko dobré! Jen tolik vám mohu dosvědčit.

Ve vězení jsem zažil jeden večer, kdy se spustilo peklo. Ubytovali u nás transport, který byl na cestě do koncentračního tábora. Byli to lidé bez sebemenší naděje, zčásti kriminálníci, zbytek nevinní lidé-Židé. A jednoho sobotního večera se všech těchto lidí zmocnilo zoufalství. Začal hrozný řev. Cela vedle cely, celá budova plná zoufalství, všecko křičí a tluče do stěn a dveří. Dozorci znervózněli, stříleli ze svých revolverů do stropu, pobíhali sem a tam a vězně nelidsky mlátili. Seděl jsem ve své cele a říkal si: „Tak bude vypadat peklo." Stěží se to dá popsat. A v této situaci jsem si uvědomil: „Ježíš! Vždyť je tu Ježíš!" To, co vám vykládám, jsem skutečně sám zažil. A pak jsem tiše - docela tiše - ve své cele řekl: „Ježíš! Ježíš!! Ježíš!!!" A za tři minuty bylo ticho. Rozumíte, vzýval jsem Ježíše, nikdo to nemohl slyšet, jenom on - a démoni museli ustoupit! A pak jsem docela nahlas zpíval - a to bylo přísně zakázáno:

„Ježíši, má radosti,
pokrme můj, klenote,
-ach, Pane, pospěš,
nenech čekat dlouho,
srdci je úzko
a žádá si Tebe!"

A všichni vězňové to slyšeli. Zpíval jsem nahlas, a dozorci ani nemukli:

„A byť se v bouři chvěl
třeba i celý svět,
já nemusím se chvět
- se mnou je Ježíš!"

Přátelé, tehdy jsem pocítil něco z toho, co to znamená mít živého Spasitele.

Všichni jednou musíme projít - už jsem o tom mluvil - moc velkou bídou, bídou umírání. Kdosi mi předhodil: „Vy faráři pořád strašíte s umíráním!“ Řekl jsem mu: „S tím nemusím nikoho strašit, z toho i tak máme všichni strach!“ A tady, když umírám, smím držet ruku dobrého pastýře! Lidé mi však říkají- a mají pravdu: „Dnešní člověk se více bojí života než smrti! Život je strašný, horší než umírání!“ I zde to platí, přátelé - v životě mít Spasitele!

Musím znovu vyprávět příběh, který jsem už tolikrát vyprávěl. Je neuvěřitelný, ale pravdivý. Seznámil jsem se v Essenu s jedním průmyslníkem, takovým blahosklonným pánem, víte: „To je pěkné, pane faráři, že vedete děti k dobrému. Tady máte na svou práci sto marek.“ Říkám mu:

„A co vy?“ - „Ne, ne, pane faráři, doufám, že chápete, mám už přece vlastní světový názor...“ Rozumíte, dobrý chlap, ale tak daleko od Boha jako Měsíc od Síria. Jednoho dne jsem oddával. Často je to v takovém obrovském prázdném kostele poněkud neutěšené. A pak přichází nevěsta a ženich a spolu s nimi asi deset dalších lidí. Sedí tu a jako by se v tom obrovském kostele ztráceli. A můj blahosklonný pán - průmyslník - je tu jako svědek! Bylo mi ho, chudáka, opravdu líto; měl na sobě velmi elegantní frak, v ruce cylindr. A teď najednou nevěděl, jak se má v kostele chovat. Bylo na něm vidět, že váhá: „Nemám si teď kleknout? Nebo se pokřizovat? Co mám vlastně dělat?“ No, trochu jsem mu pomohl, vzal jsem mu cylindr a odložil stranou. Pak se zpívala píseň. Neměl o tom samozřejmě ani ponětí, ale aspoň dělal, že zpívá. Dovedete si toho pána představit? Člověk, který se tak bezvadně hodí do světa! Ale potom se stala velice zvláštní věc: nevěsta pomáhala v nedělní škole. A tak jí teď při oddavkách zpívalo z galerie asi třicet děvčátek. Svými sladkými hlásky zpívala prostinkou dětskou píseň, kterou možná také znáte:

„Ovečkou že Páně jsem,
tím se těším nocí, dnem!
On můj dobrý pastýř jest...“

A tu si říkám: „Co se to s tím člověkem děje? Neudělalo se mu špatně?“ Schoulil se do sebe, zakrývá si rukama obličej a třese se. Říkám si: „Něco se mu stalo! Musím zavolat sanitku!“ Ale pak vidím: nezadržitelně pláče.

„...On můj dobrý pastýř jest,
v bezpečí mne ráčí vést,
zpívaly děti.
„V lásce mne a v péči má,
on mne i dle jména zná.
Vodík pastvě zelené
u vod živých pramene...“

A tady sedí tento velký průmyslník a pláče! Najednou mi bylo jasno, co se tu v tom prázdném kostele odehrálo: ten člověk si uvědomil: „Tyto děti mají něco, co já nemám - dobrého pastýře. A já jsem osamělý, ztracený člověk!“

Vy muži - a vy ženy - není už nic většího, nemůžete se v životě dostat dál než ty děti, které mohly zpívat: „Těším se, že patřím k stádu Ježíše Krista a mám dobrého pastýře.“ Dál už to nemůžete dotáhnout! Snažte se, abyste to mohli říci! Proč věřím v Ježíše? Protože je můj dobrý pastýř, nejlepší přítel a živý Spasitel.

Proč Ježíš? Chtěl bych vám říci ještě to poslední:

5. Ježíš je kníže života

Před lety jsem vedl prázdninový kurs v Böhmerwaldu (Český Les). Když mladí odjeli, musel jsem ještě den čekat na auto, které mělo odvézt. Večer jsem se ubytoval ve starém loveckém zámku, který patřil jakémusi králi. Teď už tu bydlel jenom lesník. Budova byla polorozpadlá, bez elektrického osvětlení. Ale byl tam obrovský obývací pokoj s otevřeným krbem, kde trochu hořel oheň. Postavili mi tam petrolejovou lampu a popřáli mi dobrou noc. Venku vyla bouře. Déšť bičoval do jedlí, které stály kolem domu. No, bylo to místo jako stvořené pro loupežnické historky. A výjimečně jsem u sebe neměl vůbec nic na čtení. Pak jsem našel na krbu nějakou brožuru a začal jsem ji při petrolejce číst. Něco tak hrozného jsem ještě nečetl. V tom spisku bouřil nějaký lékař zuřivě proti smrti. Stránky byly plné takovýchto věcí: „O smrti, nepříteli lidstva! Celý týden jsem teď zápasil o záchranu lidského života, už jsem si myslel, že jsem toho člověka dostal z nejhoršího - a tu se zvedáš ty, šklebíš se nad lůžkem-zasahuješ-a všecko je marné. Mohu lidi léčit, ale vím, že to je stejně zbytečné - pak přicházíš ty se svou kostnatou rukou. O smrti, ty podvodnice, ty nepříteli!" Celé stránky plné nenávisti vůči smrti. A pak přišlo to nejstrašnější: „Smrti, ty tečko, ty vykřičníku!" A dál bylo doslova:

„Proklatě, kdybys byla jen vykřičníkem! Ale když se tak na tebe dívám, měníš se v otazník. A já se ptám: Je smrt konec, nebo ne? Co přijde potom? Smrti, ty sprostý otazníku!"

To je ono! A můžu vám říci, že smrtí všecko nekončí! Ježíš, který ví, co pak bude, řekl: „Široká je cesta, která vede do zahynutí, a úzká ta, která vede k životu." Ale kostky jsou vrženy už zde! A já se raduji, že mám Spasitele, který dává život už zde, který je život a vede k životu. Proto o něm tak rád kážu.

Podívejte se, v první světové válce jsem byl celé týdny u Verdunu, kde tehdy zuřila hrozná bitva. Mezi frontami ležely hromady mrtvol. Celý život jsem se už nezbavil toho nasládlého mrtvolného zápachu. A vždycky, když vidím pomník „Padlí za vlast," cítím ten mrtvolný verdunský pach. A když si uvědomím: „Za sto let tu už nikdo z nás nebude," ovane mne tento příšerný pach smrti. Vy ho necítíte?

A v tomto světě smrti je někdo, kdo vstal z mrtvých. A on říká - představte si: „Já živ jsem, i vy živi budete! Věřte ve mne! Pojdte ke mně! Obráťte se ke mně! Staňte se mým vlastnictvím! Přivedu vás k životu!" Není to zázračné? Jak vůbec můžete žít v tomto světě smrti bez Spasitele, který je život a vede k věčnému životu!

V těchto dnech jsem četl jeden starý dopis, který dal otisknout profesor Karl Heim. Je to dopis jednoho vojáka, křesťana, padlého ve druhé světové válce v Rusku. V dopise říká zhruba toto: „Je to s námi děsné! Když začnou Rusové pálit ze svých Stalinových varhan (kaťuší) zmocní se všech panika. A ta zima! A sníh! Hrůza! Ale já nemám vůbec strach. Když padnu, bude to něco úžasného: jedním krokem budu v slávě. Bouře ztichne - a já uvidím tvář v tvář svého Pána a obklopí mne jeho sláva. Nemám nic proti tomu, abych tady

padl." Krátce nato padl. Když jsem to četl, musel jsem si myslet: „To je velká věc, když mladý muž nemá strach ze smrti. Protože zná Ježíše!"

Ano, Ježíš je kníže života! A dává těm svým jistotu naděje věčného života!

Bylo to v Lipsku, na Den církve: přijetí na radnici! Sešla se tu církevní a úřednická smetánka. A pak se řečnilo, pokud možno nezávazně, aby si ti pánové navzájem nešlapali na kuří oka. Závěrečné slovo měl Heinrich Giesen, tehdejší generální sekretář této slavnosti. Nezapomenu, jak Heinrich Giesen vstal a řekl: „Ptáte se, pánové, co jsme za lidi? Řeknu vám to jednou větou: Jsme lidé, kteří se modlí: ‚Milý Bože, prosím tebe, udělej mne zbožným, ať přijdu do nebe.‘ " A zase se posadil. Bylo hrozné, jak to s těmi lidmi otřáslo.

Za třicetileté války napsal Paul Gerhardt tuto báseň:

„Jdu cestou životem. Má cesta vede světem, ale zůstat v jeho cizině - to nepomýšlím. Má cesta míří dál, k věčnému domovu, kde poznám lásku Otcovu."

Proč Ježíš? Všechno, ale opravdu všechno závisí na tom, jestli znáte jeho!

Proč žiji?

Jde tady o jedno: „Proč žiji?“ nebo „Proč jsem na světě?“ Anebo: „Jaký je smysl mého života?“

Jednoho dne - bylo to v Essenu - mi volá známý průmyslník. Je velice rozčilený. „Pane faráři, přijďte sem!“ Letím tam jako splašený. Přijímá mne se slovy: „Zastřelil se mi syn!“ Znal jsem toho hochu. Byl to student. Měl všechno, na co si vzpomněl- Byl zdravý, hezký jako obrázek, mladý a bohatý. Už dávno měl svoje auto. Ani neměl prsty v žádné hloupé aféře. A tento mladý muž si vpálil kulku do úst. V dopise, který zanechal, stálo jen: „Nemám už proč žít. Proto jsem se rozhodl udělat konec. Život pro mne nemá smysl!“ Otřesné!

Tady vidíte, jak nesmírně důležitá je otázka smyslu života. A je tak nesmírně důležitá proto, že máme jen jeden život!

Když jsem ještě chodil do školy, nebyl jsem zrovna nejlepší v matematice. Můj učitel prostě neměl pro mé výsledky pochopení. A když jsem dělal úkoly z matematiky, často se stalo, že mému prapodivnému řešení naprosto nerozuměl, a můj sešit přímo zářil červeným inkoustem. Byl to strašný pohled. A když už byl sešit pořádně červený, často jsem ho zlikvidoval, přestože nebyl ještě úplně popsáný. Koupil jsem si pak nový, čistý. A zase jsem mohl začít úplně znovu, od začátku. Kéž bychom to tak mohli udělat i se svým životem! Věřte, milióny lidí si v posledních okamžicích pomyslí: „Kdybych tak mohl začít ještě jednou, úplně od začátku! Všechno bych udělal jinak!“ Školní sešit se dá koupit nový a člověk v něm může začít ještě jednou, od začátku - ale s životem to nejde. Máme jen jeden jediný. Jak hrozné musí být, když jsme jej zpackali, když jsme jej prožili špatně! Máme jen jeden jediný život! Jestli jsme ho prohráli, tak je prohraný na celou věčnost. To dodává slovům, která vám chci říci, smrtelnou vážnost.

Dnes ráno táhlo kolem mého hotelu velké stádo krav. Protože jsem se právě připravoval na tuto přednášku, napadlo mne: Jak se ty krávy mají! Vůbec nemusejí uvažovat, proč jsou na světě. Je to přece jasné: aby dávaly mléko a nakonec hovězí maso. Rozumíte, zvířata nemusejí přemýšlet o smyslu života. V tom se liší od lidí. Je to strašné, že existuje plno lidí, kteří žijí, nakonec umírají a nikdy se nezeptají: „Proč vlastně žiji?“ Neliší se od zvířat- Vidíte:

mají tak blízko k zvířatům. Člověka člověkem dělá právě to, že se ptá: „Proč tu jsem? Proč jsem člověkem? Proč žiji?“

1. Povrchní a ukvapené odpovědi

„Proč žiji?“ Víte, přátelé, na tuto otázku odpovídají lidé velice povrchně a ukvapeně. Jednou před mnoha lety jsem dostal všechny tyto povrchní odpovědi najednou. Bylo to v roce 1936, tedy v době Hitlerovy říše. Studenti z Münsteru mne požádali, abych s nimi hovořil na téma „Jaký je smysl života?“ A pak mi dali hned najevo, že nechtějí poslouchat přednášku, ale že o tom se mnou chtějí diskutovat. „Dobře“, říkám, „tak ven s tím! Co je smyslem života? Proč žiji?“ A protože to bylo - jak už jsem řekl - za Hitlerovy říše, vstal hned samozřejmě jeden student a prohlásil: „Jsem tu pro svůj národ. Je to jako s

listem a stromem. List neznamena nic, strom je vsecko. Jsem tady pro svuj narod!" Odpovedel jsem mu na to: „Krasne! A proc zije tento strom, proc je tu narod?" Ticho! To uz nevedel. Rozumite, otazka sama tim nebyla zodpovedena. Byla jen odsunuta. Rekl jsem jim: „Lide zlati, otazku nemuzete zodpovedet tim, ze ji zahrajete do autu, ze ji jen odsunete!"

Tedy: „Co je smyslem meho zivota? Procz ziji?" ptal jsem se znovu. Tu rika jiny: „Jsem na svete, abych konal svou povinnost!" - „Clovece!" rekl jsem, „vtip je prave v tom, co je moje povinnost! Ja pokladam za svou povinnost mluvit vam slovo Bozi. Mathilde Ludendorfova poklada za svoji povinnost Boha popirat. Co je vlastne povinnost?" Jeden vysoký uradniik mi kdysi rekl: „Pane farai, ciste mezi nami, celý den razitkuji listiny, ale i kdyby vsechny shoely, sel by svet klidne dál. Trpim tim, ze delam v podstate nesmyslnou praci." Co to znamena povinnost? Par tisic esesaku zavraždilo za treti ríše statisice lidi. A kdyz jsou postaveni pred soud, tak tvrdi: „Delali jsme svoji povinnost, byl to rozkaz." Myslite si, ze povinnosti cloveka je zabijet druhe? Tomu neverim. Rekl jsem tedy studentum: „Prave v tom je ten hacek: co je vlastne moje povinnost? Kdo z vas mi to rekne? A zase jsme v koncich."

To uz zacali mladí panove premyslet vic. Pak jeden z nich vstal a pyšne prohlasil: „Pochazim ze starého šlechtického rodu. Mohu vyjmenovat sve predky do šestnacteho kolena. To je poradna rada predku! Copak není smyslem meho zivota a zivotnim ukolem v teto rade nalezite pokračovat?" Mohl jsem mu jen odpovedet: „Clovece! Kdyz se nevi, proc zilo tech šestnact generaci, nema prece cenu pokračovat ani v te sedmnacté!"

Rozumite, je tolik povrchnich a ukvapenych odpovedi. Casto je v nasich novinach umrtni oznamení, nad kterym stojí něco otresneho: „ Tvuj zivot byl jen prace, nikdy jsi nemyslel na sebe a bylo ti svatou povinnosti pecovat jen o ty sve." Znate to? Vzdycky, kdyz to ctu, vyskočil bych dvacet metrú vysoko. Rikam si: „To je umrtni oznamení pro koně!" Nemam pravdu? Kuhn má celý zivot pracovat. Ale neverim, ze clovek je tu jen proto, aby del. To by bylo velice ubohé. Kdyby smyslem nasého zivota mělo byt: „Tvuj zivot byl jen prace," bylo by to hrozne! Pak by bylo lepsi spachat v deseti sebevrazdu. Ne, ani to není smyslem nasého zivota.

Jiny student mi tehdy rekl: „Podivejte se, chci byt lekařem. Není to krásny zivotni cil, zachraňovat lidske zivoty?" Odpovedel jsem: „Dobre, ale kdyz nevíte, proc clovek zije, nema prece nejmensi smysl zachraňovat mu zivot. To mu raději dejte injekci, po které zemre." Ale prosim, chtel bych, abyste mi dobre rozumeli: nevykladejte ted nekde, ze jsem doporucoval davat lidem smrtici injekce. Myslel jsem tim jen to, ze to prece není konečna odpoved na naši otazku o smyslu zivota.

Tehdy jsem si uvedomil - a to mnou otráslo - byli to prece sami studenti - ze i dnešni vzdělaní lidé si klidne žijí a v podstate nevedí, proc jsou na svete.

Tady bych chtel poznamenat: možná se trochu zlobíte, ze tak mluvím. Mohl bych pouzít vytřibené věty s mnoha cizími slovy, ale to byste urcite za pul hodiny spali. A protoze se toho hrozne bojím, mluvím raději tak, jak se mluví na ulici. Je to jasne? Dekuji!

Podivejte se, kdyz to tak probirate - jen jsem vam to naznačil - narazíte na odpoved, kterou jsem dostal i od studentu v Munsteru: „Zivot nema žadny

hlubší smysl. Narodil jsem se čistou náhodou. Není za tím žádný smysl. Proto je nejlepší udělat jedno: užívat života co nejvíc." To je snad největší pokušení, které může člověka potkat, když mu najednou proběhne myslí: „Můj život je nesmyslný. Nemá vůbec žádný cíl. Kdyby se moji rodiče nevzali, nebyl bych počat a nenarodil bych se. Jsem tu čistou náhodou. Můj život je v podstatě úplně nesmyslný." A kdo má těžký život, má v tom okamžiku velice blízko k sebevraždě: „Když je všecko náhoda a nic nemá smysl, tak je přece nejlepší se vším skoncovat!" Víte, že v Německu je víc sebevrahů než mrtvých při dopravních nehodách? Víte, že asi 50% sebevrahů jsou mladí lidé do třiceti let? Je to otřesná ukázka, jak je to s naší dobou: vůbec nevidíme smysl života!

Často jsem mluvil s lidmi, kteří si mi stěžovali: „Život je tak nesmyslný! Skoncuji to-bud', sladký život', nebo smrt!" Pak jsem se zeptal: „A co kdyby přece jen měl smysl?! Kdyby přece měl smysl - a vy byste žili, jakoby neměl?! Jak byste nakonec obstáli?"

V Bibli je slovo, které proniká až do morku kostí: „Uloženo je lidem jednou umřít a potom bude Boží soud." A podívejte se, toto slovo musíme znát, abychom se mohli naprosto vážně zeptat: „Proč žiji?" Přece nemůžeme umřít a jít na Boží soud, když jsme promeškali to, co mělo být smyslem našeho života! Je vám to teď jasné? Pak mohu přikročit k dalšímu bodu.

2. Kdo nám může dát odpověď?

Kdo na celém světě mi může odpovědět na otázku: „Proč žiji?" - Kdo? Církev? Ne! Farář? Ne! Ten je na tom stejně jako vy. Profesori? Filozofové? Ani ti nedovedou odpovědět! Jen jeden nám může říci, proč žijeme - ten, kdo nás povolal k životu, kdo nás stvořil - Bůh!

Dovolte mi, abych použil docela banální příklad. Jedenkrát jsem přišel do jednoho bytu. Seděl tam takový správný kluk a kutil něco s dráty a součástkami. Ptám se ho:

„Člověče, co to děláš za pekelný stroj? Co to má být?" No, vysvětlil mi to, ale musím přiznat, že jsem tomu nerozuměl. Ale musel jsem si říci: „Jiný na to nepřijde, co to vlastně je. Jenom ten, kdo to dělá, může říci, co to je a k čemu se to hodí."

Tak je to i s naším životem: jenom ten, kdo nás stvořil, může říci, k čemu nás stvořil! To znamená, že na otázku: „Proč žiji?" můžeme dostat odpověď jen tak, že je nám to zjeveno. Musí nám to říci Bůh! I kdybych hned nečetl Bibli, tato otázka by mě k ní musela přivést. Nevydržel bych na tomto zatraceném světě, kdybych nevěděl, proč tu jsem. Zdá se vám ten výraz „zatracený svět" příliš tvrdý? No, je to slovo Bible. Kdybyste byli půl roku s velkoměstským farářem, pochopili byste, co tím myslím, že tento svět je pod strašlivým prokletím. A nevydržel bych v něm žít, kdybych nedostal odpověď skrze Boží zjevení.

Bůh nám odpovídá na otázku o smyslu života v Bibli. A to je důvod, proč je Bible tak úžasně důležitá. Znam lidí, kteří náramně povzneseně říkají: „Ne, my Bibli nečteme!" Mohu jim jen odpovědět: „Mám vám to dát písemně, že jste se ještě nikdy vážně nezamysleli nad tím, proč žijete?" Ale hloupost je velice

rozšířená nemoc a kdyby bolela, byl by svět plný nářku. Povím vám jednou větou, co o tom Bible říká. Bůh nás stvořil, abychom se stali jeho dětmi!

Stejně jako se otec rád zhlíží ve svém synovi, tak stvořil Bůh člověka „k obrazu svému“. Bůh chce, abychom se stali jeho dětmi, které s ním mluví a se kterými může mluvit on, které ho milují - a které miluje on. Modlíte se vůbec? Jak musí být pro otce trpké, když s ním jeho dítě celé roky nepromluví! A člověk, který se nemodlí, nemluví se svým nebeským Otcem! Podívejte se, Bůh chce, abychom byli jeho dětmi, které s ním mluví, které on miluje - a ony jeho. Proto jsme na světě! Rozumějte mi teď, prosím, správně:

nemluvíme o církvi, o dogmatech, náboženství a všem možným, ale o živém Bohu. A ten vás stvořil, abyste se stali jeho dětmi! Jste jimi?

Teď musím jít ještě dál: máme být Božími dětmi, ale sami ze sebe jimi nejsme. Na začátku Bible se říká: „Bůh stvořil člověka k obrazu svému.“ A pak Bible vypráví o hrozné katastrofě: Bůh stvořil člověka úplně svobodného - a člověk se najednou rozhoduje proti Bohu! Bere zakázané ovoce, a to znamená: „Chci být nezávislý! Stačím si bez Boha!“ Rozumíte, Adam nikdy nepochyboval, že Bůh existuje - ale vymkl se z jeho ruky: „Budu si žít, jak chci já!“

K tomu vám musím povědět jeden příběh. Nedávno se mě na ulici ptal jeden člověk: „Faráři Buschi, vy pořád mluvíte o Bohu. Ale já ho nevidím. Řekněte mi: jak ho najdu?“ Odpověděl jsem mu: „Dobře poslouchejte: Představte si, že by existoval stroj času, ve kterém bych se mohl dostat tisíce let dopředu nebo naopak zpět do minulosti. A tak se v tom stroji dostanu na začátek lidských dějin. Jednou večer se procházím po rajske zahradě. Znáte přece ten příběh o prvním pádu, ne? Najednou potkám za jedním keřem Adama, prvního člověka. „Dobrý večer, Adame,“ zdravím ho. „Dobrý večer, faráři Buschi,“ odpovídá. „To se divíš, co?“ říkám a vysvětluji mu: „Ocitl jsem se tu v rajske zahradě nedopatřením, posunutím kulis světového divadla.“ - „Aha,“ říká Adam, „a nad čím tak dumáš?“ Odpovídám mu: „Víš, právě uvažuji o tom, na co se mne ptal jeden člověk, totiž o otázce: Jak můžu najít Boha?“ Adam se hlasitě zasmál a povídá mi: „To přece není žádný problém, jak můžu najít Boha! Bůh je přece tady! Jen buď čestný, faráři Buschi, že vám jde spíš o to, jak byste se ho mohli zbavit. Potíž je v tom, že se ho člověk zbavit nemůže!“

Má ten Adam pravdu? Bůh je tady! Člověk ho může najít! Ale nemůže se ho zbavit! Když se podívám na duchovní dějiny posledních tří set let: co úsilí vynaložili lidé na to, aby se zbavili Boha! Ale Boha jsme se nezbavili. Přátelé, všichni v podstatě věříte, že Bůh existuje - ale nepatříte mu. Děláte to jako většina lidí: dáváte tuto otázku k ledu. Boha nepopíráme, ale také mu nepatříme. Nejsme Božími přáteli, ale ani nepřáteli. Tak necháváme největší problém svého života nevyřešený.

Jeden švýcarský lékař tvrdí v jedné své knize: když člověk neřeší základní otázky života, utrpí duševní zranění, trauma. A pokračuje: my na Západě jsme vážně nemocní na Boha. Nepopíráme ho, ale ani mu nepatříme, ano - nechceme ho. Proto jsme nemocní na Boha - tomu věřím i já!

Když všude slyším: „Moderní člověk se o Boha nezajímá!“, mohu jen odpovědět: „Potom je to s moderním člověkem špatné! Sám přece patřím mezi moderní lidi a o Boha se zajímám. Přesto si nemyslím, že bych už patřil do

muzea. Ale když se moderní člověk vážně nezajímá o své spasení, je to velice zlé!" Použiji takový docela jednoduchý příklad: představte si kuchařského učně. Jednoho dne o něm jeho šéf prohlásí: „Ten kluk se o kuchařinu vůbec nezajímá." Ptám se: „Tak o co se zajímá?" Šéf mi odpovídá: „O gramodesky a děvčata." - „Aha," říkám, „tak se tomu mladému musíte přizpůsobit, a ode dneška s ním mluvit už jenom o deskách a děvčatech." - „Ne, ne!" odpovídá šéf, „když se ten kluk o kuchařinu nezajímá, tak se minul povoláním!"

Rozumíte, naše povolání je stát se Božími dětmi. A když se o to moderní člověk nezajímá, tak se jako člověk minul povoláním. Potom nemá smysl mluvit s ním o všem možném a nemožném, co ho snad zajímá. Jedinou cenu má pořád opakovat: „Člověkem začněte být teprve tehdy, až se stanete dítětem živého Boha!

3. Boží odpověď na nejdůležitější otázku

Opakuji: sami od sebe Božími dětmi nejsme - ale jsme na světě proto, abychom se jimi stali. A proto se musí v našem životě něco změnit. K tomu chci svou přednáškou přispět. Nejsm tady proto, abych vás trochu pobavil, ale chtěl bych pomoci několika lidem, kteří otevřou svá srdce

- kéž by se to podařilo! - aby jejich život měl smysl.

Nejsme tedy Božími dětmi, nemilujeme Boha, přestupujeme jeho přikázání, nestaráme se o něho, nemodlíme se - nanejvýš, když jsme v tísní, zatáhneme tak trochu za záchrannou brzdu. Klíčová otázka proto zní: „Jak se stanu dítětem živého Boha?" Teď bych vám nejraději rozdal lístky a tužky a zeptal se: „Jak se stát Božím dítětem? - Napište, jak si to představujete." Jedni by řekli: „Tak, že budu dobrým člověkem!" Druzí by řekli: „Přece tak, že budu věřit v Pánaboha!" Ale to všechno je málo. Klíčová otázka zůstává: „Jak se stanu dítětem živého Boha?"

Odpověď na tuto nezákladnější otázku mi musí být stejně pouze zjevena. Jedině sám Bůh mi může říci, jak mne přijímá za syna nebo dceru. To si nemůže vymyslet ani farář. A Bible dává zcela jasnou odpověď: jedině přes Ježíše! Přátelé, když začnu mluvit o Ježíši, srdce mi začne bít silněji, tep se mi zrychluje, jsem u svého životního tématu. Když se chci stát Božím dítětem, jde to jedině přes Ježíše.

V Bibli je jedno slovo, a to v doslovném překladu zní: „Ježíš přišel z Božího světa na tento svět." Stále se nám vykládá, že biblické vidění světa - nahoře je nebe, dole je země - je staré a překonané. To je hloupost. Nic takového Bible netvrdí, ale říká o Bohu: „Zepředu i zezadu obklíčils mne." To je něco úplně jiného. Rozumíte: kdybych se schoval třeba i pod zem, Bůh je i tam. Biblické vidění světa je - jak se tomu moderně říká - „světový názor dimenzí". Žijeme v trojrozměrném světě, známe tři rozměry: délku, výšku, šířku. Ale dimenzí je víc. A Bůh je v jiné dimenzi, v jiném rozměru. Je docela blízko, na dlaň od nás. Jde s vámi! Viděl vás na vašich bezbožných cestách. Ale my nemůžeme cestu do jiné dimenze prolomit. Může ji prolomit jen Bůh. A on ji prolomil a přišel k nám v Ježíši!

V Novém zákoně se dále o Ježíši říká: „Do svého vlastního přišel, ale vlastní

jeho nepřijali ho." To je historie evangelia až dodneška: Ježíš přichází - a člověk zavírá dveře. „Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho." Tady by vlastně měla být tečka, tím by vlastně Bůh měl celou záležitost s člověkem skoncovat. Ale kupodivu – ještě to pokračuje: „Kteří pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti." Božími dětmi se tedy staneme tak, že přijmeme Ježíše! Už jste otevřeli svůj život Ježíši?" - „Kteří pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti."

Byl jsem mladý důstojník v první světové válce - daleko od Boha, když se to stalo, když jsem na to přišel a otevřel svůj život Ježíši a přijal ho. To převrátilo celý můj život naruby. Ale ani na okamžik jsem toho nelitoval. Kvůli Ježíši jsem musel jít těžkými cestami. Pro Ježíše jsem seděl ve vězení. Hodně jsem pro něho vytrpěl. Ale kdybych měl ještě sto životů, od prvního okamžiku, kdy bych byl schopen uvažovat, držel bych se toho slova: „Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti."

Když jsem se stal Božím dítětem, dostal můj život smysl! Je úplně jedno, čím jsem, ať už farářem nebo zametačem, generálním ředitelem nebo zámečnickem, ženou v domácnosti nebo učitelkou - jakmile jsem Božím dítětem, má můj život smysl. To znamená: Ježíše musíte přijmout! Potom jste našli smysl života! Jedině potom!

Je velice zajímavé studovat z tohoto hlediska postavy Nového zákona. Je tu třeba žena, jejíž život byl hrozně nesmyslný - Maria Magdaléna. Jen tak mimochodem se tam o ní říká, že byla posedlá sedmi ďábly! To já znám hodně lidí, kteří jsou posedlí dvanácti ďábly! - Musel to být příšerný život, pudový, spoutaný. Maria jeho nesmyslností trpěla. A pak přichází do jejího života Ježíš, Spasitel, Boží syn - a ďábly vyhání. On to dovede! A dělá to! Od této chvíle patří tato žena Pánu Ježíši. Její život už není nesmyslný. Ale pak zažije, že Ježíše ukřižují a on umírá. Přichází na ni strach: „Teď zase začne ten starý nesmyslný život." Ráno třetího dne po Ježíšově ukřižování klečí Maria v zahradě u Ježíšova hrobu a pláče. Když přišla k hrobu, byl prázdný, kamenná deska byla odvalena. Ano, není tu už ani Jeho mrtvé tělo. Proto plna zoufalství pláče. Velice dobře této ženě rozumím. Kdybych dnes ztratil Ježíše, znamenalo by to, že se řítím do propasti nesmyslné existence. Rozumím jí: „Spasitel je pryč. Můj život už zase ztratil smysl." A najednou slyší za sebou hlas: „Maria!" Otočí se - a vidí ho -Ježíše, zmrtevýchvalého. Umím si živě představit, jak po její tváři tečou slzy štěstí, radosti a vítězství: „Rabbóni! Můj Pane!"

Na této ženě je jasně vidět, že k tomu, abychom věděli, proč žijeme, nepotřebujeme žádnou velkou filozofii. I nejprostějšimu člověku je jasné: „Můj život nemá smysl! Proč vlastně žiji?" V okamžiku, kdy Maria Magdaléna přijala Ježíše, je pro ni otázka smyslu života vyřešena, stala se dítětem živého Boha, její život stojí ve světle velikého a hlubokého smyslu.

Proto vás prosím: přijměte Ježíše! Čeká na vás! Až půjdete domů, můžete s ním mluvit. Je vám velice blízko. Bylo by to něco velkolepého, kdyby mnozí z vás poprvé volali k Ježíši: „Pane Ježíši! Můj život nemá smysl! Přijď ke mně jako k Marii Magdaléně!"

Když přijmeme Ježíše, rozhodně dojde v našem životě k velké revoluci: smím se podílet na Ježíšově smrti, aby zemřel starý člověk. Mohu s ním vstát

z mrtvých k úplně novému životu - jako Boží dítě. Dává mi svého Ducha, abych najednou jinak myslel a začal mít jiné zájmy. Ale to už prožijete sami. Napřed přijměte Ježíše! Ale řeknu vám rovnou: když člověk přijme Ježíše, dostane novou existenci. Stát se Božím dítětem neznamena jen změnu smýšlení. Je to úplně nová existence.

Ve Westfálsku žil v minulém století jeden švec jménem Rahlenbeck. Lidé mu neříkali jinak než „bezvadný pastor“ a „pietista“, protože následování Ježíše bral velice vážně. Byl to silný a požehnaný člověk. Jednoho dne ho navštívil mladý farář. Rahlenbeck mu říká: „Vaše teologické vzdělání, pane faráři, ještě vůbec nezaručuje, že už jste Božím dítětem. Musíte přijmout Spasitele!“ Farář mu odpovídá: „Vždyť já mám Spasitele, v mé studovně visí dokonce jeho obraz.“ Starý Rahlenbeck mu nato odpověděl: „Jo, na stěně je Spasitel úplně klidný a potichu, ale až ho přijmete do srdce a do života, to bude pozdvižení!“

Přeji vám, abyste zažili to slavné pozdvižení, kdy umírá to staré a my můžeme jako Boží děti chválit nebeského Otce, protože víme, proč jsme na světě: kdy můžeme jako Boží děti ctít nebeského Otce svými činy, slovy a myšlenkami.

Rozumíte, to, co vám tu přednáším, není nějaký náboženský koníček, ani myšlenky nějakého faráře, ale závisí na tom váš život a vaše smrt, váš věčný život a věčná smrt.

Pán Ježíš říká: „Aj, stojím u dveří a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejdu k němu.“ A říká to i nám: „Hle, stojím přede dveřmi tvého života. Otevři! Chci dát tvému životu smysl!“

Jednou za mnou přišel starý horník a řekl mi: „Pane faráři, musím s vámi mluvit!“ Měl sedmdesát roků a vyprávěl mi: „Když mi bylo sedmnáct, dostal jsem se jednou do takového evangelizačního shromáždění. Najednou jsem si všiml, že u mne klepe Ježíš. Ale já si řekl: ‚Člověče, když to vezmeš vážně a přijmeš ho, všichni kamarádi se ti vysmějí. To nemůžeš udělat.‘ A vyběhl jsem ven.“ Potom pokračoval: „Teď mám život za sebou. Zestárl jsem. A teď vím, že jsem žil falešně, protože jsem tehdy Ježíši neotevřel!“

Milí přátelé, máme jen jeden život. Proto je otázka „Proč žiji?“ životně důležitá. Bůh na ni odpověděl naprosto jasně a zřetelně v ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Ježíši. A teď stojí Ježíš před vašimi dveřmi a klepe. Otevřete mu svůj život - a nebudete nikdy litovat!

Nemám čas

Když jsou lidé zváni k mým přednáškám: „Přijďte, prosím! Přijďte si poslechnout faráře Busche!“, nejčastěji odpovídají: „Nemám čas!“

Stalo se to v lázních. Při jídle jsem sedával proti staršímu muži, se kterým jsem si dobře rozuměl. „To je opravdový požitek!“ myslel jsem si nejednou, když jsem viděl, s jakým potěšením si tento statný muž pochutnává na jídle nebo jak si hoví na slunci a civí do prázdna. Pomalu mne začínalo trápit, že naše rozhovory se točí stále jen kolem povrchních věcí. Možná se ptáte: „A je na tom něco špatného?“ Víte, já jsem přesvědčen, že Bůh je velká skutečnost. Celý můj život se změnil, když jsem poznal, že Bůh udělal něco úžasného: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ A je strašné, když člověk přejde kolem tohoto Božího spasení jen tak, jakoby nic. Zřejmě to tak bylo i s mým spolustolovníkem. Jak mu bude, až ho Bůh jednou zavolá před svou tvář?! Jednou v poledne jsem mu podal knížečku, kterou jsem před časem napsal. „Přečtěte si to, prosím! Je to o zkušenostech s Bohem. Přivede vás to k vážnému přemýšlení!“ A co se stalo? Muž srdečně poděkoval. Potom řekl: „Teď se musím zotavit..., ale doma snad bude čas, abych se na to podíval!“ S tím knížečku odložil. Zesmutněl jsem. Více času než tady v lázních nikdy tento člověk neměl. Prostě nechtěl mít čas pro Boha... Je nebezpečné zacházet tak s Bohem. Proto je třeba si o této věci promluvit.

1. Něco pozoruhodného

Proč vlastně nemáme čas? Zde bych vás chtěl nejprve upozornit na jednu věc, se kterou se prostě nedovedu vyrovnat, kterou mi nikdo neumí vysvětlit.

Podívejte se: Když před sto lety chtěl obchodník ze Stuttgartu uzavřít obchod s lidmi v Essenu, musel jet poštovním vozem pět dní tam a pět dní zpátky. To bylo deset dní jízdy. Obchodní jednání trvalo asi dva dny. Padlo nato skoro půl měsíce. Dnes si obchodník jednoduše zatelefonuje, dokonce bez pošty, má přece přímou linku - a tak vlastně ušetřil dvanáct dní. Ale když se teď podívám na obchodníky, žádnému z nich nezbyvá dvanáct dní. Naopak! Každý říká: „Nemám čas!“ jak je to možné?

Když jsem ještě jako malý kluk jel k dědečkovi a babičce na Švábskou vysočinu, byla to z Elberfeldu do Urachu úplná cesta kolem světa. Dnes máme expres, kterým tu cestu zvládnete tak za pět hodin. Tady by měla lidem zbývat spousta času. Dříve se pracovalo šedesát i více hodin týdně. Dnes pracujeme asi čtyřicet hodin týdně. A nikdo nemá času nazbyt! Jak to?

Nebo! Všechno dnes směřuje k tomu, aby život byl jednodušší. Moje matka si každý den přečetla čtyři kapitoly z Bible a ještě měla čas modlit se za všechny své milé. A to tenkrát nebyly elektrické pračky a kuchyňské roboty. Měla na starosti osm dětí. A ty neměly nylonové prádlo, punčochy se ještě musely látat. A měla čas přečíst si denně čtyři kapitoly z Bible! Máte na to čas vy? No nemáte, kde byste ho vzali? Jak je to možné?

Rozumíte, všude je snaha ušetřit čas - a nikdo ho nemá! Dovedete mi to

vysvětlit? To je věc - moc jsem se o tom napřemýšlel - která se prostě nedá pochopit. A je tu zcela vážně jen jedno vysvětlení- lidé je sice nechtějí slyšet, ale já o jiném nevím - v pozadí je někdo, kdo nás štvě! Je tu někdo, kdo dává pozor na to, aby člověk neměl čas, kdo jako krotitel v cirkuse neustále prásá bičem a udržuje nás v klusu! A přesně to říká Bible: ano, je tu a jmenuje se ďábel! A teď stojíme před otázkou: Existuje vůbec ďábel? Tady vám musím odpovědět: Ano, ďábel, „vládce temnosti“, existuje.

Nedávno jsem mluvil s jedním člověkem, a ten mi řekl, že s křesťanstvím už skoncoval. Odpověděl jsem mu: „Jaká iluze! Jste v moci ďábla. Ten skoncoval s vámi!“ Nato se zasmál a povídá: „Ďábel! Copak existuje ďábel?“

Zde vypráví Bible jeden příběh: Ďábel přivádí Ježíše na velmi vysokou horu, ze které je výborný rozhled. Pak odhrne záclonu - a Ježíš najednou vidí v duchu všechna království světa a jejich slávu. A teď mu ďábel říká: „Všechnu tuto moc a slávu ti dám, neboť je dána mně, a já ji dám, komu chci. Proto, jestliže se mi pokloníš, bude vše tvé.“ To je jedno z míst Bible, které na mě silně působí, protože Pán Ježíš tu ďáblu neodporuje. Uznává, že ďábel má moc nad světem.

A já vám říkám: člověk je hloupý a slepý, když nevidí, že je moc temnosti! Jak jinak chcete vysvětlit svět? Dotknu se jen několika věcí.

Mám na mysli například mnohé lidi zotročené vášněmi. Jednou v noci ke mně přišel ředitel jednoho podniku, nalitý jak dělo - rozumíte, vypil hodně alkoholu - ale ještě s dost jasnou hlavou a říká mi: „Pomozte mi. Já nemůžu jinak, já musím chlastat! Otec byl piják. Odkázal mi to. Musím!“ Víte, kolik je lidí, kteří hloubi srdce nařikají: „Musím!“ Kdo jim to nařizuje? Jen se podívejte na celou bídu naší doby a musíte pocítit, že je tu moc temnosti, jak to říká Bible!

Nebo si vezměte sexuální labilitu dnešní doby. Třeba jeden pán. Má rozkošnou rodinu, hezkou ženu - a najednou uvázne v milostných sítích zaměstnankyně svého podniku. Navštívil jsem ho a řekl jsem mu: „Milý člověče, vždyť si ničíte život, ničíte si rodinu, budete na posměch svým dětem!“ Ještě ho vidím, jak tam sedí přede mnou, velký kapitán průmyslu: „Pane faráři, nemohu se toho děvčete zbavit, já to nedokážu!“ Kdo tu necítí něco z moci temnosti?!

Známý anglický spisovatel Sommerset Maugham napsal tlustou knihu s názvem „O poddanství člověka“. Jak strašně jsou lidé podrobena jedni druhým! Jak jste vy starší poslouchali Hitlera! „Věřil jsem, že 2 x 2 je 20. Věřil jsem tomu, protože to řekl Vůdce!“ Tady přece cítíte moc temnosti, že je ďábel!

Velký německý básník Goethe napsal působivé drama „Faust“. Jistě jste všichni vzdělaní, a tak mohu předpokládat, že „Fausta“ znáte. Ve „Faustovi“ vystupuje dívka jménem Markétka. Je to čisté dítě - ale je svedena. Markétku a svou čest chce obhájit její bratr. Dostane se do bitky se svůdci a je přitom zabit. Aby se k ní svůdce mohl dostat, dává Markétka matce uspávací prostředek. Matka na to umírá. A když přijde dítě, Markétka je zavraždí - tak, jak dnes lidé vraždí děti už v těle matky. Jak strašnou vinu na sebe berou! Nakonec tu děvče stojí - matka, bratr a dítě zavraždění! A pak říká tu otřesnou větu: „A přec - všechno, co mne k tomu hnalo - Bože! - bylo tak dobré! Ach, bylo tak milé!“ Goethe vůbec nebyl tak hloupý. Vypráví ve „Faustovi“, že v

pozadí celé věci byl ďábel, ten v tom měl prsty!

Takové příběhy prožívám jako velkoměstský farář neustále. A když za mnou někdo přijde a řekne mi: „Ďábel není," mohu se ho už jenom zeptat: „Člověče, z kterého Zapadákova jste přišel?" - i když to pravděpodobně i tam skáče podle ďáblovy muziky.

Ach, přátelé, že ďábel existuje, jsem poznal i z toho, že dokonce opravdoví křesťané dovedou být strašně slepí k vlastním chybám. Třeba jedna zbožná žena je sobecká až hrůza. Trápí svou snachu jako posedlá, ale nevidí to. Zbožná žena! Vy zbožní, prostě Boha, aby vás vysvobodil z moci temnosti.

Podívejte se, svět se nedá vůbec vysvětlit, když člověk nepochopí, že je tu ďábel, že existuje moc temnosti, která na nás naprosto cílevědomě pracuje, která nás drží zkrátka. Proto nemáme vůbec čas. Ďábel se za každou cenu snaží, abychom neměli čas - abychom ani nemohli přemýšlet - nemohli přemýšlet o tom, že existuje vysvobození z moci temnosti! A teď vám musím za druhé povědět něco o tomto vysvobození.

2. Slavná skutečnost

Slavná skutečnost: vysvobození existuje! Ach přátelé, jak se raduji, mám pro vás tak krásné poselství! Na zábavách vystupují takzvaní komikové. Často uvažují o tom, co si tito lidé myslí, když se večer ve svém pokoji odličí. Je-li takový komik poctivý, musí si říci: „Vydělávám si tím, že vykládám nesmysly a špinavé dvojsmyslné vtipy." Tady se přece musí člověk hnusit sám sobě! Jak jsem šťastný, že mohu mluvit o tak velké a úžasné věci: vykoupení z moci temnosti existuje!

Apoštol Pavel jednou vyjádřil, co to znamená být křesťanem, takto: „Bůh nás vytrhl z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého, v němž máme vykoupení v krvi jeho." Být křesťanem tedy neznamená být především pokřtěn a konfirmován ani platit církevní poplatky, ale znamená to proměnu života, je to vytržení z moci temnosti a vstup do nového života s novým Pánem!

K tomu vám musím vyprávět příběh, který jsem slyšel od městského misionáře z Berlína. Staral se o člověka, který byl spoután opilstvím. Taková pouta jsou opravdu hrozná. Jednoho dne se misionář dozví, že ten člověk zase strašně pil. Rozmlátil doma nábytek a zbil ženu. Tak tam ten misionář jde. Bylo 5 hodin odpoledne. Muž sedí v kuchyni a pije kávu. Vedle sedí jeho pětiletý synek. Misionář přátelsky pozdraví a ptá se: „Zas to dopadlo špatně?" Muž jen zaskřípe zuby a vyskočí. Beze slova jde do komory vedle a přichází zpět s prádelní šňůrou. Potom začíná - bez jediného slova - přivazovat k židli svého malého chlapce. Misionář si říká: „Co to znamená? Je ještě opilý?" Ale nechá ho. A ten přiváže chlapce a udělá uzel. Potom na chlapce zaře: „Vstaň!" Chlapec začne plakat a naříkat: „Vždyť nemůžu!" Tu se opilec obrátí s nevýslovně zoufalým výrazem k misionáři a říká: „Tady vidíte, jak na tom jsem: vždyť já s tím přestat nemůžu! Vždyť nemůžu!" Otřesné: „Vždyť nemůžu!" Nato sáhne misionář do kapsy, vytáhne nůž a řeže - bez ohledu na škodu - přerezává krásnou novou prádelní šňůru. Pak klidně říká chlapci: „Vstaň!"

Chlapec se postaví a misionář se obrací k opilci: „No prosím!“ Ten odpovídá: „Ano, když přeříznete provaz!“ A městský misionář mu říká: „Poslyšte, přišel někdo, kdo přeřezává pouta, která nás drží: Ježíš!“

Na světě je plno lidí, kteří to mohou dosvědčit:

„Přišel Pán Ježíš, pouta padají,
okovy smrti se lámou ve dví.

Pán, jenž je zlomil, je tady!

V něm, Božím Synu, je svoboda,

zvedne i tebe z hříchu a hanby:

Přišel Pán Ježíš, pouta padají!“

Slavná skutečnost: je tu vykoupení z moci temnosti!

A teď vám musím říci to třetí:

3. Vlastní téma

Moje téma? Vykoupení se děje skrze Ježíše! Teď musím mluvit o Ježíši. A když mohu mluvit o Ježíši, jsem u svého tématu. Vzpomínám si, jak mě jednou v New Yorku pozvali do černošského klubu. Jistě víte o tamějším rasovém napětí. V hale klubu stála dole na podstavci mramorová socha. Bylo vidět, že nepředstavuje černocha. Podivil jsem se, že černí postavili pomník bělochovi. A tak jsem se zeptal jednoho černého gentlemana: „Příteli, kdo je to?“ A pak jsem viděl scénu, na kterou nikdy nezapomenu. Muž zůstal stát před sochou a přímo slavnostně prohlásil: „To je Abraham Lincoln, můj osvoboditel!“ A pak jsem v duchu viděl, jak prezident Lincoln - dávno před narozením tohoto muže - vybojoval ve strašné válce černošům svobodu. Ten mladý muž při tom nebyl. Ale za to, že si teď běhá po svobodě, vděčí Abrahamu Lincolnovi, který to pro něho vybojoval na krvavých bojištích. Šel jsem nahoru po schodech a viděl jsem ho pořád ještě stát dole před pomníkem a šeptat: „Abraham Lincoln, můj osvoboditel!“

Tak bych chtěl stát před Ježíšovým křížem a říkat: „Ježíš, můj osvoboditel!“

V Bibli je věta, ve které se mluví o něčem pozoruhodném:

„Zákon Ducha života mne vysvobodil od zákona hříchu a smrti.“ Existují přírodní zákony. Když držím v ruce kapesník a pustím jej, padá podle zákona zemské přitažlivosti dolů. To se nedá změnit. Ale když kapesník zachytím rukou, nepadne. To znamená: zásahem jiné, větší síly se působení gravitačního zákona ruší. My ve své přirozenosti podléháme zákonu hříchu a smrti. Všichni padáme, všichni sklouzáváme do věčné záhuby. To víme. A teď záleží všechno na tom, aby tu zasáhla větší síla a náš pád přidržela. Teprve pak přestaneme padat. A tuto větší sílu nám Bůh dal v Ježíši - aby nás vykoupil, aby nás vysvobodil. Rozumíte: Ježíš vzal ďáblu poslední moc! A v síle Ducha svatého, kterou nám dává Ježíš, smíme žít novým vykoupeným životem!

Je to zvláštní: svět se Ježíše nemůže a nemůže zbavit. Chápete to? Kdosi jednou řekl, že Ježíš je v tomto světě jako cizí těleso. A to skutečně je: cizí těleso z nebe! Kdo je tento Ježíš? Tady se musíme trochu zastavit, protože všechno záleží na tom, abyste poznali Ježíše. Prosím vás, nenechte se o Ježíši informovat všelijakými časopisy. Nedejte se ohlupovat lidmi, kteří Ježíše

vůbec dobře neznají. O tom, kdo je Ježíš, říká pravdu jedině Nový zákon. Luther to jednou podle Bible formuloval takto: „Ježíš je pravý Bůh, zplozený Otcem ve věčnosti, a také pravý člověk, narozený z panny Marie.“ Bůh a člověk! Spojují se v něm nebe a země!

Ježíš je „pravý člověk“!

Dovedl plakat u Lazarova hrobu. A myslím si, že se uměl i smát, když říkal učedníkům: „Hleďte na ptactvo nebeské, že nesejí, nežnou, ani nesvázejí do stodol - a váš nebeský Otec je živí!“ Ano, přímo ho vidím, jak se usmívá, můj Spasitel: „Ti drzí vrabci! O nic se nestarají- a přece se nasytí, jsou tlustí a vypasení!“ Ó, jak podivuhodný člověk je Ježíš!

Vypráví se tu, že kázal a potom nasytil pět tisíc mužů -pět tisíc mužů kromě žen a dětí! Kdybychom z našich křesťanských shromáždění poslali pryč ženy, kdo by tam zůstal? Jaké to muselo být kolem Pána Ježíše shromáždění: pět tisíc mužů kromě žen a dětí! A to neměl mikrofon! Jaký musel mít hlas! Ach, byl to úžasný člověk!

Podívejme se na jednu z největších scén Nového zákona: římský prokurátor, Pontský Pilát, nechává Ježíše bičovat. Na hlavu mu nasadili trnovou korunu. Po obličeji mu teče krev. Má rozbitá záda. Jeho obličej je poplíván. A tak vychází ven. Pilát se dívá nejprve na něho, potom na lid. A pak ukazuje na Ježíše a říká, hluboce otřesen: „Hle, člověk!“ Luther překládá: „Hle, jaký to člověk!“ Doslova tam je: „Podívejte se, člověk!“ Pilát tím říká: viděl jsem už hodně dvounohých tvorů, byli to však hladoví vlci, nebezpeční tygři, úskočné lišky, ješitní pávi, ano - opice. Ale Ježíš je člověk! Možná, že Pilátovi došlo: „Ježíš je takový člověk, jací bychom měli být my!“ Nedávno mi někdo řekl: „Ježíš byl člověk jako my.“ Odpověděl jsem na to: „Ježíš byl člověk, jenže ne jako my, byl takový, jací bychom měli být my!“ Ježíš byl člověk, jak bychom měli být my, jak si ho představuje Bůh. Když vám někdo řekne: „Ježíš byl člověk jako my,“ tak se ho zeptejte: „Jsi ty jako Ježíš?“

A Ježíš je i pravý Bůh zplozený Otcem ve věčnosti.

Teď bych vám o tom chtěl vyprávět celé hodiny. Třeba tu scénu, jak se loď s učedníky dostává na Genezaretském jezeře do bouře. Loď je v několika vteřinách zalita vodou. Stožár se láme. „To přece nemůže námořníka rozházet!“ chvástali se učedníci, a byli to opravdu zkušený námořníci. Ale teď mají strach, ano zmocní se jich panika a křičí: „Kde je Ježíš?“ „Spí v kajutě!“ Vrhnu se do kajuty, za nimi stříká voda. Lomcují s nim, až ho vzbudí: „Pane, potápíme se!“ A teď vidím Ježíše, jak jde na palubu. Ven do bouře! My bychom ho tak rádi zavřeli do klidných kostelů. Ježíš jde do bouře! Víte to? Vypadá to, jako by ho bouře chtěla smést.

Ale on vztahuje ruku a vladařsky, majestátně poroučí běsnícímu živlu: „Umlkni a upokoj se!“ Vlny se ihned uklidňují a mraky se trhají. Když jsem to vykládal svým malým dětem, řekl můj synek: „A potom byl hrom vyřízený!“ Svítí slunce! Učedníci padají na kolena: „Kdo to je? To není člověk jako my!“ Nakonec začínají chápat: je to Bůh, který se stal člověkem!

Dobře to pochopili až po Velikonocích, když Ježíš vyšel živý z hrobu. Přátelé, nevykládám vám žádné pohádky. Neodvážil bych se před vás postavit, kdybych nevěděl, že je to pravda, že v Ježíši, ve zmrtvýchvstalém, k nám přišel živý Bůh.

Ale nejraději ho vidím, jak visí na kříži. Zde je skutečně „Bůh i člověk“. Chtěl bych vám ho postavit před oči, jeho, který je sice korunován, ale korunou hanby. Silné paže jsou přibité hřeby. A sklonil hlavu a umřel. „Ó hlavo plná trýzně, běd, ran i soužení!“ Podívejte se na něho, postavte se před něj a zeptejte se: „Proč tu visíš?“ Ptejte se, až najdete odpověď: „Tady mne vykupuje z panství a moci temnosti! Tady mne vykupuje z moci ďábla!“ Mohu vám to teď jen načrtnout: pod tento kříž se smíte v duchu postavit, pohlédnout na něj, poznat, uvěřit a přijmout: zde jsem byl vykoupen z moci temnosti, abych se stal svobodným Božím dítětem. Už se nemusíte nechat od ďábla štvát, ale při pohledu na kříž smíte prožít: „Ďábel ztratil svou moc! Ježíš je silnější! Ukřižovaný mne vykoupil, abych byl svobodným dítětem!“

Přestaňte už s tou hloupou problematikou dnešní doby! Začněte si opravdu hledět skutečnosti! Máme a smíme se stát svobodnými Božími dětmi! Bůh nám k tomu dal všechny předpoklady v Ježíši, který byl ukřižován a vstal z mrtvých - pro nás!

Vím, když se mluví o „Bohu“, je člověku velice nevolno, nepříjemně. Proč? Podívejte se: my všichni jsme na tom podobně jako marnotratný syn, o kterém mluví Bible. Marnotratný syn odešel z domova, opustil otce. Ale daleko od otcovského domu začal být velice nešťastný. Teď by se zase rád vrátil domů k otci, ale má nahnáno, nevěří si. Proč? Protože mezi ním a otcem toho bylo tolik!

A tak je mnoho lidí, kteří se nesetkají s Bohem, protože si v hloubi srdce říkají: „Mezi ním a mnou je toho tolik, že k sobě nepatříme.“ A mají úplnou pravdu! Jsou přece v moci temnosti, a nemohou mít obecnství s Bohem! Ano, ale copak si myslíte? Když nás Bůh chce vysvobodit z moci temnosti a udělat z nás Boží děti, pak také chce odstranit i to, co je mezi ním a námi! A to udělal na kříži. U něho teď smíme najít odpuštění vin! Ano: ukřižovaný Spasitel dává odpuštění hříchů! To vystihl apoštol Pavel, když řekl: „Bůh nás vytrhl z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého.“ Ve své přirozenosti jsme takoví, že nás honí ďábel. Ale Ježíš, Boží Syn, nás zachraňuje tím, že nám dává odpuštění hříchů.

A proto nám, milí přátelé, Bůh dal čas k tomu, abychom toto vykoupení v Ježíši přijali!

4. O někom, kdo také neměl čas

Ano, ještě jsem docela neskončil. Teď bych vám chtěl vyprávět o muži, který také neměl čas. Dozvídáme se o něm v Novém zákoně. Byl to význačný člověk: římský místodržící. jmenoval se Felix. Zvláštní jméno. „Felix“ totiž znamená „šťastný“. Felix měl ženu, a ta se jmenovala Drusilla. A měl vězně jménem Pavel. Jednoho dne - měl právě hodně času - navrhl: „Že bychom si trochu poslechli toho Pavla? Pojď také, ženo!“ A pak jdou do soudní síně. Sedají si s velikou pompou. Po pravé i levé straně stojí legionáři. Potom přivádějí vězně. „Mluv, Pavle, proč jsi uvězněn?“ dává Felix slovo svému vězni. A Pavel začíná mocně mluvit. Já bych to chtěl také umět. Je to čím dál vážnější. Najednou je v síni živý Bůh! Pavel mluví o spravedlnosti, kterou má mít každý soudce. Jeho slova zasáhla Felixe do živého. Musí myslet na všechny ty špinavé úplatky, které vzal. A Pavel mluví o zdrženlivosti. Drusilla div nepadne ze židle. Říká si: „Lidi, ten člověk zaspal dobu!“ A když Pavel dokonce pokračuje:

„Je to Boží vůle!“, je jim oběma najednou velice horko. A Pavel mluví dál o Božím soudu, na kterém může být člověk zatracen. Tu Felix vyskočí a říká: „Moment, Pavle! To, co nám říkáš, je opravdu moc hezké. A jistě i velice důležité. Ale teď nemám čas! Zavolám tě podruhé, až budu mít vhodnější chvíli.“ A dává ho odvést. Už nikdy čas neměl...

Bojím se, že když nemáme čas dovolit Bohu, aby k nám mluvil o spravedlnosti a zdrženlivosti a o svém soudu, je to s námi asi tak jako s Felixem! Je nám tak divně, když cítíme Boží přítomnost, že? Tak raději zůstaneme v prostředí, které nás nerozčiluje. A všechno zůstane při starém!

Není to strašné, když se o něčem životě musí říci: „Vše zůstalo při starém - navždy!“. Je tu Boží Syn a říká: „Aj, nové činím všechno! Odpouštím minulost. Vykupuji vás svou smrtí do Božího království! Dávám Ducha svatého, abyste se stali novými lidmi!“ - a my říkáme: „Ale ne!“ - a všechno zůstává při starém. Jsou křesťané, jejichž křesťanství už dávno umřelo, oni to ještě vůbec nezpozorovali - a vše zůstává při starém. Ach, milí přátelé, přeji vám, aby s vámi to bylo jinak. Přeji vám to nejslavnější, co existuje: aby to právě u vás nezůstalo při starém, aby se v Ježíši všechno obnovilo!

5. O tom, kdo má čas

Nakonec musím říci ještě něco velice důležitého. Pokud nad námi panuje ďábel, jsme uštvaní lidé. Ale vím o někom, kdo pro vás má čas: Ježíš, Spasitel, ten Zmrtvýchvstalý! Ženy si možná naříkají: „Muž pro mne nikdy nemá čas!“ Mužové si stěžují: „Žena pro mne nikdy nemá čas!“ Rodiče naříkají: „Děti si pro nás nenajdou čas!“ A děti si stěžují: „Rodiče si na nás nikdy nenajdou čas!“ Ale slyšte: Ježíš má čas! Ježíš pro nás má čas!

To je v poslední době můj - přímo bych řekl - objev. Minulý týden jsem měl několik těžkých problémů, o kterých bych se tu nechtěl podrobně šířit. Ale člověk prostě někdy uvázne pořádně hluboko v konfliktech dnešní doby. Bylo to se mnou tak zlé, že mi manželka řekla: „Jsi už opravdu nesnesitelný, ještě,

že to dovedu pochopit!" Začervenal jsem se - chápete - a utekl jsem do lesa. Tam jsem se ztišil a mluvil se svým Spasitelem: „Pane Ježíši, musím ti povědět celé to svoje trápení..." Všecko jsem mu řekl. A on si udělal čas a nechal si to všecko dopodrobna vysvětlit. Ani jsem se nenadál - a dvě hodiny byly pryč. Potom jsem si otevřel Nový zákon - a co slovo, to Boží odpověď - osobně pro mne! Jak radostně jsem šel domů! Byl to pro mne úplný objev: Ježíš pro mne má čas!

V Novém zákoně je podivuhodný příběh. Na ulici sedí slepý a žebrá. Má takovou velkou dřevěnou lžici. Když někdo jde, natáhne ji a volá: „Almužnu, dejte almužnu!" Najednou jde kolem zástup lidí. Slepý si říká: „Co to je? Procesí nebo vojsko?" Nakonec se ptá: „Co se to děje?" Kdosi na něho zakřičí: „Ježíš jde kolem!" Tu se v nitru slepého rozjasní. O Ježíšovi už slyšel, ano, věří, že to je Boží Syn. A tak začíná křičet: „Ježíši, Boží Synu, pomoz mi! 'Ježíši, Boží Synu, smiluj se nade mnou!" Lidé znervózní a říkají: „Nekřič tak! Chceme slyšet, co říká Ježíš." Ale slepý volá dál: „Ježíši, Boží Synu, smiluj se nade mnou!" Ano, křičí stále, ještě víc. Ted' už se lidé rozzlobí a hrozí: „Jestli nebudeš ticho, dostaneš pár facek!" Hrozící lidská masa je něco nebezpečného. Ale slepého nic nezadrží: „Ježíši, Boží Synu, smiluj se nade mnou!" - Víte, kdyby se ptal mne, tak bych mu vysvětlil: „Podívej se, musíš pochopit: Ježíš je na cestě na Golgotu. Jde zemřít za tento svět. Svět jde pro svou vinu do záhuby. A Ježíš vyřeší otázku viny tím, že vezme vinu světa na sebe, aby smířil člověka s Bohem. Potom vstane z mrtvých a přemůže smrt. Tady jde o celé lidstvo. Ty se teď do toho nemůžeš plést." Ale slepý křičí, co mu síly stačí: „Ježíši, Boží Synu, smiluj se nade mnou!" A pak čteme jednu z nejkrásnějších vět Nového zákona: „Ale Ježíš se zastavil..." - „Pane Ježíši", řekl bych, „když mám naléhavou schůzi, tak se přece nenechám nikým zdržovat!" V Bibli stojí: „Ježíš se zastavil a rozkázal ho přivést k sobě." Ježíš, který řeší problémy celého lidstva, má čas na slepého žebráka! Takovou cenu má pro něho člověk!

I vy pro něho máte takovou cenu! Myslíte, že na světě je vůbec ještě někdo, pro koho máte takovou cenu? A vy pro něho nemáte čas? To vám musel ďábel pořádně zatemnit mozek!

Jednou jsem slyšel bezvadnou historku. Potápí se loď. Po chodbách běhá stevard a křičí: „Všichni na palubu! Loď se potápí!" Běží i kolem kuchyně. Tam kuchař klidně peče kuře a říká: „Napřed povinnost!" - a peče kuře! A pak šel i se svým kuřetem ke dnu. A tak mi připadá i dnešní člověk: „Ježíš? - To není aktuální! To mě nezajímá! Nemám čas!" Tak spěje svět bez Ježíše do pekla!

Mám za to, že nejdůležitější bychom měli udělat nejdříve. A když nám Bůh nabízí záchranu, pak ze všeho nejdůležitější je tuto záchranu přijmout! Přál bych si, abyste se teď postavili pod Ježíšův kříž a mohli s autorem písně říci:

Komu bych se odevzdat měl?
Tobě, Králi, jenžs na kříži mřel!
Dávám ti život, duši dám
a celé srdce vylévám.
Při vlajce kříže dávám slib,
co sluha tvůj a bojovník!

Pozor! Nebezpečí života!

Právě jsem k vám přífrčel po dálnici. Když jsem tak uvažoval o své přednášce, musel jsem pořád myslet: „Pozor! Nebezpečí života!“ Rozumíte, dnes už lidé neumírají normálně v posteli - stáří a v plnosti let. Dnes přicházejí neštěstí nebo srdeční infarkty. Dříve se lidé dožili devadesátky, pak si lehli a umřeli. Dnes to vypadá jinak. Nad oceánem exploduje letadlo - osmdesát mrtvých. Pak se zřítí velký autobus ze svahu - šedesát mrtvých. Pak výbuch v továrně - mrtví. Na šachtách v Porúří stále znovu umírají havíři. A vždy po několika desetiletích dojde k velké válce. V první světové válce zahynulo deset miliónů, v další padesát miliónů. Kolem nás číhá samé nebezpečí.

Když tak o tom uvažuji, často si myslím: „Opravdu nemáme šanci na pokojnou smrt v posteli.“ Představte si třeba, že se vám dnes večer v 10 hodin stane neštěstí. To se přece může stát, ne? Kde se potom octnete v 11 hodin? Co z vás pak bude? Už jste o tom někdy přemýšleli?

1. Vážnost situace

Musím vám vyprávět pěknou historku, kterou jsem sice sám neprožil, ale slyšel jsem ji od svého dědečka. Ten uměl moc dobře vyprávět. Ke starému strýčkovi přijde jeho synovec - mladý muž - a říká: „Strýčku, můžeš mi gratulovat! Právě jsem maturoval!“ - „To je pěkné,“ povídá strýc, „tu máš dvacet marek. Kup si za odměnu něco pěkného. A nyní mi řekni: co teď hodláš dělat?“ - „Ted’,“ povídá mladík, „ted’ půjdu studovat! Chci být právníkem.“ - „Hezké,“ říká strýček, „a potom?“ - „No, potom budu soudním tajemníkem na obvodním soudu.“ - „Dobře,“ říká strýc, „a potom?“ - „No, pak budu soudcem na zemském soudu.“ - „Dobře,“ říká strýc, „a potom?“ - „No, strýčku, potom se trochu porozhlédnu po dcerách této země, ožením se a založím rodinu.“ - „Pěkné,“ říká strýc, „a potom?“ - „Ano, potom snad udělám kariéru, stanu se prezidentem zemského soudu nebo prokurátorem.“ - „Pěkné,“ říká strýc, „a potom?“ - „Ovšem, strýčku,“ mladík začal být nervózní, pak taky jednou zestárnu a půjdu do penze.“ - „Pěkné,“ říká strýc, „a potom?“ - „No, potom se přestěhuju do pěkné krajiny, postavím si vilku a budu pěstovat jahody.“ - „Dobře,“ říká strýc, „a potom?“ Tu se mladík rozzlobí: „Potom také umřu.“ - „Tak,“ povídá strýc, „a potom?“ Ted’ se už mladý muž nesměje. Smrtelně se vyleká: „Pak zemřu - a potom?“ - „A potom???“ ptá se strýc. „Strýčku,“ odpovídá chlapec, „o tom jsem ještě nikdy nepřemýšlel.“ - „Jak to,“ říká strýc, „tos udělal maturitu a jsi tak hloupý, že nemyslíš na to, co bude potom? Neměl by člověk, kterému dal Bůh rozum, uvažovat trochu dál? Co potom?“ Tu mladík rychle odpoví: „Strýčku, vždyť, co bude po smrti, to nikdo neví!“ - „To není pravda, hochu,“ povídá strýc. „Je někdo, kdo přesně ví, co bude po smrti - Ježíš. A ten řekl: ‚Široká je cesta, která vede do zahynutí, a úzká je cesta, která vede k věčnému životu.‘ Po smrti bude Boží soud. A my můžeme zahynout, nebo se zachránit.“

Chtěl bych, aby to vámi otřásl. Chtěl bych vám říci: nestačí si život

naplánovat jen po hrob. Musíme se ptát: co bude potom?

Jako farář mladých jsem často svým mladým vysvětloval: když si chci dát opravit boty, nepůjdu přece k automechanikovi. Je to sice správný chlap, ale botám nerozumí. S botami jdu k ševci! A když mám něco s autem, nepůjdu s tím k ševci, ale zavolám automechanika. Když si chci koupit chléb, nepůjdu do masny ani k uzenáři. Jsou tam sice šikovné slečny, ale s chlebem nemají nic společného. Chci-li si koupit chléb, jdu přece k pekaři. A když mi praskne vodovod, zavolám instalatéra nebo klempíře. To znamená: chodím vždycky k odborníkovi! A když chceme vědět, co je po smrti, nebudeme se přece ptát Honzy ani Franty, ani vlastního zmateného rozumu. Neměli bychom se s touto důležitou otázkou - Co bude po smrti? - nejprve obrátit k odborníkovi?! A kdo je ten odborník? Je jenom jeden! A to je Syn Boží, který přišel z jiného světa a osobně byl v říši mrtvých. Zemřel na kříži a zase se odtamtud vrátil. Ten se vyzná! A ten říká: „Můžeš být zatracen! Ale můžeš se také dostat do nebe.“ A kdyby mi dnes i dvacet pět profesorů dokazovalo: „Smrtí vše končí!“ - pak jim řeknu: „Skláním se v úctě před množstvím vašich titulů, ale v této věci nejste odborníci. Vy jste totiž tam na druhé straně ještě nebyli. Ale znám jednoho, který tam byl, Ježíše. A ten říká něco jiného.“

Lidé dnes žijí na vlastní nebezpečí, když se chovají tak, jakoby smrtí vše končilo nebo jakoby měli přijít automaticky do nebe, když je pokřtil a pohřbil farář. Peklo se jednou bude hemžit pokřtěnými a farářem pohřbenými lidmi. Rozumíte? Jste v akutním, vážném nebezpečí života. My všichni budeme dříve nebo později stát před Božím soudem.

Musím vám otevřeně říci, že to byla právě tato myšlenka, která mě přiměla k tomu, že tu dnes před vámi stojím. Jako mladý muž jsem si nikdy nemyslel, že budu jednou stát na kazatelně. Byl jsem jako mladý důstojník v první světové válce. V našem praporu jsme měli velké ztráty. Byl jsem důstojník jako jiní, ani lepší, ani horší. Ale kdyby mi tehdy někdo řekl: „Budeš kázat v kostelích,“ byl bych se tomu hlasitě zasmál. Musím vám teď vyznat: byl jsem daleko od Boha. Můj otec se mne jednou ptal: „Věříš v Boha?“ Tu jsem odpověděl: „Tak hloupý nejsem, abych Boha popíral. K ateismu patří obrovská porce nedosažitelné hlouposti. Ale,“ řekl jsem, „ještě jsem se s Bohem nesetkal. Proto mne nezajímá.“ Bylo to krátce po tomto rozhovoru, při postupu na francouzské frontě, seděli jsme s kamarádem, také mladým poručíkem, v příkopu u Verdunu. Čekali jsme na rozkaz k postupu. Dělali jsme - staří vojáci tomu dobře rozumějí-sprosté vtipy. A když vykládám jeden oplzlý vtip - najednou se kamarád nesměje. „Kutschere,“ říkám - tak se jmenoval - „Co se nesměješ?“ Tu se vyvrátil a já vidím - je mrtvý! Střepinka granátu ho zasáhla přímo do srdce. Stojím tu, osmnáctiletý chlapec, před mrtvolou svého kamaráda, jakoby se nic nestalo: „To jsi takový nezdvořák, můj milý, že ses dal oddělat, než jsem ti ten vtip dovykládal?“ V tom okamžiku mne zasáhne myšlenka: „Kde teď asi je?“ Ještě se vidím, jak stojím u toho příkopu, když to mnou projde jako ostré světlo, jasnější než atomový blesk: „Ten teď stojí před svatým Bohem!“ A dále jsem si uvědomil: „Kdybych seděl na jeho místě, pak jsem to dostal já, a pak bych stál teď před Bohem já! Ne před nějakým Pánembohem, ale před Bohem, který oznámil lidem svou vůli, který dal příkázání, jež jsem všechna přestoupil - a která jste všechna přestoupili i vy. Jsou lidé, jejichž hříchy křičí

do nebe, a přece říkají: „Jednám správně a nikoho se nebojím.“ Prosím vás, nelžete tak. V tom okamžiku jsem věděl, že jsem přestoupil všechna Boží přikázání! A kdybych byl teď zasažen, stál bych před Bohem. A bylo mi jasné: „Přišel bych do pekla!“ Pak přiběhli naši hoši na koních: „Jdeme kupředu!“ Nasedl jsem na koně. Zde ležel můj mrtvý přítel. A poprvé po dlouhých letech jsem sepal ruce a modlil jsem se jen pár slov: „Milý Bože, nenech mne padnout, pokud si nebudu jist, že nepřijdu do pekla!“ Klidně se vám přiznám, že jsem později šel k vojenskému faráři a ptal se ho: „Co mám dělat, pane faráři, abych nepřišel do pekla?“ Odpověděl mi: „Pane poručíku, napřed musíme zvítězit, zvítězit, zvítězit!“ - „Vy to sám nevíte,“ odvětil jsem mu. Není to otřesné, že tisíce mladých lidí šlo na smrt a nikdo jim nedokázal říci, jak mohou být spaseni? V křesťanském národě! Byl bych si možná zoufal, kdyby se mi jednoho dne - nechci o tom mluvit podrobněji - nedostal do rukou Nový zákon. Ještě vidím před sebou to prostředí na francouzském selském dvoře za frontou, kde jsme se právě zastavili. „Nový zákon! Tam je určitě napsáno, jak nezahynout!“ myslel jsem si. Jen tak jsem v něm listoval, protože jsem se v něm dobře nevyznal. Tu mé oči ulpěly na jedné jediné větě: „Ježíš Kristus přišel na svět, aby hříšné spasil.“ Bylo to, jako by do mne udeřil blesk. „Hříšný“ - to jsem já, to mi už nemusel nikdo vysvětlovat. Nechcete také konečně dospět k tomu, že před Bohem i před lidmi přiznáte: „Jsem hříšník!“? Přestaňte se falešně ospravedlňovat! Ted' už jsem nepotřeboval faráře. „Jsem hříšník!“ To je jasné. A „být spasen“ jsem chtěl! Nevěděl jsem přesně, co to je. Rozuměl jsem jen: „být spasen“ znamená dostat se ze stavu, v němž jsem byl, najít pokoj s Bohem. „Ježíš Kristus přišel na svět, aby hříšné spasil.“ Jestli tohle Ježíš udělal, tak jsem ho musel najít. Trvalo to ještě několik týdnů. Hledal jsem někoho, kdo by mi mohl na Ježíše ukázat. Ale nikoho jsem nenašel. A tu jsem udělal něco, co chci doporučit vám všem. Zamkl jsem se - zase jsme postupovali - v jednom francouzském selském domě. Byl vyklizený a napůl zbořený, ale jedna místnost byla ještě celá. Ve dveřích trčel klíč. Šel jsem dovnitř, zamkl se, padl na kolena a řekl jsem: „Pane Ježíši, v Bibli je napsáno, žeš přišel od Boha, abys hříšné spasil. jsem hříšník. Také ti nemůžu dopředu nic slíbovat, protože mám špatný charakter. Ale nerad bych přišel do pekla, kdyby mne to trefilo. A proto, Pane Ježíši, odevzdávám se ti celý od hlavy až k patě. Udělej se mnou, co chceš.“ Bylo to bez hřmotu, bez velkého pohnutí, ale když jsem vycházel, našel jsem Pána, jemuž jsem patřil.

Den za dnem - byl jsem tehdy osmnáctiletý - mi víc a více svítalo, v jak hrozném nebezpečí jsou lidé. Žijí bez odpuštění hříchů. Víte vy, jestli máte odpuštěné hříchy? Jak chcete obstát před Božím soudem? Žijeme bez pokoje s Bohem. Žijeme bez obrácení, máme jen tak trochu křesťanský nátěr, ale uvnitř je zcela ubohé, bídné, nepokojné, neobrácené srdce. Poslyšte, Bůh nechce, abychom přišli do pekla. Nepřeje si to. „Bůh chce, aby všichni lidé spaseni byli a k známosti pravdy přišli.“ A proto posílá svého Syna.

Ale potom, přátelé, musíme také k Ježíši přijít. Pak mu musíme také patřit. Když křesťané v Německu a jinde zacházejí s Bohem a se záchranou v Ježíši takovým způsobem, nemůže to dobře skončit. Hrozím se toho! Rozumíte, jsme v největším nebezpečí, protože jdeme vstříc Božímu soudu.

Měl jsem kdysi ve sdružení mládeže milého mladého chlapce. Zpočátku

chodil pravidelně do našich biblických hodin. Bylo to v době Hitlerovy říše. Najednou musel absolvovat nacionálně-socialistické školení- a docela odpadl. Víckrát jsem ho ve sdružení neviděl. Ale jednoho dne mi vběhl do cesty. „Dobrý den, Güntere,“ říkám. „Heil Hitler,“ odpovídá. „Güntere, jak se máš?“ ptám se ho. „Už jsem tě dlouho neviděl.“ Tu se napřímí a vysvětluje: „Moje heslo je: Jednám správně a nikoho se nebojím!“ A jestli snad je v mém životě něco nesprávného a jestli je Bůh, chci si to jako čestný chlap před Bohem zodpovědět. Ale vůbec nepotřebuju obětního berana Ježíše, který za mě umírá.“ V duchu vidím za ním milióny mužů, kteří si myslí totéž: „Jednám správně, jsem dobrý, a mohu si svůj život před Bohem zodpovědět!“

Milí přátelé, nerad bych se před Bohem dovolával práva, ale vím, že právě když se práva dovolávám, jsem v největším nebezpečí života. Spolehněte se na to, že všichni přijdete na Boží soud. Rád bych vás varoval. Běhá mi mráz po zádech, když myslím na to, jak lidé jdou vstříc Božímu soudu.

Malíř a sochař Ernst Barlach vytvořil mohutné plastiky. Ale napsal také divadelní kus „Modrý Boll“. Modrý Boll je statkář, který má vždycky trochu v hlavě. Jednou se dobře naobědvá, napije se a v poledním žáru přichází na náměstí malého městečka. Najednou stojí před kostelem, na jehož dveřích jsou vytesáni čtyři cherubíni, kteří troubí na trouby. Jak se tak na ty cherubíny dívá, najednou se mu zdá, že jsou živí a troubí k Božímu soudu: „Přichází Boží soud!“ Barlach píše doslovně: „Ven z hrobu, vy mrtví! Nevymlouvejte se, že jste ztelleli! Ven!“ Tu Modrý Boll pochopí: „Před Bohem neuteču. jednou se před ním postavím v celé své ubohosti!“

A my všichni v podstatě víme, že se svou samospravedlností daleko nedojdeme. „Jednám správně a nikoho se nebojím!“ Přijde Boží soud! A tu se všechna vlastní spravedlnost rozpustí jako vosk v ohni.

Vím dobře, že dnešní lidé toto poselství slyší neradi. Když říkám: „Jestli se neobrátíš k Ježíši, přijdeš do pekla!“, dostanu posměšnou odpověď: „Peklo! Vždyť to je středověký pojem. Nic takového neexistuje!“ Když to slyším, vždy si vzpomenu na příběh, který vám musím povědět. Bylo to za války. Šel jsem navštívit jednu rodinu. Jdu po cestě a najednou nálet. Ženu se do nejbližšího krytu a čekám, až to přejde. Pak jdu dál, až dojdu k sídlišti, kde chci někoho navštívit. Sídlíště ještě stojí! Ale asi dvacet domů je úplně opuštěno. Myslím si, že se mi to snad zdá. Všechny domy stojí, ale všichni jsou pryč! Tu zastihnu hlídku protiletdecké obrany a ptám se: „Proč jsou všichni pryč?“ Neříká nic, jen mne chytne za ruku, vede do jednoho domu a jde se mnou k oknu. A pak to vidím: domy stojí kolem travnatého náměstí - a uprostřed trávníku leží obrovská bomba jako kotel parní lokomotivy. Říkám: „Nevybuchla?“ - „Ne,“ odpovídá hlídka, „ta není slepá. Je časovaná.“ Byly to obzvláště rafinované bomby. Nevybuchly při dopadu, ale po pěti nebo i dvaceti hodinách. Až se všichni lidé vrátili z protiletdeckých krytů, vybuchlo to. „Všichni odtud utekli,“ pokračuje. „Slyšíte, jak to tiká?“ Skutečně, tikot časovacího stroje bylo dokonce slyšet. A každým okamžikem to mohlo vyletět. „Pojďte pryč,“ vyzývám hlídku, „není tu příjemně.“ Jdeme kousek zpět a stoupneme si dolů, abychom byli kryti, kdyby to bouchlo. Vtom vidím komický obrázek: přilétá hejno vrabců a posedají si pohodlně na bombu. Jeden sedí dokonce vpředu na rozbušce. Volám: „Hloupi vrabci, vždyť je to nebezpečné!“ A tu se mi zdá, jakoby vrabci

svým čimčaráním odpovídali: „Haha! My jsme osvícení. Kdo dnes ještě věří na bomby! Jsme tu zcela v bezpečí!"

Rozumíte, právě tak hloupě se posmívají dnešní lidé! Bůh k nám a také k našemu národu mluvil nesmírně vážně svým slovem a svými hroznými soudy. A tu přišel Syn Boží, šel na kříž a vstal z mrtvých. Každý přece může pochopit, že Bůh existuje a že je svatý. A když někdo přijde a říká: „Jste v smrtelném nebezpečí! Musíte hledat spasení!", tu se lidé smějí a říkají: „Haha! Kdo by tomu ještě dnes věřil!"

Podívejte, Bible dokáže být velmi jízlivá. O ateismu, tedy popírání Boha, se zmiňuje jen jedinkrát jednou větou. Praví tady: „Říká blázen v srdci svém: Není Boha." Tak mluví Bible o ateismu. Dále se tou věcí nezabývá.

2. Záchrana života

Už jednou soudil Bůh svět strašlivým způsobem. Zachránil se pouze jeden muž se svou rodinou. Jmenoval se Noe. Tomu Bůh přikázal, aby postavil archu, než přijde Boží soud. Znáte ten příběh o potopě? Jestli ho neznáte, měli byste se stydět a raději to nikomu neříkat. Dříve než přijde soud, přikazuje Bůh Noé: „Vejdi ty i všechna tvá čeleď do korábu!" Pak vešel Noe do korábu a Bůh za ním zavřel.

Vidíte: svět jde vstříc spravedlivému Božímu soudu. Je tu však koráb - milost, kterou nám nabízí Ježíš. Přichází na tento bídný svět z nebe. Umírá za nás na kříži. Poslyšte, i když mnohému nerozumíte, ale jednomu rozumět můžete: když Bůh vydal svého Syna na strašnou smrt na kříži - musí to být záchrana i pro toho největšího hříšníka! Vstává z mrtvých. Volá nás skrze Ducha svatého. Ježíš je ten koráb! A tak jako kdysi Bůh řekl Noé: „Vejdi ty i všechna tvá čeleď do korábu," tak dnes vás prosí skrze mne: „Vejdi do Boží milosti v Ježíši Kristu, vkroč do Božího pokoje! Skoncuji se vším, co tě zdržuje! Řekni svému Spasiteli: ‚Jdu k tobě a jsem moc velký, velký hříšník.‘ Polož všechny své hříchy pod jeho kříž! Věř, že jeho krev tekla za tebe! Řekni mu: ‚Pane, dávám ti celý svůj život.‘ To je vstup do korábu."

Pozor! Kolik nás jde vstříc Božímu soudu neúplně obráceni a bez spasení, bez záchrany! Je tu však veliká Boží milost. A věřit znamená udělat krok z Božího soudu do Ježíšovy milosti. Tento krok ale není žádná hračka. Znamená záchranu ze smrtelného nebezpečí.

Známý misijní inspektor Albert Hoffmann - průkopnický misionář na Nové Guineji, mi vyprávěl příběh, na který nezapomenu. Řekl jsem mu: „Bratře Hoffmanne, mám jako křesťan těžké vnitřní boje. Není to hračka ani pro pastora, patřit Ježíši v tomto světě, který slouží ďáblu a řítí se do pekla." - „Tak ti k tomu něco řeknu," začal. „Na Nové Guineji jsme měli takový zvyk, že Papuánci, kteří se chtěli stát křesťany, měli zvláštní školení, kde se učili poznávat Pána Ježíše. Jedné neděle pak byli křtěni. To byla vždy velká slavnost. Zúčastnilo se jí také mnoho pohanů. Ale to rozhodující se odehrávalo vždy večer před tím. Zapálili jsme velký oheň. Křtěnci přicházeli k ohni. V náručí nesli všechny své modlářské krámy: kouzelné předměty, modly, amulety. A pak přistoupili těsně k ohni a hodili tato znamení svého starého života

do plamenů. Jednou jsem pozoroval mladou ženu. I ona přistoupila k ohni s plnou náručí model a amuletů. Ale když tam ty krámy chtěla hodit, nemohla. Jistě si myslela: ‚S tím žili moji předkové, s tím je spjata celá moje minulost, s tím se přece nemohu rozloučit!‘ Vrací se. Přitom ji napadne: ‚Potom ale nemohu patřit Ježíši!‘ Postoupí zase tři kroky dopředu, ale zase se s tím nemůže rozloučit a opět se vrací. Tak jsem za ní šel,“ vypravuje dál misijní inspektor Hoffmann, „a řekl jí: ‚Je ti to příliš zatěžko. Raději si to ještě rozmysli. Můžeš se přihlásit k dalšímu křtu.‘ Mladá žena ještě okamžik uvažovala, udělala tři rychlé kroky dopředu, hodila ty věci do ohně a bezmocně se zhroutila.“ A nikdy nezapomenu, jak misijní inspektor Hoffmann ze Siegerlandu s tváří podobnou dřevorytu mi nakonec řekl: „Věřím, že otřesu této ženy může rozumět jen ten, kdo prožil opravdové obrácení.“

Milí přátelé, do korábu je pouze jeden krok! Ze smrtelného nebezpečí - do náruče Ježíše. Ale tento krok, to není žádná hračka. Znamená to zpřetrhat svazky s celou minulostí. Ale - věřte - laciněji to nejde.

Mluvil jsem dost jasně? Jsem pokaždé znovu otřesen, když vidím, kolik lidí se přes všechna varování žene do věčného zahynutí! Bůh si to nepřeje! Chce, abyste byli spaseni! Proto poslal svého Syna. Proto Syn Boží zaplatil za vaši vinu. Teď už je třeba jenom svou vinu uznat a ve víře přijmout, že Ježíš za nás zaplatil!

Když mne za třetí říše zase jednou předvolali na gestapo, musel jsem čekat v místnosti, kde byly samé skříně se spisy. Ve skříních se kupily hory spisů. A z každého spisu visela papírová páska, na které bylo jméno: „Karel Meier“ nebo „Friedrich Schulze“ atd. A když jsem musel mezi těmi skříněmi se spisy tak nekonečně dlouho čekat, děkoval jsem Bohu, že nemusím trávit život mezi takovými spisy. Z dlouhé chvíle jsem začal číst jména: „Karel Meier“, „Friedrich Schulze“. Najednou čtu: „Wilhelm Busch“! Vždyť to byl můj spis! Rázem pro mne přestaly být ty spisy nudné, to si umíte představit! Byl to můj spis! Strašně rád bych ho vytáhl a podíval se, co tam o mně ti chlapi napsali. Ale neriskoval jsem to. Stál jsem před tím a skoro jsem se třásl: „Můj spis!“

A vidíte: tak se mi vedlo s Ježíšovým křížem. Byly doby, kdy v mém životě nebylo nic nudnějšího než křesťanství. Kdejaký Dujardin mne zajímal více, až do chvíle, v níž jsem poprvé správně pochopil Ježíšův kříž. „Zde jde o můj vlastní spis. Je tu řeč o mé vině a o mé záchraně.“ Od té doby je tento Ježíšův kříž pro mne to nejzajímavější. Jen pohledte na toho muže s trnovou korunou, na toho velikého zachránce našich životů. Zde na kříži jde o moji i o vaši záchranu. Týká se to i vás, i když to ještě nevíte. Ach, mluvím příliš hlasitě, měl bych se trochu mírnit, ale cožpak můžu říkat toto poselství bez vzrušení?

3. Ze smrti k životu

Pozor! Chtěl bych vám to ukázat ještě z jiného hlediska. Když mi tak probíhalo myslí: „Pozor! Nebezpečí života! Stůj! Obrát se, člověče! Hledej Spasitele!“, tu jsem si najednou pomyslel: „V nebezpečí života může být vlastně jen ten, kdo žije. Když se ze srázu zřítí autobus a všichni zahynou, už v nebezpečí života nejsou.“ Rozumíte? A teď bych to řekl tak: jste v

nebezpečí, že ani nezačnete žít, že projdete světem mrtvých, a nakonec budete jako mrtvoly odhozeni. Vyjadřuji se dost jasně? Vidím, že vám hrozí prohra života. Bible zcela jasně říká: „Kdo má Syna, má život. Kdo nemá Syna, život nemá.“

Nedávno jsem potkal jednu slečnu z Berlína, učitelku cizích jazyků. „Odpustte,“ říkám jí, „farář může být někdy i nezdvořilý.“ Ptám se: „Kolik máte roků, slečno?“ Obvykle se slečen na jejich stáří neptáme, ale starý farář si to snad může dovolit. Tu odpoví bez váhání: „Osm let!“ - „Moment!“ zarazím se. „Osm let! Jste učitelka tří cizích jazyků a máte osm roků?“ Slečna se zasměje a vysvětluje: „Před osmi lety jsem našla Ježíše. V něm jsem našla nový život. Předtím jsem byla mrtvá.“ Divím se: „To jste ale bezvadně vystihla!“ A tu mi řekla toto slovo: „Kdo má Syna, má život. Kdo nemá Syna, život nemá.“ A pokračovala: „Vidíte, předtím jsem neměla ani Spasitele ani pravý život. Jen jsem vydělávala peníze a bavila se, ale život to nebyl!“

Není to odvážné tvrzení? Kdo se dobrovolně nevydá Ježíši, vůbec nežije. Ano, bez Ježíše nemáme o životě ani potuchy. Jen ten, kdo má Božího Syna, má život!

Před lety za mnou přišel jeden mladík. Ptám se: „Co ti schází?“ - „To já taky nevím,“ odpovídá. „Vím jenom, že tohle není vůbec život!“ Překvapeně se ptám: „Jak to? Máš dobré místo jako zámečnický a vyděláš hodně peněz!“ - „To přece není život!“ opáčí. „To přece není život! V pondělí zámečnický, v úterý zámečnický, ve středu zámečnický, ve čtvrtek zámečnický, v pátek zámečnický, v sobotu fotbal a v neděli kino a děvčata, v pondělí zámečnický, v úterý zámečnický, ve středu zámečnický, ve čtvrtek zámečnický, v pátek zámečnický, v sobotu fotbal a v neděli kino a děvčata. To přece není život!“ - „Hochu,“ řekl jsem mu, „máš pravdu. To už jsi daleko, žes pochopil: to přece není život! Ale chci ti říci, co je život. V mém životě došlo k mocné a pronikavé změně. Našel mne Ježíš, který za mne zemřel a vstal z mrtvých. Spasil a smířil mne s Bohem. Když jsem to pochopil, vydal jsem mu své srdce. A představ si: od té doby mám život!“ Ten chlapec jej pak také našel. Nedávno jsem se s ním opět setkal ve Freiburgu. „No,“ ptal jsem se ho, „tak co, je to teď život?“ S rozzářeným obličejem odpověděl: „Ano, teď je to život!“ Je teď velmi aktivní, vede skupinu mládeže a přivádí k Ježíši jiné. V Ježíši našel život.

Rozumíte? Jste v nebezpečí života! Mohli byste propást život tak, že sice slyšíte o křesťanství- ale nikdy nenajdete Spasitele!

Mám přítele obchodníka. Nedávno ho pozval jeden továrník. Tento továrník měl v nádherném parku krásnou vilu. Bylo tam asi sto hostů. V slavnostním ruchu se můj přítel setkává s hostitelem a říká: „Člověče, máte to tu pěkné. Jste hotový král. Ten majetek! Velká továrna! Milá paní! Půvabné děti!“ A ten muž mu odpovídá: „Ano, máte pravdu, mám se dobře.“ Ale najednou smrtelně zvažní a říká: „Ale neptejte se mne, jak to vypadá tady uvnitř,“ a přitom ukazuje na své srdce.

A když tak chodím po ulicích, často si myslím: kdyby byli lidé čestní, zastavili by se a křičeli by: „Neptejte se, jak to vypadá tady uvnitř, v mém srdci!“ Je tam nepokoj. Trápí je svědomí. Je tam vina.

A vidíte: je jenom jeden, který nás může vyléčit. Jen si představte: Bůh naši ubohost vidí. Sami od sebe se k Bohu nemůžeme dostat. Ale Bůh k nám ve

své veliké lásce přišel v Ježíši Kristu. To je to poselství, které vám mám zvěstovat a které mi bere dech: „Tak Bůh miloval svět...“ Já bych jej nemiloval: spíš bych ho rozmlátil kolejnící- tento svět plný hnusu, zloby a hlouposti. A ten svět Bůh miloval! Nad tím zůstává rozum stát. „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého Ježíše dal, aby všichni, kteří přijmou tuto lásku, nezahynuli, ale měli život.“ Řekněte: Co má pro nás ještě Bůh dělat, než že nechává umřít svého Syna, abyste měli věčný život?!

Chtěl bych ukončit pěkným příběhem. K velkému anglickému probuzeneckému kazateli Charlesu Haddonu Spurgeonovi přišel po jednom kázání mladý muž a řekl: „Pane kazateli, máte pravdu, i já musím najít muže z Golgoty a stát se Božím dítětem. Jednoho dne se obrátím.“ - „Jednoho dne?“ ptá se Spurgeon. „No ano, později.“ - „Později? Proč ne dnes?“ Tu mladý muž trochu rozpačitě vysvětluje: „I já toužím po spasení - a chci se také obrátit k Ježíši, ale napřed bych chtěl ještě mít něco ze života.“ Tu se Spurgeon hlasitě zasměje a říká: „Mladý muži, vy nemáte velké nároky! Že chcete něco ze života, to by pro mne bylo příliš málo. Mně nestačí mít ze života jenom něco, ale já chci život. A v mé Bibli stojí (a otevřel mu to místo), co říká Ježíš: ‚Přišel jsem, aby život měly a hojně měly.‘ “

Podívejte se: Když končím takovou přednášku, mívám smíšené pocity, protože si myslím: „Snad jsi to těm lidem neřekl vůbec správně!“ Smím to proto ještě jednou docela krátce zopakovat? Bůh vydal Ježíše na smrt na kříž za nás ztracené a zavržené hříšníky, abychom zde - zde a dnes! - měli život. Když se ráno probudím, mám takovou radost, až si zpívám, že jsem Božím dítětem, že v něm mám život. Poslyšte: Ježíš přišel, abychom měli věčný život a na věčnosti byli uchráněni před Božím soudem - a měli věčný život.

Pak můžete jít radostně cestou života.

Dovolte mi, abych použil malý obrázek. Bylo to jednoho listopadového večera. Padal sníh s deštěm. Fučel vítr. Bylo zima. Po silnici šli dva muži. Ten první kráčí bez kabátu, límec saka má úplně vyhrnutý. Je mu jedno, že je tak promoklý. Může se potloukat tak nebo tak, to je jedno, protože nemá domov. Tak putuje světem většina lidí. Nemají cíl. Kampak dojdou? Je to bezúčelné, nemít cíl! Bezbožný filozof Nietzsche řekl v jedné básni:

„Vrány táhnou v hejnech k městu,
brzy bude sněžit,
běda tomu, kdo nemá domov!“

Také nemáte věčný domov? A pak přichází po silnici druhý poutník. Kráčí v téže bouři, v stejném blátě, v stejném dešti, v stejném sněhu. Ale píská si písničku a bodře si vykračuje. Proč? Vidí tam nahoře světlo domova. Tam je doma! Tam je teplo! Nic si z té cesty nedělá. Tak jdou světem lidé, kteří patří Ježíši a kteří v něm mají časný i věčný život.

A tak vás teď prosím - Bůh řekl Noé: „Vejdí do korábu!“ I vy se ztište! Ježíš je zde! Můžete s ním mluvit! Vylejte mu své srdce! Někdo se mne ptal: „Jak to, že nemáte po evangelizaci rozhovory?“ Odpověděl jsem: „Proč? Lidé přece nepotřebují mluvit se mnou. Musí mluvit přímo s Ježíšem!“

Učiňte to i vy!

Co tedy máme dělat?

Milí přátelé, dostávám mnoho dopisů s různými otázkami. Nedávno v jednom dopise stálo: „Co to vlastně hlásáte? Vlastní názory, nebo učení vaší církve?“ Mohl jsem na to jen odpovědět: „Učení Bible!“ A podívejte se - uvažoval jsem dál - pokud slyšíte jen názory faráře Busche, jste oklamání lidé. Z toho moc nemáte. Musíte slyšet Ježíšův hlas! Ježíš sám o sobě řekl, že je „dobrý pastýř“. A vy musíte slyšet hlas tohoto „dobrého pastýře“! Mohu vám při vši své slabosti jen trochu pomoci, abyste slyšeli Ježíšův hlas, hlas „dobrého pastýře“ našich duší.

A právě teď, když hovoříme na téma „Co tedy máme dělat?“, je zvlášť důležité, abyste k sobě nechali mluvit samého Ježíše, abyste slyšeli jeho pastýřský hlas.

1. Skončujte se svou planou nevěrou!

Za ta dlouhá léta, co působím jako velkoměstský farář, setkal jsem se s tolika námitkami proti biblickému svědectví a s takovým množstvím plané nevěry, že to první, oč bych vás chtěl poprosit - jde tu o vaše spasení- je: Skončujte se svou jalovou nevěrou!

Za války jsem kromě práce mezi mládeží vykonával nějakou dobu i pastýřskou péči v jedné velké nemocnici. Jednoho dne, když jsem právě stál přede dveřmi pokoje v soukromém oddělení a chtěl zaklepat, běží najednou po dlouhé chodbě vzrušená mladá sestra, ještě trochu popadá dech a říká: „Pane faráři, nechodte tam, prosím vás!“ - „A proč ne?“ ptám se. „Ten pacient si velmi energicky zakázal jakékoli farářské návštěvy! Rozhodně si nepřeje, abyste k němu šel! Vyhodí vás!“ Přitom ukazuje na jmenovku na dveřích. Čtu jméno známé z mnohých reklam. Věhlasný podnikatel. „Sestro,“ vysvětluji, „já mám nervy skoro jako lano!“ - a zaklepal jsem. „Dál!“ ozval se silný mužský hlas. Vešel jsem dovnitř. Na posteli leží starý šedovlasý pán. „Dobrý den!“ říkám. „Jsem farář Busch!“ - „Á,“ odpověděl, „o vás jsem už hodně slyšel. Můžete mne klidně navštívit!“ - „Výborně!“ raduji se. Pak pokračuje: „Ale s tím vaším křesťanstvím mi dejte, prosím vás, pokoj!“ - „To je směla!“ usmívám se, „právě o tom jsem chtěl s vámi mluvit.“ - „Vyloučeno!“ protestuje, „to nepřipadá v úvahu! S náboženstvím jsem už nadobro skoncoval! Víte, když jsem byl ještě chlapec, vtloukali nám do hlavy žalmy. Když jsem je neuměl, dostal jsem výprask. Jako muž jsem si pak udělal vlastní světový názor, jehož nosnými sloupy jsou Darwin, Häckel a Nietzsche.“ - Tohle mne dopálilo! Jsem trochu vznětlivý, a tak jsem na něho vyjel: „Poslyšte, starý pane! Když šestnáctiletý chlapec v pubertě bude vykládat, že si udělal třeba z Nietzscheho svého proroka, zasměju se a řeknu si: ‚No jo, to je jen přechodné. Však ty ještě přijdeš na to, že ani ti moderní filozofové už na své staré proroky nevěří.‘ Ale to mi říkáte vy, starý člověk na pokraji věčnosti? To je strašné! Jste na smrt nemocný. Až budete stát před Bohem, to pak chcete vyrukovat s takovým nesmyslem? Prosím vás!“ - Užasle se na mne dívá. Ten tón mu je zřejmě nový. V tom okamžiku jsem si uvědomil: „Stop! Jsi v nemocnici, tady nesmíš

tak bouřit! Tady se chodí po špičkách." A najednou mne zaplaví veliký soucit s tímto ubohým mužem. Přeřadím na první rychlost a přes jeho vážný odpor vyprávím o Ježíši, který chce být i jeho dobrým pastýřem. Zhluboka vzdechne: „Ano, to by bylo krásné! Ale copak mám teď dělat se svým světovým názorem!? Mám to všechno, čemu jsem celý život věřil, hodit přes palubu?" - „No jistě!" volám radostně. „Milý pane! Hodte přes palubu všecko, co tváří v tvář věčnosti už nemůžete potřebovat! Hodte to všecko přes palubu, raději dnes než zítra! S tou vaší planou nevěrou se přece nedá pořádně žít a ani jaksepatří umřít. A pak se vrhnete do otevřené náruče Božího Syna, který za vás zemřel a vykoupil vás. Chce být i vaším Spasitelem!" Najednou přišla sestra. Divila se, že nás našla v tak důvěrném rozhovoru. Pak na mne zakývala. Rozuměl jsem. Byl čas odejít. Stiskl jsem starému pánovi pevně ruku a tiše jsem pokoj opustil. Nevím, zda to přijal. V noci zemřel!

Vidíte, tady jsem pochopil, jak je otřesné, že i vzdělaní lidé se pomalu jako želvy vlečou životem s Darwinem, Häckelem a Nietzsche a připravují se takovou ubohou nevěrou o věčné spasení. A proto bych vás chtěl hned ze začátku a ze všeho nejdřív poprosit: Hodte přes palubu všechny ty plané argumenty, na kterých stavíte svou nevěru! Odhodte to! Vaše planá nevěra nestojí ani za zlámanou grešli! Bible říká: „Jeden jest Bůh a jeden jest prostředník Boží i lidský, Ježíš Kristus."

Jednoho dne jsem seděl naproti jednomu chlapíkovi. Víte, byl to chlap jako třídílná skříň. Měl na sobě pulovr ringlové barvy, a tak jsem si ho pojmenoval jako Ringelmana. Jmenoval se se samozřejmě jinak. Žena mu zahynula při bombardování.

Jeho dva synové padli ve válce. Ubohý muž! A tak jsem ho navštívil. Sotva jsem se posadil, už ze sebe vysypal: „Pane faráři, s tím vaším křesťanstvím mi můžete vlézt na záda! Prožil jsem toho tolik, ale tolik, že mi můžete vykládat, co chcete, já už ničemu nevěřím!" Zasmál jsem se: „To bych neřekl! Podívejte se, pane Ringelmanne - ve skutečnosti se jmenoval jinak - jezdíte občas vlakem?" - „No jistě!" - „Doufám tedy, že pokaždé zajdete za strojvůdcem a požádáte ho, aby vám ukázal své papíry!" - „To víte, že ne," říká pan Ringelmann, „natolik mohu dráze důvěřovat, přece by tam nepustili..." - „Cože?" divím se, „to nastoupíte a ani se nepřesvědčíte, jestli to ten chlap tam vpředu umí řídit? To mu svěříte život - bez jakékoli záruky?! Tak poslyšte, pane Ringelmanne, když někomu svěřím život, tomu já říkám víra! Už nikdy neříkejte: Já už ničemu nevěřím!, ale Já už nevěřím ničemu - kromě státní dráhy! " - „No - - -" Ptám se dál: „Pane Ringelmanne, chodíte někdy do lékárny?" - „Ano," odpovídá, „často mne bolívá hlava, chodím si tam pro prášky." - „Ale pane Ringelmanne, už se stalo, že lékárníci se přehlédli a omylem vydali jed. Dáte si ten prášek přece napřed přezkoušet?" - „Ale ne, pane faráři, takový aprobovaný lékárník tomu už musí trochu rozumět, ten mě přece nepodvede!" - „Co?" divím se, „vy to prostě spolknete bez přezkoušení? Svěříte svůj život do rukou lékárníka? Klidně si ten prášek v prosté důvěře vezmete?! Tomu já říkám víra! Tak mi, milý pane Ringelmanne, už nikdy neříkejte: Já už ničemu nevěřím!, ale Já už nevěřím ničemu - kromě lékárníků a státní dráhy! " A tak to šlo dál, rozumíte. Bylo toho čím dál víc. A pak jsem mu ukázal na to, že jsem se setkal s někým, koho poslal Bůh, který vstal z

mrtvých a který má na rukou jizvy po hřebech. A tyto jizvy svědčí o tom, že mne miloval až na smrt. Na celém světě není člověka, který by pro mne udělal tolik, co Ježíš! Nikdo si nezasluhuje takovou důvěru jako Ježíš. „Věříte, že Ježíš někdy lhal?“ - „Ne!“ - „No prosím! Toto svědectví bych nevystavil žádnému člověku - jen Ježíši! A když jsem to poznal, řekl jsem si: ‚Pak svěřím svůj život Ježíši!‘ “ Tu se ptá: „Je to tak jednoduché?“ - „Ano, tak jednoduché, pane Ringelmanne. Tak jednoduché! Věříte všemu možnému i nemožnému, ale tomu jedinému, na kterého je možno se opravdu spolehnout, věřit nechcete. Hodte všechny ty nanicovaté argumenty své nevěry přes palubu a dejte svůj život Pánu Ježíši!“ Jednou jsem řekl asi stovce mladých: „Vsadím se o milión, že mi nenajdete člověka, který by litoval, že přijal Ježíše! Tomu, kdo mi ho přivede, dám milión!“ Milión jsem samozřejmě neměl, ale mohl jsem se klidně vsadit, protože takového člověka nenajdete. Poznám však mnoho lidí, kteří litovali, že Ježíše nepřijali!

Přestaňte proto se svou jalovou nevěrou! Věřte tomu, kdo pro vás udělal všechno - to je to první mezi ním a vámi. Musíte se ztišit a říci: „Pane Ježíši, ode dneška chci patřit tobě!“

2. Přestaňte se svou neuvěřitelnou samospravedlností!

Bible praví: „Věrná jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Ježíš Kristus přišel na svět, aby hříšné spasil.“ Doslova to znamená „zachránil“. Tady mnozí lidé okamžitě vzplanou hněvem a řeknou: „Já přece nejsem hříšník! Nejsem žádný zločinec!“ A těm teď říkám: To lžete! V onen den musíte před tváří Boží říci: „Já nejsem hříšník. Všechna tvoje přikázání jsem dodržel!“ Budete to moci říci? Ach, nechte té své neuvěřitelné samospravedlnosti, ve které si namlouváte, že všechno je v pořádku! Vůbec to není v pořádku! Vůbec!

Nikdy nezapomenu, jak jsem před lety hovořil s jedním mladým, asi dvacetiletým mužem. Potkal jsem ho a říkám mu: „Milý Heinzi, jak to, že tě už nevidám v našich biblických hodinách a ve sdružení?“ Odpověděl: „No, víte, pane faráři, já jsem si to rozmyslel. Vy pořád mluvíte o Ježíši, který zemřel za hříšníky. Ale já nepotřebuji, aby se mne někdo zastával, nepotřebuju žádného obětího berana. A stane-li se, že v něčem chybím, a je-li Bůh, tak si to před ním zodpovím. Ale je přece směšné, že bych potřeboval Spasitele, který za mne zemřel.“ Odpověděl jsem: „Dobře, můj milý! Tak ty se chceš dovolávat práva před svatým Bohem? To můžeš. Můžeš Ježíše zavrhnout a říci: ‚Dovolávám se před tebou práva!‘ Ale napřed si, prosím tě, ujasni: ve Francii se soudí podle francouzského práva, v Anglii podle anglického a Bůh bude soudit podle Božího práva! A tak ti, milý hochu, velice přeji, abys nepřestoupil skutečně ani jedno přikázání, protože jinak to s tebou dopadne moc špatně! Na shledanou!“ - „Počkejte,“ říká, „tak do puntíku se to přece brát nebude!“ - „Tak! Jak se postavíš před živým Bohem?! Dejme tomu, že jsem padesát roků žil dobrým a řádným životem. A potom, bude to trvat třeba jen tři minuty, něco ukradnu. Vyjde to najevo a dostanu se před soud. Stojím tedy před soudcem a vysvětluji: ‚Snad byste nebyl tak malicherný, pane předsedo. Padesát roků jsem žil řádně, bez nejmenšího vroubku, a kradl jsem jen tři minuty, to se

přece určitě snese! Snad byste nebyl tak malicherný?' Dovedeš si to představit? Soudce však odpoví: „Ale člověče, tady nejde o těch padesát roků řádného života, ale právě o ty tři minuty, co jste kradl! Kvůli tomu vás zákon stíhá! A když to tak dělá pozemský soudce, co teprve Bůh! Ten to tak dělá už dlouho!"

Myslíte, že nejste před Bohem obžalovaní? Myslíte, že nepotřebujete odpuštění hříchů? Myslíte, že nejste hříšníci? Prosím vás, přestaňte už se svou neuvěřitelnou samospravedlností a hledejte Pána, který zemřel za vaše hříchy a zaplatil za vás! Přijměte ho! Vyznejte mu své hříchy! Řekněte mu: „Pane, padám před tebou i s celou svou samospravedlností! Dej mi, prosím, svou milost! Očist' mne svou krví!"

3. Udělejte rozhodný krok!

Abyste dobře pochopili, oč jde, povím vám jeden příběh. Bylo to na začátku nacistické říše. Měl jsem zas jednou co dělat s jedním velkým zvířetem, nositelem lametty. Lametta - jak tomu říkali mladí - bylo vysoké vyznamenání ve stříbře a zlatě. Nacističtí páni je nosili na kabátě jako pávi. Šel jsem tam s bázní a třesením, protože pro takové lidi farář vůbec nic neznamenal. Kupodivu, neudělal se mnou krátký proces a nevyhodil mne. Dokonce mne přátelsky vyslechl. Když jsem byl se svou záležitostí hotov, řekl jsem mu: „Poslyšte, to se mi skoro ještě nestalo, aby se mnou někdo jednal tak jako vy. Děkuji! A protože jste byl ke mně tak laskavý, chtěl bych vám nabídnout veliký dar. Povím vám své poselství: „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.' " Podíval se na mne a říká: „Už mi nemusíte dál nic říkat. Mám zbožné, věřící rodiče. Vaše poselství znám už od mládí. Ale..." Položil na stůl velký bílý list, vzal do ruky tužku, udělal přes něj čáru a pokračoval: „Podívejte se, pane faráři, to všechno vím, a vím také, že kdybych to chtěl mít, musel bych přejít hranici, kterou jsem tady teď nakreslil. Tuto čáru bych musel překročit. Stojím těsně - ukázal přitom kousek od té čáry - u této hranice. A musel bych se odvážit udělat přes ni rozhodující krok!" A pak poněkud rozpačitě řekl: „Ale moje společenské postavení mi to nedovoluje." Odešel jsem velice smutný. Je už dlouho mrtev. Jeho společenské postavení ho na věčnosti nezachrání! Ale pochopil: „Jestliže chci vejít do království Božího, pak musím překročit tuto hranici."

A co vy? Máte k tomu odvalu? O, to se opravdu vyplatí! Ježíš na vás čeká s otevřenou náručí! Překročte tu hranici, udělejte rozhodný krok - do jeho otevřené náruče!

4. Skončujte s jasně poznanými hříchy!

Znám muže, který je nevěrný své manželce. Zastavil jsem ho a říkám mu: „Vy žijete ve smilstvu! Vaše žena je z toho nešťastná! Přijdete do pekla!“ Odpověděl mi: „Ale nesmysl! Musím vám to vysvětlit - víte, žena mi nerozumí...“ a pak mi vykládal sáhodlouhý příběh. Přitom moc dobře věděl, že to, co dělá, je hřích. Jsou lidé, kteří se neustále hádají a říkají: „Ten druhý začal!“ Vůbec existují pouze hádky, které začal ten druhý. Žádný člověk nezačal nějakou hádku sám, že ano? Vždycky začali jen ti druzí. Ale já vám říkám, že svár je před Bohem totéž, co vražda! Proč toho nenecháte! „Co tedy mám dělat?“ ptáte se. Řeknu vám to: Skončujte s jasně poznanými hříchy!

Abyste se přece jednou v životě zastavili a zeptali se: „Co v mém životě není v pořádku? S čím bych teď měl vlastně skoncovat?“ Budete to docela přesně vědět! Myslíte, že Ježíš vám dá milost, když budete chtít dál vědomě hřešit? Bible říká: „Obrátte se!“ Marnotratný syn nechal svůj starý život za sebou. K Ježíši smíte přijít takoví, jací jste: obtíženi a nevěrní. Ale potom musíte skoncovat s těmi věcmi, které vás vedou do záhuby a o kterých dobře víte, že jsou hřích.

V mnoha dopisech, které denně dostávám, se znovu a znovu setkávám s tím, že lidé vzplanou hněvem a říkají: „To je příliš tvrdé, co říkáte! To a to není hřích!“ A pak tam často píší věci, o kterých jsem vůbec nemluvil. Přitom cítím, jak se naše svědomí bouří proti tomu, že by nad námi měl panovat Ježíš. Slyšte: nikdy nezískáte živou víru a nikdy v ní nebudete moci stát, nemáte-li odvahu vydat svůj život Ježíši tak, abyste skoncovali s tím, s čím je třeba skoncovat! Skončujte s jasně poznanými hříchy!

5. Mluvte s Bohem!

Umíte se modlit? Nemyslím odříkávat veršičky, ale modlit se! Tak podívejte se: mnozí lidé mají o modlitbě takovou představu, že by mi hrůzou vstávaly vlasy - kdybych ještě nějaké měl. Nedávno jsem byl v jednom domě. Tu matka říká: „Ano, my jsme také dobří křesťané. Pojd' sem, Klárko!“ a pobízí čtyřletou dcerušku: „Umíš se už tak pěkně modlit, tak se něco panu faráři pomodli!“ A děvčátko začalo. Rychle jsem je přerušil: „Dost! Ne: ‚Tak se něco panu faráři pomodli!‘ Pro všechno na světě vás prosím, ne!“ To přece není modlitba! Modlit se znamená mluvit s živým Bohem, který je tu v Ježíši. Znamená to vylít mu své srdce. Už jste se tak někdy modlili?

Jeden anglický biskup jménem Robinson napsal hroznou knihu: „Bůh je jiný“. Tam říká, že moderní člověk se prý už vůbec neumí modlit. Tomu věřím ovšem i já. Ale to přece nemluví proti modlitbám, nýbrž proti modernímu člověku! Nemyslíte také? Ten biskup chce teď postavit celé křesťanství na hlavu, protože moderní člověk se už neumí modlit. To bych spíše řekl: Ať se moderní člověk raději znovu naučí modlit!

Prostě to riskněte a zkuste se modlit! Stačí, když řeknete: „Pane, dej se mi najít!“ Nebo: „Pane, zachraň i mne!“ Nebo: „Pane, daruj mi pravou víru!“ Nebo: „Pane, odpusť mi moje hříchy!“ Ale začněte! Modlit se člověk nedokáže hned

vznešeně. Vznešeně se modlí snad faráři - s knihou v ruce, ze které to čtou. Ale naprosto není třeba, abychom se modlili vznešeně, když jenom vůbec začneme mluvit s živým Bohem. Jen nejdřív začněte, a pak už se to naučíte!

Víte, víra je vzájemný vztah mezi mnou a mým Pánem. A to se musí projevit tím, že spolu mluvíme, že? Já mluvím s ním a on mluví se mnou! A tím jsem u dalšího bodu:

6. Čtěte Bibli!

Jak mluví Bůh s člověkem? Mluví s ním skrze Bibli! Proto musíte bezpodmínečně začít číst Bibli!" - „Tu dnes přece už nikdo nečte!" myslíte si. Ano - a to je právě škoda! Jeden člověk řekl: Evangelíci zpívají na svátek reformace vždycky Lutherovu píseň „Hrad přepevný". A tam v posledním verši je doslova: „Slovo musejí nechat stát". A tak je křesťané „nechávací stát" v knihovně, ani na ně nesáhnou a myslí si: „Tak je to v pořádku, tam je na pravém místě!" Ale tak to Luther nemyslel!

Když navštěvuji domácnosti, často slyším: „Víte, pane faráři, my máme dokonce starou Bibli ještě z roku 1722, po naší prababičce!" A potom ji strčí někam do stolu nebo do skříně a už o ni nezavadí. Vážím si starých Biblí, ale radím vám: kupte si Nový zákon! Takový malý, jako dlaň. A jsou ještě menší. Máme roztomilá vydání Nového zákona. Kupte si jedno takové moderní vydání!

A pak si udělejte každý den čas a čtěte v něm! Dobře poslouchejte, protože tady s vámi mluví Ježíš!

Budou-li tam snad místa, kterým nebudete rozumět, čtěte klidně dál. Obyčejně to svým mladým vysvětluji takto: jeden farmář, byl to Brazilec, mi vykládal následující zkušenost. Když se přistěhoval do Brazílie, dostal tam pozemek. Prohlédl si jej a zjistil, že je to kus pralesa. Vykácel tedy stromy a pařezy a větší kameny vykopal. Jednoho dne byl tak daleko, že mohl zapráhnout pár volů a poprvé orat. Ale vyoral jen tři kroky a pluh se zasekl. Co teď? Šel snad pro dynamit a vyhodil kámen i s pluhem a kravami do vzduchu? Kdepak! Vytáhl pluh, přenesl ho a oral klidně dál. Když to celé zoral, vypadalo to dost žalostně. Ale zasil a už něco sklídl. Když oral příští rok, šlo to o něco lépe. Potom vykopal zase další kameny a zbytky pařezů. A když oral potřetí, šlo už to docela snadno.

Tak musíte číst Bibli. Napřed začněte! A když něčemu nerozumíte, tak to nejdříve přeskočte. Jenom dál! Najednou, třeba hned v první kapitole Nového zákona, narazíte na slovo: „On zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich." Řeknete si: „Vždyť tomu rozumím! To je právě pro mne!" Tak naslouchejte, jak k vám Bůh skrze Bibli mluví. Každý den si udělejte čas pro Boží slovo! A přitom ho proste: „Pane, dej mi také světlo! Dej mi milost, abych tomu také rozuměl! Osvět' mé srdce a můj rozum a mou duši!"

A ještě něco - dejte pozor, aby vám Bibli nikdo nezprotivil! Bible je skvělá kniha. Ano, není tak aktuální a vzrušující kniha, jako Bible.

V první světové válce jsem byl jako mladý voják jednou na hlídce u Verdunu. Bylo k večeru. Začalo se smrákat. Seděl jsem na pokraji rokle. A ještě než

přišla noc, zahlédnu náhle, jak se lesním průsekem kodrcá nedočkavá polní kuchyně nepřítel. Netušili jsme, že se tím průsekem dá projít. Ale tato nepřátelská polní kuchyň, která se nemohla dočkat, až se úplně setmí, nám prozradila, že je tam přístupová cesta nepřítel. Kde projede polní kuchyň, projedou i dělostřelecké posily a zásobovací čety s municí. Je to přístupová cesta do nepřátelského tábora! Co jsme teď udělali? Řekli jsme si snad: „Průsek je třeba prozkoumat, jenom tam nestřílet!“? Právě naopak: celou noc jsme průsek soustředěně ostřelovali!

Poslouchejte: Bible je přístupová cesta, kterou Bůh zásobuje křesťany. Tudy jim dodává veškeré zásoby, municí a doplňuje stav. Satan je také chytrý, a proto ji ostřeluje. Proto je Bible pod palbou. Ten nejhoupější kluk vám řekne: „Pche, taková kniha!“ A nejchytřejší profesori dokazují, že Bible je jen lidský výtvar. V jednom se shodují: v soustředěné palbě na Bibli! Rozumíte? Ale chcete-li být Božími dětmi a chcete-li být spaseni, nesmíte na to hledět. Dejte pozor, aby vám Bibli nikdo nezprotivil! Bible říká, že ji napsali lidé naplnění a vedení Duchem svatým. Když ji začnete číst, brzo poznáte, že je v ní úplně jiný duch, Duch Boží.

Jeden člověk si mi stěžoval: „Pro mne je Boží slovo tak mrtvé. Velice toužím po spasení, ale jeho slovo mi nemá co říci.“ Odpověděl jsem: „Proste den co den, třeba i čtvrt roku, o Ducha svatého! Proste: ‚Pane, dej mi Ducha svatého, abych rozuměl tvému Slovu, a tak ožil ve víře!‘ Bůh vám jistě odpoví, věřte mi!“

A teď ještě to poslední:

7. Jděte tam, kde se káže Boží slovo!

Je také třeba, abyste šli tam, kde se káže jasné Boží slovo! Nerozpakuji se říci, že jsou dnes kazatelny, ze kterých se káže zředěné evangelium. Tam bych nešel. Nemám zájem o limonádu, ale o radostné víno evangelia. To už poznáte, jde-li o radostné poselství nebo ne. Všude jsou faráři, kazatelé a lidé, kteří umějí kázat evangelium. Ale vy jděte tam, kde se káže Boží slovo! Držte se lidí, kteří je chtějí za každou cenu slyšet. Nedávno mi někdo řekl: „Víte, já jsem individualista!“ Tu mohu odpovědět jenom: „Když se nescházíte s jinými křesťany a nechodíte tam, kde se káže Boží slovo, vaše víra je a vždycky zůstane mrtvá!“

K tomu vám povím nakonec ještě příběh o jedné staré paní. Jeden mladý muž mi řekl: „Přece nám nebudete vykládat o nějaké staré paní!“ To byl právě postoj mladých lidí. Tato stará paní sehrála v mém životě důležitou roli. Setkal jsem se postupně se třemi inženýry, kterým posloužila k víře v Krista. Pozoroval jsem, že z ní vychází veliká moc. A tak jsem tuto vdovu po horníkovi vyhledal. Měla radost, že jsem přišel a vykládala mi, jak uvěřila. Bydlela v předměstí, které je dnes už součástí Essenu. Jmenuje se Stoppenberg a říká se mu „Korkový kopeček“. Jednou četla v novinách, že v kostele sv. Pavla v Essenu bude instalace dvou nových farářů. Řekla své přítelkyni: „To je vždycky velká událost. Pojď, půjdeme se podívat!“ A tak putovaly přes pole do Essenu. Do svatopavelského kostela to bylo dost daleko. Když tam přišly, byl

už obrovský kostel přeplněný. Musely stát až vzadu. A potom byl uveden Julius Dammann, farář, který v Essenu mocně působil. Stará paní vykládala: „Julius Dammann vystoupil na kazatelnu poprvé a četl slovo: ‚Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.‘ A pak se předklonil a řekl: ‚Ze žádného slova, které je v Bibli, nemám takový strach, jako ze slova zahynout. Člověk může věčně zahynout - když se zřekne Boha. A to je peklo!‘ Stála jsem tam vzadu ve velikém kostele. Byla jsem mladé děvče. Od toho okamžiku jsem už nic neslyšela. Zasáhlo mne to jako blesk: ‚I já jdu do zahynutí! Nemám pokoj s Bohem! Nemám odpuštění hříchů! Nejsem Boží dítě! Jsem zatracena!‘ Šla jsem domů jako ve snu. Za tři dny se mne otec ptá: ‚Co je s tebou? jsi nemocná?‘ " Pokoušela se to rodičům vysvětlit. Řekli jí: „Nemáš všech pět pohromadě! Nemáš v pořádku nervy!" Nikomu nemohla vysvětlit svoji smrtelnou úzkost: „jsem zatracena!" Nepřeji vám nic zlého, ale přesto nebo právě proto, vám přeji, abyste to prožili, abyste prožili hrůzu setkání s živým Bohem, to vědomí: „Jsem zatracen!" - „Čtyři týdny," pokračovala, „jsem chodila jako tělo bez duše, nebyla jsem schopna nic dělat. Potom čtu: Bude zase kázat farář Dammann. A znovu jsem běžela ze Stoppenbergu do Essenu. Celou cestu jsem se modlila. Nenapadlo mne nic jiného než verš písně: ‚Jedné věci žádám, jen té, Pane, hledám!‘ " To se celou cestu modlila. A pak přichází do kostela sv. Pavla. Káže Dammann. Všechno je přeplněné. Znovu si nemá kam sednout, a tak musí zůstat stát vzadu. A potom se ještě jednou modlí: „Jedné věci žádám, jen té, Pane, hledám." Pak otevírá oznámenou píseň. K jejímu údivu je to tatáž píseň: „Jedné věci žádám, jen té, Pane, hledám." Tu si pomyslí: „Když se to budou všichni při zpěvu modlit, tak se už musí něco stát." A pak vystupuje na kazatelnu farář Dammann a předčítá text z evangelia sv. Jana: „Tedy opět řekl jim Ježíš: ‚Já jsem dveře. A skrze mne všel-li by kdo, spasen bude. Amen.‘ "

Vypravovala: „Byla jsem v kostele podruhé a zase jsem nevěděla, co bylo dál. Okamžitě mi bylo jasné: Ježíš ten zmrtvýchvstalý, je dveřmi do života! Vešla jsem jimi. Víc jsem z kázání neslyšela, ale to mi úplně stačilo. Vešla jsem do života!"

Tento příběh vykládám obvykle, když se setkám s lidmi, kteří mi říkají: „Ach, já do kostela nechodím! Nesnáším tu atmosféru. Raději jdu do zeleného lesa, tam zpívají ptáčky, šumí stromy..." Odpovídám jim: „Tato žena by nikdy nedosáhla živé víry, kdyby nešla tam, kde se káže Boží slovo!"

Co tedy máme dělat? Skončujte se svou jalovou nevěrou! Skončujte se svou neuvěřitelnou samospravedlností! Udělejte ten rozhodující krok! Skončujte s jasně poznanými hříchy! Mluvte s Bohem! Čtěte Bibli! Jděte tam, kde se káže Boží slovo!

Měl jsem odpovědět na otázku „Co tedy máme dělat?" Dal jsem vám důležité odpovědi. Pokládám však za nesmírně závažné, abych vám nakonec ještě několika slovy řekl to nejdůležitější.

Rozhodující v podstatě není, co děláme my - ať je to sebedůležitější. Rozhodující je, co pro nás udělal Bůh - v Kristu Ježíši! To je radostné poselství, které vám oznamuji: Ježíš udělal všechno pro všechny! Přišel mezi nás, zemřel za nás. On je ten dobrý pastýř, který dává svým ovčím všechno. Znáte 23. žalm? Žalmista v něm potvrzuje: „Hospodin jest můj pastýř, nebudu

míti nedostatku." A dál vypočítává, jak nekonečně mnoho pro něho tento dobrý pastýř dělá. Přál bych si, abyste i vy mohli říci: „Hospodin jest můj pastýř!"

Proč Bůh mlčí?

Na světě se dnes dějí strašné věci!

Šel jsem - bylo to, myslím, v roce 1937 - v Essenu přes ulici a tu jde proti mně velice rozrušený šestnáctiletý mladík. Znal jsem ho z práce mezi mládeží, a tak se ptám: „Co se ti stalo?“ Odpověděl mi: „Odvlekli mne do nemocnice a sterilizovali, protože mám matku Židovku. A když jsem přišel domů, byli rodiče pryč.“ Už je nikdy nespatriil. Otec byl zatčen. Matka se dostala do koncentráku v Osvětimi! Mohl jsem toho hochu už jenom dopravit do Holandska. Odtamtud se dostal dále do Ameriky. Ale nikdy nezapomenu na jeho vyděšenou tvář: „Odvlekli mne do nemocnice a sterilizovali, protože mám matku Židovku. A když jsem přišel domů, byli rodiče pryč.“ Podobných případů byly milióny! Tu se vynořují otázky: „A Bůh?“ - „Kde je Bůh?“ - „Vůbec nic na to neříká?“ - „Proč mlčí?“

V Kolíně vnikl do obecné školy šílenec s plamenometem. Připravil o život dvanáct malých dětí! Tady se přece vnučují otázky: „A Bůh?“ - „Proč Bůh mlčí?“

Nebo mám na mysli mladou ženu, která má rakovinu. Pomalu a v hrozných mukách umírá svým dětem. A kdo v něčem takovém žije, musí se přece ptát: „A Bůh?“ - „Proč Bůh mlčí?“

Je plno lidí, kteří by tu mohli vyprávět svůj příběh a nakonec se zeptat: „A Bůh?“ - „Kdepak byl Bůh?“ - „Proč mlčí?“

Náš milý básník Friedrich Schiller jednou napsal „Ódu na radost“: „Radosti, ty krásná Boží jiskro, dcerko z Elysia...“ V ní se objevuje tento verš: „Nad tímto hvězdným stanem, bratři, jistě bydlí milý Otec.“ Dnešní člověk je však v pokušení říci: „Nad tímto hvězdným stanem, bratři, žádný milý Otec nemůže bydlet.“

A když vás to tak potká, když se vám najednou vtírají otázky: „Kde je Bůh?“ - „Proč to dopouští?“ - „Proč mlčí ke všem těmto strašným věcem?“, můžete se dostat až k bodu, kde vás napadne nebezpečná myšlenka: „Třeba Bůh ani není?! Možná je nebe prázdné?! Snad má ten ateismus přece jen pravdu!“ Přátelé, když někoho napadne něco takového, měl by se zděsit. Že Bůh není? Protože kdyby to byla pravda, že Bůh není, bylo by to něco hrozného. Pak bychom byli my lidé - my bestie - ponecháni sami sobě. Pak bychom byli jako ztracené děti, které už netrefí domů. Bez Boha!? To by bylo příšerné! Když mi lidé tvrdí: „Já jsem ateista!“, odpovídám: „Vždyť vy ani nevíte, co tím říkáte! Nad námi není nic! Jsme opuštěni! Jsme vydáni jeden druhému na pospas!“ Pro člověka není nic hroznějšího než člověk, je to tak? Římané měli přísloví: „Homo homini lupus.“ To znamená: „Člověk člověku vlkem.“ - Strašné!

Nedá se ani vypovědět, kolikrát jsem jako farář slyšel tuto větu: „Jak to všecko může Bůh dopustit? Proč k tomu všemu mlčí?“ A protože se mne na to tolikrát ptají, chtěl bych na to teď odpovědět.

Musím vás však napřed upozornit: nejsem sekretář Božích tajemství. Bůh mi nespatriil své plány ani mi je nedal stenografovat. Rozumíte? A bylo by dost hloupé ptát se, jako bychom Bohu mohli rozumět. Abych mohl Bohu rozumět, musel by být nanejvýš děkanem nebo superintendentem. Těm ještě rozumím.

Ale potom by to nebyl přece Bůh, kdybych mu ve všem rozuměl. Bůh v Bibli říká: „Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé.“ To nám celou věc velice objasňuje.

Ale přece něco z Bible znám, a tak bych vám chtěl, jak nejlépe dovedu, odpovědět na otázku: „Proč Bůh mlčí?“

1. Principiálně nesprávná otázka

Řeknu vám rovnou, že otázka „Proč Bůh mlčí?“ je postavená na hlavu. Je totiž postavena, jakoby šlo o soudní přelíčení, při kterém na soudcovském křesle sedí paní Nováková nebo farář Busch. Na lavici obžalovaných sedí Bůh. A teď se ptáme: „Obžalovaný Bože, jak to, že to všechno dopouštíš? Proč mlčíš?“ Rád bych, aby vám to bylo úplně jasné: takový Bůh, který by vás nechal posadit se na soudcovské křeslo a sám si sedl na lavici obžalovaných, neexistuje!

Vzpomínám si na jednu senzační scénu, když jsem byl ještě docela mladý farář. Bylo mi dvacet sedm let. Přišel jsem do Essenu, právě když začala velká hornická stávka. A to víte, hodně jich mělo rozpálené hlavy. Jednoho dne procházím volným prostranstvím. Na bedně od mýdla tu stojí chlap a mohutně řeční. Kolem stojí lidé. Muž mluví o hladových dětech, o výdělcích vykořisťovatelů, o nezaměstnanosti. Najednou mne uvidí, pozná mne a zařve: „Aha! Tady je ten flandák! Pocem!“ No, přátelská pozvání většinou přijímám, a tak jsem šel. Chlapi mi dělali místo, abych se dostal k řečníkovi. Kolem mne stojí asi sto horníků. Bylo mi všelijak. Na takové situace nás na univerzitě nepřipravovali. A pak ze sebe sype: „Poslyš, flandáku! Jestli je Bůh-já sice o žádném nevím-ale dejme tomu, že nějaký je, postavím se před ním tam na onom světě a řeknu mu“ - a potom křičel - „Jak jsi mohl dopustit války?! Proč jsou na frontách lidé rozstříleni na cucky?! Pročs dovolil, že děti hladoví a jiní mají tolik jídla, že ho vyhazují?! Pročs dovolil, že lidé tak bídně umírají na rakovinu?! Proč? Proč?“ Tam mu řeknu: „Táhni, ty Bože! Pryč s tebou! Vypadni!“ - Tak se tam rozkřikoval. Vtom jsem se také rozkřikl: „Zcela správně! Pryč s tímto Bohem! Pryč s ním!“ Najednou bylo hrobové ticho. Řečník se zatvářil udiveně a povídá: „No moment! Vy jste přece farář! Vy tu nesmíte tak křičet: ‚Pryč s tímto Bohem!‘“ Na to jsem odpověděl: „Tak poslouchej! Bůh, před kterého se takhle postavíš před kterým si takhle otevřeš hubu, kterého bys jako soudce mohl pohnat k zodpovědnosti a který by se nechal obžalovat, existuje jen ve tvé fantazii. Tomu i já klidně řeknu: ‚Pryč s tímto Bohem!‘ Pryč s tímto hloupým Bohem, výtvozem dnešní doby, kterého obviňujeme, kterého můžeme odsunout stranou nebo zase přinést - jak se nám to hodí! Takový Bůh neexistuje! Ale něco ti povím: skutečný Bůh je jiný. Před ním se postavíš jako obžalovaný ty, a ani neotevřeš ústa, protože on se tě zeptá: ‚Proč jsi mne nectil? Proč jsi mne nevzýval? Proč jsi žil v nečistotě? Proč jsi lhal? Proč jsi nenáviděl? Proč ses hádal? Proč jsi...?‘ Tak se tě bude ptát on. Potom ti slova uvážnou v krku! A na tisíc dalších neodpovíš ani slůvko! Takový Bůh, kterému bys mohl říci: ‚Pryč s tebou!‘ neexistuje. Je tu však skutečný, živý, svatý Bůh, který ti jednou může říci: ‚Pryč s tebou!‘“

A to chci říci i vám. Když slyšíte, jak dnes lidé předhazují Bohu: „jak to všechno může Bůh dopustit? Proč Bůh mlčí?“, řekněte jim: „To by byl ale hloupý, neskutečný Bůh, kdybychom ho mohli my obžalovat. Je tu však jediný, svatý Bůh, který obžaluje nás, vás i mne!“ Plnili jste Boží přikázání? Jak si to vlastně představujete? Bůh to myslí se svými přikázáními vážně. Obžalovaní jsme my, ne Bůh.

To je první, co jsem vám musel naprosto jasně říci: jestliže klademe Bohu takové otázky, zásadně se mýlíme.

A teď to druhé:

2. Boží mlčení znamená jeho soud

„Proč Bůh mlčí?“ Podívejte se, ano, Bůh často mlčí. A Boží mlčení je pro nás ten nejstrašnější soud.

Jsem přesvědčen, že existuje peklo. Ale rozhodně ne takové, jak si ho lidé malují, s ďáblem, který tam smaží duše, a s podobnými hloupostmi. Myslím si však, že peklo je v tom, když Bůh už nemá lidem co říci. Pak ho můžete vzývat, modlit se, můžete křičet - už neodpovídá. Ruský spisovatel Dostojevskij jednou řekl: „Peklo je místo, kam se Bůh už nedívá“ - kde jsme se ho s konečnou platností zbavili, kde nás Bůh doopravdy opustil. Ano, Boží mlčení znamená jeho soud. A podívejte se, peklo začíná už tady - tím, že Bůh mlčí.

Budu vám k tomu vyprávět jeden příběh z Bible. Byla dvě města, Sodoma a Gomora. Měla vyspělou kulturu a zjemnělou civilizaci. Boha tam nepopírali. Bylo tam pravděpodobně i pár farářů, takových ubohých případů. Ale lidé tam prostě nebrali Boha vážně. Milého Pánaboha obtěžovali ještě tak nanejvýš při svatbách nebo pohřbech, ale jinak je vůbec nezajímal. V Sodomě bydlel zbožný muž jménem Lot, který tu a tam lidem říkal: „Nejednejte tak s Bohem! Nepohrdejte jím! Nemylte se, Bůh to tak nenechá! Co kdo seje, to bude také žít!“ - „Ale, ale,“ odpovídali mu, „nevtipkuj tady! Copak jsi nějaký farář? Přestaň s tím: ‚Co kdo seje, to bude i žít! Takové nesmysly!‘“ - A pak, jednoho dne, ještě za ranního šera, vyvedl Bůh odtud Lota a spustil na obě místa z nebe oheň a síru. Zažili jsme při bombardování, co to je. Ale Bůh to může udělat i bez letadel. Dovedu si představit, jak se lidé vyřítili z postelí a řvali: „Do sklepů!“ Všichni pádí do sklepů. A pak začne ve sklepech sálat žár jako v peci. Už se to nedá vydržet. Nové heslo: „Musíme ven!“ A lidé se ženou zase ven. Ale tam všude padá oheň a síra. Lidé jsou bezradní: ven nemohou a ve sklepech se zřejmě udusí. Tolik Bible. A tu jsem si představil - o tom už Bible nemluví- že je pohromadě taková skupinka lidí: mondénní mladá paní, která měla doposud milého Pánaboha za bodrého člověka, starší pán, který podle chuti rozezná každou značku červeného vína - ani ten nemá nic proti milému Pánubohu - Bůh je mu pouze naprosto lhostejný. Takoví lidé se tu sešli v jednom sklepe. Milí a řádní lidé, řádní občané, spolehliví plátcí daní. Všichni mají svá temná tajemství - jako každý dnešní člověk. Ve sklepe je stále větší žár. Chtějí ven, ale nemohou, venku zuří zkáza. A pak se jich zmocňuje hrůza. Najednou ten tlustý muž povídá: „Lidi, ten Lot měl pravdu: Bůh opravdu

existuje!" A mondénní panička: „Měli bychom se modlit! Kdo se umí modlit?" A tak se zvedají ruce - ve starověku se modlili se zdviženýma rukama - které se ještě nikdy nezvedaly. Najednou to jde: „Bože, slituj se přece! Hřešili jsme! Pohrdali jsme tebou! Ale zastav to! Ty jsi přece milý Bůh, vždyť jsi milostivý! Slituj se přece!" Je však ticho. Je slyšet jen hukot a praskání ohně. Potom paže klesají, vztažené ruce se svírají v pěsti: „Bože, proč mlčíš?" Ale nikdo se neozývá. Je slyšet pouze hučení ohně. Ted' se mohou modlit nebo proklínat, Bůh už neodpovídá.

Je určitá hranice, kterou může člověk, město nebo národ překročit, hranice lhostejnosti vůči živému Bohu. Za ní už Bůh neslyší a neodpovídá. Potom ať se lidé modlí nebo proklínají- prostě už neodpovídá. Chápete, že toto mlčení nad Sodomou byl ten nejhroznější Boží soud? Bůh jim už neměl co říci! A když se tak dívám na náš národ, na jeho naprostou lhostejnost vůči Boží pravdě, vůči Božím příkázáním, vůči spasení, často se mne zmocňuje hrůza. Možná ještě sami zažijete, že se budete modlit nebo proklínat - a Bůh vám už nebude mít co říci.

Bůh na jednom místě v Bibli říká: „Když jsem volal, neohlásili jste se, mluvil jsem, a neslyšeli jste." Proč mlčíš, člověče, když tě Bůh volá?

Tedy: Boží mlčení je nejhroznější Boží soud!

To třetí, co vám chci říci, je:

3. Bůh neslyší, protože jsme se příliš vzdálili

Máme-li pocit, že Bůh mlčí, je docela možné, že jsme od něho příliš daleko!

Nedávno za mnou přišel mladý muž a říká: „Faráři Buschi, vy mne znervózňujete! Mluvíte pořád o Bohu. Jen vám přijdu do rány, už zase začínáte o Bohu. Já žádného nevidím, žádného neslyším. Kdepak mluví? Já nic neslyším!" Odpověděl jsem: „Mladý muži, znáte ten příběh o marnotratném synovi?" - „Tak přibližně," odpovídá. „ ‚Tak přibližně?‘ Tak to ho neznáte vůbec. Víte co, já vám ten příběh, který vyprávěl sám Ježíš, povím. Bohatý statkář měl dva syny. Jeden z nich byl tak trochu lehkomyšlný. Bylo mu doma těsno. Prostě mu to tam nevonělo. Jednoho dne povídá svému otci: ‚Starý, dej mi můj podíl! A vyplat' mi ho hned, chci do světa!‘ Otec mu dal, co mu patřilo, a syn se vydal do širého světa. A najednou o něm slyšíme: ‚Promrhal svůj statek s nevěstkami.‘ Lze si to snadno představit, ve velkoměstě jste bez peněz zázračně rychle. Do toho - jako naschvál - přišel hlad a nezaměstnanost. Je v beznadějně situaci, protlouká se, jak se dá. Nakonec skončí u prasat. Prase bylo pro Židy nečisté. Být pasákem prasat bylo to nejhorší, co mohlo Žida potkat. Byl ale hlad, a proto byl rád, když mohl sebrat sviním z koryta trochu mláta a najíst se. Tam už nemohl hlas otce slyšet. Byl prostě od něj příliš daleko. Marnotratný syn mohl říci: ‚Tady svého otce neslyším!‘ Jasně! Přirozeně, že ho neslyšel!" - Dovolte mi, abych přidal pár slov, která už v Bibli nejsou, která jsem si vymyslel. Tu sedí uprchlík u svých prasat. Má šílený hlad. A tu obviňuje svého otce: Jak jen mohl dopustit, že jsem na tom tak bídně! Zrovna tak mi připadá dnešní svět: Boha opustil, valí se na něj bída - a křičí: „Jak to všechno může Bůh dopustit? Proč mlčí?" -Ale Pán Ježíš to vykládal

jinak. Přišla chvíle, kdy se marnotratný syn vzpamatoval: „Jsem to ale blázen! U otce je chleba dost - a já tady umírám hlady. Vstanu, půjdu k němu a řeknu mu: ‚Otče, zhřešil jsem.‘ ” A tak vstává a vrací se! Jeho otec ho už z dálky vyhlíží a běží mu naproti. Marnotratný syn mu říká: „Otče, zhřešil jsem.” Tu ho otec ho obejmě a volá: „Přineste ty nejlepší šaty, dejte mu na ruku prsten a na nohy obuv!” Najednou slyší otcův hlas. „Když neslyšíte hlas nebeského Otce, tak jste od něj příliš daleko! Musíte se obrátit, to vy víte velice dobře!” řekl jsem tomu mladíkovi.

Lidé se mohou od Boha velice vzdálit, dokonce - obrazně řečeno - až k prasatům. To jsem si v době největší bezbožnosti jako poručík v první světové válce stále uvědomoval a říkal si: „Měl bych se vlastně obrátit!” A ještě jsem nenašel člověka, který by v podstatě nevěděl: „Měl bych se vlastně obrátit!” Ta nejsamospravedlivější paní tvrdí: „Se mnou je všechno v pořádku!” Ale když s ní mluvím déle, přiznává: „Ano, měla bych se vlastně obrátit. V mém životě je hodně viny. V podstatě mám úplně kamenné srdce!”

Každý z nás ví: „Měl bych se vlastně obrátit!” Proč to neuděláte? Obráťte se přece! Potom také uslyšíte hlas nebeského Otce!

K otázce „Proč Bůh mlčí?” musím říci ještě Jeden bod:

4. Musíme slyšet Boží poslední slovo!

Můžete mne ještě poslouchat? Jsem nudný? No, jestli je to nudné, není to vinou evangelia, ale mojím. Faráři mohou kázat evangelium nudně, však si to taky odnesou! Ale pak čtete evangelium bez nás. Evangelium je takové, že člověku vyrazí dech, věřte mi!

Teď vám chci říci to nejdůležitější. Máte-li pocit, že Bůh mlčí, musíte slyšet Boží poslední slovo. Budu vám citovat z Písma větu, která je tak dlouhá, že by z ní klidně mohly být věty dvě. Je v první kapitole listu k Židům: „Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval Bůh otcům skrze proroky (například Mojžíše nebo Jeremiáše), naposledy pak mluvil k nám skrze Syna svého.” Víte, kdo je to Syn Boží? Pán Ježíš!

Ježíš! Teď jsem znovu u svého tématu. Když mohu mluvit o Ježíši, rozbuší se mi srdce. Tento Ježíš je - tak ho nazývá Písmo - Boží slovo, které se stalo člověkem: „A Slovo to tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi.” Rozumíte, když my řekneme slovo, pak je v okamžení pryč - jako pára. A Bůh učinil Slovo tělem - v Ježíši. Ježíš je Božím posledním slovem!

Znáte ten výraz „moje poslední slovo”? Dejme tomu, že bych vám chtěl prodat krávu. Žádný strach, nemyslím to doopravdy! Krávu jsem v životě neprodával. Ale dejme tomu, že bych vám chtěl nějakou prodat. Co stojí taková kráva? Nemám ponětí. Řekněme 10 000 korun. Vy řeknete: „Víc než 3 000 korun za ni nedám!” - „Ale ta kráva má vlastně cenu 12 000!” vysvětluji. Vy pak nabídnete 4 000. Já nato: „Dostanu za ni 11 000!” Tak spolu smlouváme, až nakonec řeknu: „Moje poslední slovo je 8 000 korun!” A když nejsem žádný šasek, zůstane při tom a už se na tom nic nezmění. A Ježíš je Boží poslední slovo! Když si lidé stěžují: „Bůh nemluví, proč mlčí?”, odpovídám jim: „Bůh vám už nemá co říci, protože jste nepřijali jeho poslední slovo! Musíte přijmout

Ježíše! Jinak to nejde!"

Často potkávám lidi, kteří mi tvrdí: „Já také věřím v milého Pánaboha! Ale Ježíš?" Poslouchejte tedy: Ježíš je Slovo, které se stalo tělem, on je poslední Boží slovo k nám! Musím vám dále vysvětlit, co to znamená, a to udělám nejlépe, když vám povím trochu o Ježíši. To dělám ze všeho nejradši!

Kolem Ježíše se tísní zástup. A on mluví. Ale co to, tam vzadu je jakýsi rozruch. Lidé tam začínají mluvit a utíkají. Ježíš přerušuje svůj výklad a ptá se: „Co se děje?" Stalo se něco strašného: přišel malomocný. Víte, co je to malomocenství? To člověk zaživa hnije. Je to něco hrozného: odumírá maso, hnis rozežírá třeba uši, nos a rty. Přitom je malomocenství tak nakažlivé, že se přenáší pouhým dechem. Proto malomocní nesměli mezi lidi, museli žít na poušti. A teď sem přichází jeden takový malomocný. Slyšel o Ježíši a žene ho jediná touha: „Chci vidět Spasitele!" A tak je tu. Snad mu lidé uvolní místo! Lidé před ním couvají, tlačí se, utíkají. A pak na něho křičí: „Jdeš pryč! Táhni!" Berou kameny a hrozí. Jeho však nic neodradí. Dovedu si živě představit, jak vyděšení lidé dělají malomocnému místo. Malomocný jde vzniklou uličkou - až stojí před Ježíšem. Ne, nestojí, padá před ním do prachu a pláče. Přináší Spasiteli celou svoji bídu: „Můj život je nadobro zkažený, zpackaný! Ježíši, jestli chceš, můžeš mne očistit! Pomož mi!" Ach, vidíte, Spasitel a tato lidská troska se musí spolu setkat! Tak to musí být: naše bída patří před Ježíše! Jak bych vám přál, abyste tu trošku své „pobožnosti" hodili do starého železa a přinesli svou bídu Ježíši! Tady leží ten malomocný před Ježíšem: „Chceš-li, můžeš mne očistit!" A teď se stalo něco, co se mi velice líbí. Dovedu si představit, jak Ježíš ustoupí před před touto hroznou lidskou troskou a řekne: „No dobře, vstaň! Buď čist!" Ale ne, to on neudělá. Ježíš přistoupí k malomocnému a pokládá své ruce na nemocnou hlavu! Lidé křičí zděšením: „Nesahej na něho, je malomocný!" Bible říká: „A Ježíš se ho dotkl." Spasitel se neštítí ani té nejhorší špíny. Ani ta největší bída mu není dost velká! Pokládá na ni svou ruku! Kdybych byl ten druhý Wilhelm Busch, ten malíř, chtěl bych to namalovat: Ježíšovy ruce na hniječím, rozkládajícím se obličejí malomocného. To je Ježíš, ten div všech věků! A jestliže je teď tady člověk, o kterém už nikdo nechce vědět, pak na něj Ježíš položí ruku a řekne: „Vykoupil jsem tě, můj jsi ty." Je tu někdo, kdo se trápí, že je malomocný nečistotou a hříchem? Ježíš i na něj položí ruku a řekne: „Buď čist!"

V Ježíši přichází k nám, ubohým, hříšným, nečistým a malomocným lidem, celá Boží láska. A lidé říkají: „Proč Bůh mlčí?" Copak Bůh nemluvil dost jasně a slavně? Copak to neřekl?!

A tohoto Ježíše položili jednoho dne na kříž. Ruce a nohy mu probili hřeby. Potom kříž vztyčili. Kolem se tlačí zběsilý dav. Římští žoldnéři jej zatlačují zpátky. Pojdte, přidejme se k tomuto zástupu, i my chceme stát pod křížem! Podívejte se na něho, tohoto muže z Golgoty!

„O hlavo plná trýzně,
běd, ran i soužení,
ty zřídlo věčné přízně,
z níž spása pramení!"

Podívejte se na něho! Zeptejte se ho: „Proč tu visíš?" A on vám odpoví: „Protože jsi před Bohem zhřešil. Buď zaplatíš za svou vinu ty v pekle, nebo já

tady. Někdo z nás musí zaplatit! Chci to pro tebe udělat. Jen ve mne věř!"

Milí přátelé, když jsem to jako mladý člověk pochopil - to je ten Beránek, který nese hřích světa, i můj, tady snímá Ježíš mou vinu, tady mne smiřuje s Bohem, tady platí výkupné, aby mne vykoupil Bohu, tak jsem položil své srdce pod kříž a řekl jsem:

„Jen tobě, o Králi,
jenžs za mne mřel,
vydávám život,
krev v oběť dám
a celé srdce vylévám.“

A potom Ježíše položili do skalního hrobu. Na hrob přivalili kamennou desku. Římsí vojáci drží stráž. Třetího dne, brzo ráno, se náhle rozjasní, jako by blízko vybuchla atomová bomba. Světlo bylo tak jasné, že žoldnéři - a byli to chlapi, žádné hysterky - padají do bezvědomí. Poslední, co zahlédli, je, jak Ježíš slavně vychází z hrobu!

Nevykládám vám žádné pohádky. Mluvím k vám, protože vím, že tento Ježíš vstal z mrtvých. Tento Ježíš, který za nás zemřel, žije! Není tady nikdo, za koho by Ježíš nezemřel. A tento Ježíš žije. A volá vás-jako Boží poslední slovo! A pro váš život je rozhodující, zda ho přijmete!

„Proč Bůh mlčí?“ - Bůh ovšem vůbec nemlčí, milí přátelé. Právě, že mluví. Jeho slovo je: „Ježíš!“ A to znamená: láska, milost, slitování.

Prožil jsem v životě hrozná chvíle - v nacistických vězeních a při bombardování. Vzpomínám si na jednu z nejhorších chvil. Bylo to po náletu. Když mne přivedli na jeden dvůr, chtělo se mi křičet hrůzou, ale výkřik mi zamrzl na rtech. Kolem mne leželo asi osmdesát mrtvol, které přes den vykopali ze zasypaného krytu. Jistě, podobnou hrůzu jsem již viděl na jatkách první světové války, ale to, co jsem viděl teď, bylo ještě hroznější. Tady neleželi vojáci. Byli to starci, upracované ženy a - děti, malé děti, jejichž hubená tělíčka jste za války vídávali. Děti!! Co ty měly s touto šílenou válkou společného? Když jsem tam stál sám v té hrůze, v tom hrobovém tichu, křičel jsem v duchu: „O Bože, kde jsi? Proč tak mlčíš?“ A najednou před mou duší vyvstalo slovo Bible: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého dal.“ Bůh sám to musel zavolat do mého zoufalství. A najednou jsem viděl před sebou golgotský kříž, kde Bůh nechává - za nás! - vykrvácet svého Syna.

Nerozumím Bohu. Nechápu, proč toho tolik dopouští. Je tu však pochodeň, znamení, pomník, maják jeho lásky - Ježíšův kříž. „Kterýž ani vlastnímu Synu neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej. Kterak by tedy nám s ním všech věcí nedal?“ - říká apoštol Pavel. A je to skutečně tak: když pod křížem Ježíše najdu pokoj s Bohem, dál se už na nic neptám.

Když byly mé děti malé, nechápaly všechno, co jsem s nimi dělal, ale důvěřovaly mi: „Otec to určitě dělá správně!“ Když jsem pod Ježíšovým křížem našel pokoj s Bohem, stal jsem se Božím dítětem, a mohl jsem tedy nebeskému Otci důvěřovat: „On udělá všechno správně.“ Neměl jsem už žádné další otázky. Všecko závisí na tom, jestli přijmeme a přivlastníme si toto Boží poslední slovo-Ježíše!

Vydržíte to ještě pět minut? Musím vám teď povědět ještě něco velmi důležitého.

5. Boží mlčení se může stát voláním

Podívejte se, o tom, proč Bůh dopouští to nebo ono, se dá diskutovat celé hodiny. Ale tato otázka začne být naléhavá a palčivá teprve tehdy, když se týká nás samotných, nemyslíte? A vždycky, když v mém životě přišly temné chvíle, našel jsem východisko jen v kříži Kristově.

Nedávno mi jedna mladá dívka v úplném zoufalství řekla: „Já už nemůžu dál žít!“ Nevím, jak jste na tom vy, ale pro temné chvíle ve vašem životě bych vám chtěl říci: Nemáme se ptát: „Proč? Proč? Proč?“, musíme se ptát: „K čemu?“ A k tomu bych vám rád na závěr vyprávěl ještě jeden příběh.

Když jsem se před několika desetiletími stal farářem v jednom hornickém kraji, událo se tam něco strašného. Jednoho dne jsem se dozvěděl o jednom horníkovi, že se mu stal v dole těžký úraz. Spadl mu na kříž balvan. Následek - příčná zlomenina páteře bez sebemenší naděje na zlepšení. Strašné! A tak jsem se rozhodl, že ho navštívím. Byla to však nejhroznější návštěva, jakou jsem kdy zažil. Byl plný kumpánů. Na stole stály láhve s kořalkou. Ochrunutý seděl na vozíku. Když jsem vstoupil, ozval se řev: „Ani sem nechod, ty svatej! Kde byl ten tvůj Bůh, když mi to spadlo na kříž? Proč Bůh mlčí?“ Pak začal klít. Hotové peklo! Nemohl jsem říci ani slovo a vyšel jsem. Mezi horníky své farnosti jsem měl pár přátel, kterým jsem příští večer ve shromáždění pro muže o své návštěvě vyprávěl. A o týden později, právě když jsem chtěl zase začít naše bratrské shromáždění, otevřely se s rachotem dveře a dovnitř vjíždí vozík s ochrunutým. Moji přátelé, horníci jako on, ho prostě sebrali i s vozíkem a přivezli do našeho shromáždění. Nevím, jestli se ho moc ptali, myslím, že ani ne. Tak tu seděl přede mnou. A pak jsem mluvil na slovo: „Nebo tak Bůh miloval svět“ - „tak, že dal svého Syna!“ Mluvil jsem o Ježíši, tom posledním Božím slovu, a pokračoval jsem: „Aby každý, kdo věří v něho, nezahynul.“ A ten muž poslouchal! Poprvé slyšel o Ježíši. Najednou viděl jeho světlo. Zkrátím to: Za čtvrt roku už patřil Pánu Ježíši. Celý jeho život se neuvěřitelně změnil. V bytě zavládl pořádek. Kde bylo dřív slyšet jen klení, zazněly teď písně o Ježíši. Staré přátele vystřídali noví. Láhve s kořalkou zmizely, místo nich ležela na stole Bible. Žena i děti ožily. Krátce před jeho smrtí jsem ho ještě jednou navštívil. Nikdy na to nezapomenu. Měl takové milé jméno - Kos. Nebude mi zazlívat, že jsem ho tu dokonce jmenoval, je už na věčnosti. „Kose,“ ptám se, „jak se máš?“ Jako dobří přátelé jsme si tykali. „Člověče,“ říká, „od té doby, co patřím Ježíši, co mám odpuštěné hříchy, co jsem Boží dítě, je u nás každý den“ - okamžik přemýšlel, pak pokračoval - „jako před vánocemi.“ Obyčejný horník, a jak pěkně to vyjádřil, že? A potom přišlo to, nač nikdy nezapomenu. Řekl mi: „Buschi! Cítím, že brzo umřu. A potom půjdu přes bránu a postavím se před Boží tvář. Víím úplně jasně, že smrtí vše nekončí. A pak padnu před Božím trůnem a budu děkovat Bohu, že mi zlámal páteř!“ - „Kose,“ přeruším ho zděšen, „co to mluvíš?“ Odpověděl mi: „Vím, co mluvím. Podívej se, kdyby se to nestalo, kdyby mne Bůh nechal v mojí bezbožnosti, běžel bych rovnou do pekla, do věčného zahynutí. Bůh mě chtěl ve své lásce zachránit, a proto musel tak tvrdě zasáhnout a zlámat mi kříž, abych mohl najít jeho Syna, Ježíše. V Ježíši jsem se stal radostným Božím dítětem! A za to mu chci

děkovat!" A pak přišla věta, která se mi nesmazatelně vryla do paměti: „je lepší být ochrnutý, patřit Ježíši a být Božím dítětem, než mít obě nohy zdravé a skočit do pekla!" Odpověděl jsem: „Můj milý Kose! Bůh na tebe seslal hroznou ránu. Napřed jsi reptal: ‚Kde je Bůh? Proč mlčí?‘ a teď jsi pochopil, k čemu to Bůh dopustil. Chtěl tě přitáhnout k Ježíši, aby tě tak Ježíš zase mohl přitáhnout k němu."

Vidíte, nemáme se ptát „Proč?", ale spíše „K čemu?" A k tomu bych vám chtěl říci: věřím, že všechno těžké v našem životě je tu k tomu, aby nás Bůh prostřednictvím Ježíše přitáhl k sobě! Tak rád zpívám ten verš:

„Táhni mne, Otče, k tvému Synu,
aby mne Syn tvůj k tobě táh.
Kéž ve mně přebývá tvůj Duch,
vládne mým rozumem a řídí mysl,
bych měl tvůj pokoj a tebe znal
a ze srdce ti zpíval, hrál."

Přál bych si, abyste se to mohli modlit a zpívat se mnou!

Naše právo na lásku!

Toto téma jsem už formuloval takto: „Může být láska hříchem?“ Jde o otázku pohlavního života, kterou se všichni velice zabýváme. Přístupme tedy hned k našemu tématu. Musím vám k tomu povědět něco vážného a důležitého.

1. Bezmezná bída

Pozoruhodné pro naši dobu je, že nikdy nebyli lidé tak osamělí jako dnes. A přestože jsme na sobě namačkáni jako sardinky, jsme osamělí jako nikdy předtím.

Jeden šestnáctiletý hoch mi řekl : „Já nikoho nemám!“ - „Nevykládej nesmysly,“ odpověděl jsem. „Máš přece otce!“ - „Jo, fotr!“ řekl, „ten přijde domů v pět, trochu nadává, nají se a zas je pryč.“ - „A matka?“ ptám se. „Ta má jiné starosti! Na mě nemá čas!“ - „A kamarádi v práci?“ - „To jsou čistě kolegové - nic víc. - Nemám nikoho, komu bych se mohl svěřit!“ To mi řekl šestnáctiletý chlapec! Ale takto osamělé nejsou jen děti. Často vedle svých mužů žijí zoufale osamělé manželky a naopak. Manžel nemá ponětí, čím žije jeho žena, manželka nemá představu, čím žije její muž. A tomu říkáme manželství! Tak jsme úplně osamělí!

Když současní filozofové mluví o osamělosti dnešního člověka, má to všude velký ohlas. Člověk přímo křičí po vysvobození z osamělosti. A podívejte, tato touha po vysvobození z osamělosti se spojuje s největší silou v našem životě - s pohlavním pudem. A teď se zvedají stavidla: šestnáctiletý hledá přítelkyni, která ho vysvobodí z osamělosti. Manžel, který žije vedle své ženy a je úplně osamělý, se spustí se svou sekretářkou, protože doufá, že ho vysvobodí z osamělosti. Mladý student, jeden z jedenácti nebo dvaceti tisíc na své univerzitě - v podstatě hrozně osamělý - se dá dohromady se studentkou, která je na tom stejně jako on. Touha po vysvobození z osamělosti se spojuje s nejsilnějším pudem v našem životě, s pohlavním pudem, a dochází to tak daleko, že dnes žijeme ve fantasticky sexualizovaném světě. A z toho, že v pohlavním životě člověk hledá vysvobození z osamělosti, těžší schopní obchodníci, například filmoví producenti nebo romanopisci. Znamená to: v každém filmu aspoň jedna postelová scéna! V každém románě nejméně jedna manželská nevěra!

Když tak člověk to flirtování, milování a líbání pozoruje, má pocit, že to není nic jiného než sladký život - prostě samá radost. Jedno mladé děvče mi řeklo: „Víte, pane faráři, my už máme o těchto věcech docela jiné představy než naši dědečkové. My máme novou morálku, novou etiku!“ Když něco takového slyším, jsem skoro v pokušení smeknout uctivě klobouk - kdybych nějaký měl - a říci: „Všechna čest!“ Ale když jste tak dlouho velkoměstským farářem, nedáte už na velká slova. Ze zkušenosti vím, že celá ta slavná zvonkohra je pouhá fasáda. A za touto fasádou je bezmezná bída: mladí hoši a dívky, kteří žijí v nečistých svazcích a nedovedou se sami se sebou vypořádat. Manželství plná přetvářky, rozvody. Bezmezná bída! My všichni o ní moc dobře víme. Nemluvím teď o kdovíjakých lidech, nýbrž o nás.

Před lety jsem přednášel na podobné téma v jednom malém městečku Lipperlandu, a to jen pro mladé lidi. Když jsem vešel do sálu, řekl jsem si: „To je peklo!“ Hoši a děvčata, oblaka cigaretového dýmu. Pár hochů si dokonce přineslo láhve s pitím. Několik děvčat sedělo hochům na klíně. „Tady mám mluvit! Mládeži, mládeži!“ myslal jsem si. A pak jsem začal větou: „V pohlavním životě je tolik bídy, až to křičí!“ Vtom jakoby všechny žaluzie vyletěly nahoru. Ještě vidím před sebou jednoho hochu, jak najednou odstrkuje svou dívku. Zasáhlo ho to. Okamžitě bylo hrobové ticho. Musel jsem si pomyslet: v první chvíli to vypadalo, jakoby to byla samá radost a jásot, ale přece jen sedělo: „V pohlavním životě je tolik bídy, až to křičí!“

2. Kde je příčina?

Podívejte se, příčina celé té bídy je prakticky v tom, že už ani nevíme, co je vlastně dobré a co zlé. Říkáme: „Dnes máme na tyto věci nové názory!“ Ale hřích zůstává hříchem. Na tom se nedá nic změnit. A když zhřeším, zatížím své svědomí. To je skutečnost. Tak naše nové názory vedou k tomu, že už vlastně nevíme, co je dobré a co zlé. A v tom je celé neštěstí. Dovolte mi proto, abych se vás docela neomaleně zeptal: je předmanželský pohlavní styk O.K.? Je nevěra jediným východiskem z obtížného manželství? Je lesbická láska, kterou mezi sebou pěstují dívky, něco špatného? Je homosexualita, když muži nebo hoši mezi sebou dělají nechutné věci, hříchem, nebo ne? Onanie, rozvod, je to něco špatného - nebo ne? Co je vlastně dobré, a co je zlé? Tu vzniká ta bída! Ve stovkách románů to vypadá, jakoby tyto věci byly mimo dobro a zlo, jakoby sem tahle otázka nepatřila. Že ano: „Jednat nekamarádsky není správné - ale tato oblast nemá s dobrým a zlým nic společného.“ Vezměte si moderní filmy: širokouhlý záběr polibku, padá záclona a potom stíny za záclonou. To prostě patří k věci, zdá se, že je to něco, co je mimo dobro a zlo. Je to správné? Co je zlé, co je dobré? Ještě si pamatuji, že když se ve mně jako v mladém muži probudilo sebevědomí, začala mne mučit otázka: „Co je dovoleno, co ne?“

Abychom mohli tuto otázku zodpovědět, musíme se napřed zeptat na něco jiného: „Kdo vlastně rozhoduje o tom, co je dobré a co zlé? Kdo má vlastně právo tohle říci?“ Jednou přede mnou stál takový párek: ona s borůvkovým stínem na víčkách, on poněkud labilní mladý muž s prsty zažloutlými od cigaret. Povídám: „Propána, co je s vámi? Je to vidět už na sedm kilometrů proti větru!“ A ta zmalovaná dívenka mi říká: „Vždyť na tom nic není, pane faráři! Vždyť na tom nic není!“ - „No moment,“ odpověděl jsem, „kdo tedy má vlastně právo říci, zda na tom něco je nebo není?“ Ano, kdo vlastně řekne, co je dobré a co zlé? Církev? Ne! Té bych se ani já nepodrobil. Jako mladý muž jsem rozhodně neuznával vládu faráře nad svým životem, a teď jsem jedním z nich. Tak kdo má právo říci, co je dobré a co zlé? Teta Amálka? Nebo mé vlastní svědomí? „Já se řídím svým vnitřním hlasem!“ Hm, hm! Kdo má vlastně právo říci, co je dobré a co zlé?

Podívejte se, teď jsme ve velice důležitém bodě. Jestliže existuje živý Bůh, který je pánem světa, potom má co říci k tomu, co je dobré a co zlé! Jestli

neexistuje, dělejte si, co chcete! Ani mně se nezdá, že bych měl být hodný jen kvůli tetě Amálce! Tady se musí každý zeptat: „Je Bůh - nebo není?“ Znam lidi, kteří jsou až po uši v hříchu, ale klidně vám řeknou: „Já také věřím v Pána Boha!“ Hloupost! Je-li Bůh, platí jeho vůle i v pohlavním životě! A vy se musíte rozhodnout. Nemůžeme do pětáctyřiceti říkat: „Já žiju bez Boha!“, a na stará kolena být najednou zbožní. To nejde! Bible neříká: „Hleďte Hospodina, jak se vám to hodí,“ ale „Hleďte Hospodina, dokud může nalezen býti!“ Ještě jednou opakuji: Jestli Bůh není, můžete si dělat, co chcete. Ale jestli žije, pak má právo říci, co je dobré a co zlé. To je přece jasné, ne?

A já vám říkám: Bůh skutečně žije! Bůh skutečně žije! Ptáte se, odkud to tak stoprocentně vím? Odpovím vám: Protože se mi zjevil v Ježíši! Chtěl bych vám to vtlouci do hlavy: od té doby, co přišel Ježíš, každá lhostejnost vůči Bohu a celé popírání Boha není nic jiného než nevědomost nebo zlá vůle. Bůh žije! A když existuje, rozhoduje o tom, co je dobré a co zlé! Můžete jej ze svého života odstranit, můžete říci: „Máme jiné morální zásady!“ - ale ručím vám za to, že ze svého života budete muset skládat Bohu účty!

Je to pro nás velké vysvobození, když pochopíme, že k tomu, co je dobré a zlé, má co říci Bůh. A ve svém slovu, v Bibli nám to řekl naprosto jasně a zřetelně. Jeden muž se mne velice udiveně zeptal: „Copak jsou v Bibli i takové věci?“ Odpověděl jsem mu: „Ano, ty jsou tam také! Bůh nám zcela jasně říká, co je v pohlavním životě dobré a zlé!“

Rozuměli jste? Musíme se tedy ptát: „Co vlastně říká o této oblasti Bůh?“ Chci vám teď vytáhnout z Bible to nejdůležitější.

3. Co říká Bůh?

a) Bůh říká pohlavnímu životu ano

V jedné básni Tucholského se říká asi toto: od pasu nahoru jsem křesťan - a od pasu dolů jsem pohan. To je nesmysl! Bible říká: „I stvořil Bůh člověka, muže a ženu stvořil je.“ Bůh nás stvořil i s naší sexualitou! Proto tu o tom otevřeně mluvím. Tyto věci pro nás nejsou žádné tabu. Bůh mne stvořil jako muže - a vás muže také. Buďte tedy muži - a ne žádní šašci! A Bůh stvořil vás jako ženy. Buďte tedy ženami! Ta křečovitá snaha žen být jako muži, nebo naopak, je skutečně chorobná. Rozumíte, buďte pravými ženami! Buďte pravými muži! „I stvořil Bůh člověka - muže a ženu stvořil je“ - a ne ještě nějaké třetí pohlaví. Bůh je pro naši sexualitu. To smím vědět. Zde nemusíme nic potlačovat. Celé to napětí mezi mužem a ženou prostě patří ke stvoření.

Ale my lidé jsme padlá stvoření. Svět už není takový, jak vyšel z ruky Boží. A proto je právě tato důležitá a choulostivá oblast pohlavního života obzvlášť ohrožena. Proto ji Bůh chrání.

b) Bůh chrání sexualitu manželstvím

Bůh říká pohlavnímu životu ano, a chrání jej manželstvím! Manželství není nějaká společenská smlouva, ale Boží instituce.

Jeden americký psychiatr, který napsal o této oblasti velkou knihu a sám není křesťan, říká: „Nikdy nebyla o celé této otázce napsána závažnější věta než ta v Bibli: ‚I stvořil Bůh člověka - muže a ženu stvořil je.‘ ” A pokračuje: „Nejsem křesťan, ale jako psychiatr říkám, že to je to správné: manželství.“ Rozumějte dobře: věrné manželství - ne sedmé, osmé, deváté nebo desáté „manželství“ hollywoodských filmových hvězd!“ Že taková „manželství“ jsou vystavována jako ideál, svědčí o šílenství dnešní doby a odhaluje celou její bezmocnost. Bůh stvořil manželství jako instituci: manželství lásky a věrnosti.

A teď bych si s vámi chtěl o manželství trochu promluvit: Vy milé ženy, když svým mužům dobře vaříte a přišíváte jim utržené knoflíky, neznamená to ještě, že jste dobrými manželkami. A vy muži, nestačí, když svým ženám dáváte peníze a dál se o ně nestaráte. Podle Boží vůle má být manželství vysvobozením z osamělosti! Platí to o vašem manželství, manželé a manželky? Možná, že byste si měli spolu promluvit a říci si: „Kam jsme se to vlastně dostali? Naše manželství mělo být vysvobozením z osamělosti!“ - „Není dobré býti člověku samotnému;“ řekl Bůh na počátku, „učiním jemu pomoc, která by při něm byla.“ Rozumíte, vysvobození z osamělosti!

Na tomto místě rád vykládám příhodu, která vydá za celé svazky. Když jsem byl docela malý chlapec, vzali mě se sestrami k příbuzným na svatbu do Stuttgartu. Byla to první svatba, na kterou jsem šel, a všechno bylo hrozně zajímavé. Napřed se jelo kočárem do kostela, pak byla velká hostina. Dole na jídelním lístku stálo: „zmrzlinová bomba“. Sestry a já jsme tam seděli za stolem a měli jsme jediné přání: aby ta zmrzlinová bomba přišla co nejdřív. Ta ale nekonečně dlouho nepřicházela, protože stále ještě některý strýček hrozně dlouho řečnil. Tyhle řeči nám připadaly strašně nudné. Přesto se mi jedna z nich nesmazatelně vryla. Jeden strýc, který chtěl být trochu vtipný, vstal a řekl: „Milí svatební hosté! Říká se, že v nebi stojí dvě židle a že jsou připraveny pro manžele, kteří v životě ani na vteřinu nelitovali, že se vzali.“ Pak pokračoval: „Ale tyto židle jsou do dneška prázdné!“ Vtom byl přerušen. Můj otec zavolal přes celou tu velkou společnost na mou maminku, která seděla na druhém konci slavnostní tabule: „Matko, ty židle dostaneme my!“ Byl jsem malý chlapec a nechápal jsem úplně hluboký smysl těch slov. Ale mým srdcem projela silná radost, protože jsem pocítil to kouzelné teplo rodičovského domu. Je to tak i ve vašem manželství? Tak si je Bůh představoval!

Když jsem se ženil, měl na mé svatbě můj starý kolega moc pěkný proslov na biblický text: „Učiním jemu pomoc, která by při něm byla.“ Řekl: „Ne vládkyni, která by mávala pantoflem nad ním. Ne otrokyni, která by ležela pod ním u jeho nohou. Ani vedle něho - jako něco vedlejšího. Ale pomoc, která by byla při něm.“ Ach, jak rád bych teď zpíval velký chvalozpěv o manželství; rád bych, kdybych na to měl čas!

Silně na mne zapůsobilo, když se můj otec na stříbrné svatbě podíval na svoji ženu a řekl: „Za těch pětadvacet roků tě mám den ode dne raději.“ Tu jsem myslel na všechna ta manželství, kde za pětadvacet roků pozvolna všechno ochladlo. Něco hrozného! Mnozí manželé a manželky by si měli říci: „Víš, musíme začít ještě jednou, úplně od začátku.“ To můžete! To můžete!

A teď to třetí: je mnoho mladých lidí, kteří říkají: Já na ženění nebo vdávání ještě vůbec nepomýšlím. Jak je to tedy s námi? Můžeme si dělat, co chceme?“

Těm chci říci:

c) Bůh chce, aby mladí lidé byli čistí

Vím, dnes to zní směšně. Ale myslíte, že Bůh se řídí podle módy? To není můj výrok, to říká Boží slovo.

Snad to mohu trochu odůvodnit. Podívejte se, v Bibli je jedna velice krásná myšlenka. Vypráví se tam o jednom mladém muži jménem Izák. Jednoho dne mu jeho otec poslal hledat ženu. A Izák jde na pole a modlí se, protože je přesvědčen, že je to Bůh, kdo mu přivede jeho ženu. A této ženě, kterou ještě vůbec nezná, té už je věrný. Vy mladí muži, kteří na ženění ještě vůbec nepomýšlíte, smíte být přesvědčeni, že Bůh vám dá pravou dívku v pravý čas. A této dívce máte být už teď věrni! A obráceně: Děvčata, buďte věrná tomu, koho ještě vůbec neznáte! Tak to vyplývá z Bible. Bůh chce, aby mladí lidé byli čistí!

Jeden lékař, psychiatr, mi vyprávěl: „Jsem přesvědčen, že dívka může skutečně milovat jen jednou v životě. Jen jednou se její srdce opravdu otevírá. A když se taková dívka miluje se sedmým mužem, pak je" - takto vyjádřil doslova, byl ze Švábska - „pro manželství zasviněná. Vezme si toho sedmého, ale myslí pořád na toho prvního, kterého měla doopravdy ráda." Odpověděl jsem: „Zajímavé! Docházíte jako psychiatr ke stejným pravdám, jako Boží slovo."

Musím vám tedy naprosto jasně říci: předmanželský pohlavní život, lesbická láska, homosexualita, nevěra a rozvod jsou hříchy, pro které budete muset stát před tvářím živého Boha!

Vlastně bych už teď mohl skončit. Vím, jaká to pro mne jako mladého muže byla pomoc, když jsem pochopil, jaká je Boží vůle a že k tomu má co říci on sám. Ale byl bych k vám krutý, kdybych teď najednou skončil a neřekl vám ještě něco důležitého.

4. Jak se z této bídy dostat

V Bibli je jeden nádherný a otřesný příběh. Pán Ježíš, Syn Boží, je v kruhu lidí. Najednou se strhne hrozný povyk. Skupina lidí - kněží a všelijakých pobudů - vleče hezkou mladou ženu. Dovedu si ji živě představit ve zpola roztrhaných šatech. Dotáhnou ji před Ježíše a říkají: „Pane Ježíši! Tuto mladou ženu jsme přistihli, když cizoložila s jedním cizím mužem. Boží přikázání říká, že cizoložník si zaslouží smrt. Ty jsi vždycky tak milosrdný. Pane Ježíši, ale proti Boží vůli asi nic nezmužeš. Chceme od tebe slyšet, že tato žena musí být teď ukamenována!" Pán Ježíš se podívá na mladou ženu a odpovídá: „Ano, Bůh to bere velice, velice vážně; a podle Boží vůle si zaslouží smrt." Již se rozjasňují tváře. Někteří se již chápou kamenů, protože cizoložníci musí být ukamenováni. Ale Ježíš pokračuje: „Počkejte ještě! Ten z vás, kdo je úplně bez hříchu - v myšlenkách, slovech i v činech, ten ať hodí první kámen!" A pak se Ježíš zase skloní a píše něco do písku. Rád bych věděl, co tam psal, ale o tom Bible nemluví. Po delší chvíli se vzpřímí- a nikde

nikdo. Stojí před ním jen ta žena. Bible říká: „Odešli, obviněni jsouce v svědomích svých.“

A teď se ptám vás všech: Jsou v této oblasti vaše myšlenky, slova a činy úplně čisté? Mohli byste hodit ten první kámen? - Nikdo, ne?! Ale potom jsme tu shromáždění hříšníků, ano, je to tak.

Podívejte se, tito lidé udělali velikou chybu. „Odešli, obviněni jsouce v svědomích svých.“ Museli by to udělat obráceně. Měli by říci: „Pane Ježíši! Musíme se postavit vedle té ženy. Tys ji neodsoudil, pomoz i nám!“ V sexuální bídě dnešní doby neznám jiného zachránce než Ježíše. A když to tak říkám, říkám to jako ten, kdo sám Ježíšovu pomoc prožil. Když mluvím o Ježíši, pak neříkám žádné teorie. Ježíš byl mým životem a je až do této chvíle. Ani farář není neutrální, i on je muž. Potřebuje Spasitele právě tak jako vy. A prožil jsem, jaký je Ježíš zachránce, a to ve dvou věcech:

a) Ježíš odpouští vinu

Vaše hříchy vám nemůže odpustit žádný farář, kněz - ba ani anděl. První nečistá myšlenka a každý pád znamená nenapravitelnou vinu. A s tou jdete na věčnost, na Boží soud - pokud jste nepřijali Ježíše, nevyznali mu své hříchy a nedosáhli odpuštění. Ježíš je jediný, kdo nám může naši vinu odpustit.

Postavte se v duchu před Ježíšův kříž a řekněte: „Pokládám teď před tebe, Pane, všechny hříchy svého mládí. Vyznávám ti všechny své nečisté svazky. Nechci nic zamlčet.“ A pak se podívejte na jeho kříž a řekněte:

„Má víra pohlíží. Beránku na kříži,
do tvých těch ran;
krev, jež se prýští z nich,
kéž i můj smaže hřích,
bych s tebou v nebesích
měl věčný stan!“

Poslyšte: „Krev Krista Ježíše, Syna Božího, očišťuje nás od každého hříchu.“
Osvobozující slovo!

V sedmnácti letech jsem se stal vojákem a v armádě jsem se dostal do mlýna špíny. Najednou jsem procitl a při pohledu na svůj život plný špíny jsem se ptal: „Kdo ode mne odejme moje prohrané mládí?“ A pak jsem pochopil: „Ježíš likviduje mou minulost! Ježíš odpouští moji vinu!“ Tak jsem se k němu obrátil. A teď už bych bez něho nechtěl žít.

Na jednom velkém shromáždění v Düsseldorfu jsem mluvil o tom, že odpuštěním vin Ježíš likviduje naši minulost. Když shromáždění skončilo a všichni vycházeli, vidím najednou, že vycházejícím davem se ke mně dopředu prodírá urostlý vznešený pán. Konečně stojí přede mnou a celý rozrušený se ptá: „Je to pravda, co jste řekl, že existuje odpuštění vin?“ - „Ano,“ odpovídám, „díky Bohu! Já z toho žiju!“ Pak mi říká: „Víte, jsem psychiatr. Podívejte se, přichází za mnou mnoho duševně nemocných. Mají komplexy. Ale nevědí, odkud se jejich trápení bere. Jsou to většinou jejich stará provinění, na která si už nemohou nebo nechtějí vzpomenout. Dá mi hodně práce, než je dostanu z jejich podvědomí. Ale pak jsem se svými silami v koncích! Dokážu staré činy, lež, hádky, necudnost vytáhnout na denní světlo. Ale často jsem si zoufal:

„Kdybych tak tu vinu dokázal také odstranit! A proto se vás ptám, pane faráři Buschi, je skutečně někdo, kdo dokáže vinu odstranit? Je to pravda nebo ne?“ Ještě jednou jsem mu radostně potvrdil: „Bohu díky! Ano!“ A pochopil jsem, jak neslýchané a velkolepé poselství máme v Novém zákoně: Ježíš odpouští viny!

A to druhé:

b) Ježíš rozvazuje pouta

Když jsem jedné velice hezké mladé sekretářce řekl: „Slečno, vy jdete do pekla! Váš vztah k šéfovi, to je něco hrozného! Nepřivádějte toho muže a jeho rodinu do neštěstí!“, tu s bolestným výrazem ve tváři odpověděla: „Ale já s tím nedokážu přestat, mám ho přece ráda!“ - „Ano,“ řekl jsem, „ale ten člověk má ženu a děti! Jste krutá!“ Znovu mi odpověděla: „Nedokážu s tím přestat!“ Přitom jsem viděl, jak sama cítí muka těchto pout, ale nebyla s to je zpřetrhat. Byl jsem šťastný, že jsem jí mohl říci: „Podívejte se, pouta hříchu skutečně nedokážeme zpřetrhat, ale v Bibli je napsáno: ‚Koho vysvobodí Syn Boží, ten je opravdu svobodný.‘ Vzývejte Ježíše! On dokáže roztrhat i taková nečistá pouta!“

Velice rád zpívám verš jedné písně:

„Haleluja, halejuja, pouta zlámána,
zlaté svobody svitnul den.

Haleluja, haleluja, bitva vyhrána,
zvítězil Ježíš, jsem svoboden!“

- To jsem jako velkoměstský farář prožil, jak Ježíš láme pouta!

„Kde je o smrti, osten tvůj strašlivý,
kde je, o peklo, vítězství tvé?

V krvi Krista vítězství má hříšník truchlivý,
z Božích ruk nikdo jej nevyrve.“

Na naší sexuální bídě a poutech je jasně vidět, že Spasitele, Vykupitele potřebují mladí i staří. Můžete se přesvědčit, že Ježíš dává skvělé a úplně reálné vykoupení. Potřebujete Spasitele, jinak žijete velmi žalostně!

5. Svět žízni po „agapé“

Musím ještě něco dodat. Je mnoho žen, které říkají: „Ale nám už je čtyřicet a nikdo si nás nevzal. Jak je to s námi?“ Podívejte se, jsem stoprocentní pacifista - klidně se k tomu přiznám - a stal jsem se jím vlastně kvůli trápení těchto žen. Ve druhé světové válce padlo pět miliónů mladých mužů. To znamená, že pět miliónům žen v našem národě se nemohlo splnit jejich největší životní přání - učinit šťastným muže, takže pět miliónů žen v našem národě musí žít osaměle. Potřebuji více argumentů proti válce? Uvědomte si, co v našem národě znamená toto tiché trápení pěti miliónů žen. Muži, které chtěly obšťastnit, leží na bojištích. Těmto ženám bych chtěl říci: „Prosím vás, nesnažte se hříchem urvat to, co vám nebylo dopřáno! Nerozvracejte manželství druhých! Zde vnikl do našeho národa zdroj nebezpečí a pokušení.“ - „Ano, jak to vlastně s námi je?“ ptáte se. Odpovídám tedy: „Když už jste musely jít takovou cestou, řekněte k ní své ‚Ano‘. Člověk přece nemusí být za každou cenu nešťastný jen proto, že si ho nikdo nevzal!“

Bible vypráví o jedné neprovdané ženě, která se jmenovala Tabita. Žila v městě Joppe, dnešní Jaffě. Když zemřela, byl právě nablízku apoštol Petr. Zavolali ho. Když vešel do místnosti, kde ležela mrtvá, nemohl překvapením ani popadnout dech. Jistě si myslel: „Ta stará panna zůstane určitě na své smrtelné posteli sama!“ Ale místnost je plná! Je tu vdova, která říká: „Tuto sukni mi ušila Tabita!“ A slepec, který dosvědčuje: „Byl jsem tak sám. A každou sobotu odpoledne od třído čtyř přišla Tabita a hodinu mi četla. To byly světlé chvíle v mém životě!“ Jsou tu malé děti - víte, takové, co jim teče z nosu - a volají: „My jsme děti ulice. Nikdo se o nás nestaral, ale potom přišla Tabita a ujala se nás!“ Najednou je Petrovi jasné: „Tabita měla mnohem bohatší život, než leckterá manželka, která vedle svého nudného manžela časem zkusla!“

My máme pro lásku jen jeden výraz. Ale Řekové měli dva. A Nový zákon je napsán řecky. Láska, o níž jsme dosud mluvili, se řecky nazývá eros. Odtud také slovo „erotika“. Druhý výraz pro lásku je agapé. Označuje Boží lásku, lásku, kterou smím dávat dál.

Vy mladé dívky a ženy, které jste se nemohly vdát, řekněte k této cestě „Ano“, a naplňte svůj život „agapé“. Po této lásce svět žízni.

Mohu to ještě jednou zopakovat? O tom, co je dobré a co zlé, rozhoduje Bůh! Říká: čisté mládí a věrné manželství. A když vaše cesta nevede do manželství, pak jde o to, abyste radostně přijali i to.

6. Láska, na kterou nemáme právo

Nakonec bych chtěl mluvit ještě jednou o Ježíši. Naše téma bylo: „Naše právo na lásku!“ Existuje láska, na kterou nemáme žádné právo, která je nám darována. Je to láska Ježíše Krista. Jsme hříšníci, potřebujeme Spasitele. Dovolte mi, abych vám řekl své osobní svědectví.

Bylo to za třetí říše. Seděl jsem zas jednou - pro svou víru - ve vězení. Navštívil mne vězeňský farář a řekl mi: „Vaše vyhlídky jsou velmi špatné.“ Pak odešel. Zůstal jsem v cele sám. Byla velice úzká. Docela nahoře byl malý

světlík. Bylo chladno a já mrzl. Ano, celé to ovzduší, ve kterém jsem se octl, bylo tak strašně studené. Stýskalo se mi po manželce, po dětech, po mém úřadu, po mladých, byl jsem přece farářem mladých. A teď jsem tu seděl - bez naděje, že se z toho ještě dostanu. Když se večer setmělo, přišlo na mne hrozné zoufalství. Nevím, jestli jste si v životě někdy někde opravdu zoufali. To byl ale okamžik-tolik vám mohu dosvědčit - kdy se v mé cele objevil Pán Ježíš. Ježíš žije! Může projít i zavřenými dveřmi. A to udělal a ukázal mi, jak na kříži za mne umíral jako hříšník. A ušima jsem slyšel jeho hlas: „Já jsem ten dobrý pastýř. Dobrý pastýř pokládá duši svou za ovce. "V té chvíli na mne proudila z Ježíšových rukou taková Boží láska, že jsem to skoro nemohl vydržet, bylo to pro mé srdce příliš. A pochopil jsem: To je láska, kterou jsme si nezasloužili, na kterou nemáme žádné právo, která je nám darována.

A tato Ježíšova láska je otevřena i pro vás! Proč ji necháváte jít kolem sebe? Chce vniknout i do vašeho srdce!

Dá se s Bohem mluvit?

Ve Švábsku se vypráví pěkná historka. Do švábské vesničky přijeli provazolezci, kteří chtěli mít večer představení. Už si postavili i konstrukci s dlouhým lanem uprostřed. Jde kolem maminka s malým dítětem. Dítě se ptá: „Mami, dá se po tom laně běhat?“ Matka odpoví: „Ano, kdo to umí - může! Ale já to neumím!“

To je to první, co musím říci k našemu tématu:

1. Kdo to umí - může!

Ano, klidně můžeme - Bůh je přece tady! - když to umíme. A přece by mnozí z nás museli také říci: „Ale já to neumím!“ Samozřejmě, s Bohem se dá mluvit! Když můžete mluvit třeba s panem Novákem, proč byste nemohli mluvit s živým Bohem? Je tady! Ale umíte to?

Jako dítě jsem se učil píseň:

„Tam daleko v nebi,
kde jsou andělé,
milý Pán Bůh bydlí.“

Přitom jsem si říkal: „No dobře, ale pak nemá cenu se modlit, nedokážu přece křičet tak nahlas, aby mne Bůh slyšel až tam daleko v nebi.“ A Rusové se posmívají: „Vypustili jsme do vesmíru sputnika. Kdyby tam byl Bůh, museli bychom ho potkat!“

Podívejte se, mnoho lidí se s tím nemůže vyrovnat a říkají: „Tak kde je vlastně Bůh?“ - „Daleko v nebi!“ - „Tam nahore? Tak jak vysoko? Sto kilometrů? Tisíc?“ Tady bych vám chtěl úplně jasně říci, že nikde v Bibli nestojí: „daleko v nebi“. Je tam něco docela jiného. Bible o živém Bohu říká: „Kterýž není daleko od jednoho každého z nás.“ A na jiném místě to vyjadřuje takto: „Zezadu i zepředu obklíčils mne.“ Tomu se dá porozumět jen tak, když pochopíme, že naše smysly dokážou vnímat jen trojrozměrný svět. Ale svět je větší. A Bůh je na dlaň od nás, ale v jiné dimenzi, v jiném rozměru. Když jste zhřešili, stál vedle - a mlčel. Jsou lidé, čtyřiceti letí nebo padesátiletí, kteří mu čtyřicet nebo padesát roků do tváře hřešili - a on mlčí.

Samozřejmě, že můžeme mluvit s Bohem! Ale je to jako s tím provazolezcem: „Kdo to umí - může!“ A přece by většina lidí dnes musela říci: „Ale já to nedovedu!“ Buďte k sobě, prosím, naprosto upřímní: vy se přece vůbec modlit neumíte. Kdo to umí - může. Ale my to neumíme!

Je to hrozivý příznak dnešní doby, že jsme ztratili schopnost modlit se, a tím i věřit. Slavný spisovatel Franz Werfel napsal román „Zpronevěřené nebe“. Říká v něm větu, která mne pronásleduje stále, pokud mám co dělat s lidmi. Tato věta zní: „Příznakem moderní doby je metafyzické ohlupování lidí.“ „Metafyzickým“ nazýváme to, co je věčné a také skutečné, ale co je právě v té jiné dimenzi. A metafyzické ohlupování znamená, že lidé jsou tak dlouho ohlupováni rádiem, televizí, klepy, propagandou, ideologiemi, politikou, sousedy, nátlakem v továrnách, že už vůbec nejsou s to počítat s tím, že je tady Bůh a že s ním mohou mluvit. Dá se mluvit s Bohem? Dá, kdybychom nebyli

ohlupování staletými dějinami lidského ducha!

Jeden šestnáctiletý hoch mi vykládal otřesný zážitek. Musel narukovat na frontu. Bombardovali jejich baterii. Když po náletu vyšel jako první z krytu, našel venku muže s roztrženým břichem. Chtěl mu pomoci. Tu mu ten člověk říká: „Musím umřít. Mně už nemusíš pomáhat. Potřebuju jenom někoho, kdo by se se mnou modlil. Tak se modli, hochu!“ - „Neumím se modlit,“ odpovídá mladík, „v Hitlerjugend jsem se naučil klít, ale ne modlit!“ Běžel pro kapitána a říká: „Kapitáne, pojdte sem!“ Kapitán si kleká k muži s roztrženým břichem a vyhřezlými střevy: „Co chceš, kamaráde?“ - „Kapitáne, musím umřít. Pomodlete se se mnou!“ - „Zatraceně,“ zvolá kapitán, „modlit se neumím!“ Pak jde pro nadporučíka. A nakonec tu stojí všichni, jsou to muži, kteří dovedou vykládat každý sprostý vtip, kteří dovedou klít, kteří si o sobě myslí, jací jsou chlapi - ale ani jeden z nich se neumí modlit. Nezmohou se ani na jednoduchý Otčenáš. Ten hoch mi řekl: „Stál jsem tam a myslel si: ‚Jestli se dostanu z této posrané války, ze všeho nejdřív zajdu někam, kde se naučím modlit. Nechtěl bych pojit tak bídně jako tento muž!‘“

Podívejte se - a tak to s námi vypadá dnes. Vezměme si generální ředitele nebo dělníky. První jsou na modlení příliš chytří a druzí zase pod nátlakem volnomyšlenkářství. Už se neumíme modlit. A to je rozhodně moc velké neštěstí, které moudrý Franz Werfel nazývá „metafyzickým ohlupováním“. Proto ta hrozná bezmocnost vůči každé katastrofě. Seděl jsem za války - bylo to v Essenu - v krytu s lidmi, kteří měli plnou hubu konečného vítězství, úžasného Vůdce a velkoněmecké říše, ale když padaly bomby, tak skučeli strachem. A my křesťané jsme se modlili a zpívali jim písně o Ježíši, aby to vydrželi. Oni sami už nebyli schopni se modlit. Ano, když se člověk neumí modlit, jeto katastrofa!

Nedávno jsem stál s jedním chytrým a vzdělaným člověkem. Řekl mi se smíchem: „Modlitba nám stejně nepomůže kupředu, pane faráři!“ - „Nemluvte tak hloupě!“ okřikl jsem ho. „Proč?“ ptal se zaraženě. „Protože mi připadáte jako beznohý, který tvrdí, že lyžování nemá smysl! On přece lyžovat nemůže!“

O lyžování se dá diskutovat, ale ne s beznohým! A to jsme celí my. Modlit se neumíme, ale klidně se postavíme a řekneme: „Modlit se? To je stejně úplně zbytečné!“ Z mých slov cítíte, že v této věci jsem ztratil k německým mužům úctu. Má to své důvody, věřte mi. Čím jsme ubožejší, tím nafoukanější vedeme řeči. Rád bych vás přiměl k tomu, abyste se dnes večer ztišili a řekli: „Víš, Bože, modlit se je to nejmenší, co by měl křesťan umět! A já to neumím!“

Když vidím to ohlupování našeho ubohého národa, nezmocňuje se mne jenom hněv, ale také velká lítost. Podívejte se, velice mne trápí, když pomyslím na to, s jakou samozřejmostí církev pořád předstírají, že se lidé umějí modlit. Je to u vás také tak? Na vánoce přijdou do kostela i lidé, které tam celý rok nevidíte. Ale na vánočních bohoslužbách je nabitó. Když farář řekne - a to mě právě hněte - „Modleme se!“, tak všichni sepnou ruce a skloní hlavu. Když to vidím, křičel bych: „Nedělejte to! Ani desetina z vás se neumí modlit! Všichni to jenom předstíráte!“ Nemám pravdu? Při oddavkách: „Modleme se!“ Při pohřbech: „Modleme se!“ A tak tam každý stojí, v ruce má klobouk, hledí do něho a myslí si, že se už pomodlil. A hned se to jde zapít! Když jsem byl na vojně, bylo to ještě před rokem 1915, dostali jsme rozkaz jít

do kostela. Napřed dal rotmistr instrukce: „Potichu vejdete do lavic. Když budete v lavici, zůstanete stát, sundáte přilbu a budete počítat pomalu do dvanácti. Potom sednout!“ Lidé se dívali na vojáky a mysleli si: „Jak zbožně se modlí!“ Ti zatím jenom počítali do dvanácti a pak si sedli. Jsem přesvědčen, že při oddavkách a pohřbech, když farář řekne: „Modleme se!“ nepočítají lidi ani do těch dvanácti! Proto se mne zmocňuje lítost, když si pomyslím, že kdysi mohli lidé říci: „Modleme se!“ - a pak se opravdu modlili a nic nepředstírali.

Víte, jak odešel na věčnost - světský člověk by řekl „zemřel“ - David Livingstone, muž, který prozkoumal vnitřní Afriku, jeden z největších lidí, které svět znal, odvážný, vzdělaný a chytrý člověk? Byl právě na cestě v nitru Afriky. Doprovázeli ho jen jeho domorodí nosiči. Jednoho rána sbalili zavazadla a strhli stany. Jen Livingstoneův stan ještě stojí. Neruší ho, protože vědí: ráno se modlí. Mluví se svým nebeským „Tuanem“, se svým Bohem. Ale tentokrát to trvá nějak dlouho. Nakonec se vedoucí kolony nosičů dívá škvírou dostanu a vidí- Livingstone stále klečí na kolenou. Čekali ještě do poledne. Pak se konečně odvážili stan otevřít. Livingstone ještě klečel, ale jeho srdce už ztichlo.

Tento velký člověk znamenitého ducha zemřel při modlitbě, na kolenou. Tak odešel domů za svým Pánem. A nějaký nafoukanec řekne: „Modlit se nemá žádný smysl!“-místo toho, abychom v slzách řekli: „Já to už neumím!“ Že se nestydíme!! Tento člověk to uměl. Zemřel na kolenou. My umíráme v nemocnici s injekcemi. Lékaři nás musí omámit, jinak bychom to nevydrželi. Livingstone injekce nepotřeboval. Mluvil s Bohem. A v rozmluvě s ním odešel na věčnost.

Jak je to s modlitbou v našich domácnostech? V domě mých rodičů - a bylo nás osm sourozenců - to bylo tak, že ráno před snídaní jsme se všichni sešli. Zazpívali jsme „V jitřní záři“ nebo „Buď Pánu čest“. Pak jsme si přečetli oddíl z Bible. Nakonec se otec pomodlil. To, že jsme se doma modlili, mne stále provázelo, i když jsem byl bezbožný. A když jsem odpadl od Boha a dal se jako mladý důstojník na špatnou cestu, modlitby mých rodičů byly jako lano, které mne táhlo zpět. Míváte ještě ranní pobožnosti? Vy muži, pokud jste správně nevedli své rodiny, Bůh od vás jednou vyžádá duše vašich žen a dětí! Jak to vypadá u vás ráno? Zpíváte nějakou píseň? Čtete si z Bible? Nedovedete se modlit? Co se stane, když vám vaše malé děti řeknou: „Tati, pomodli se ráno s námi!“?

Stala se mi taková věc. Jeden význačný pán v Essenu mne prosil: „Přijďte ke mně na návštěvu!“ Seděl tam se svou ženou a říká mi: „Víte, stalo se nám něco neuvěřitelného. Náš šestnáctiletý chlapec přišel z vašeho sdružení mládeže a ptá se: ‚Proč se u nás nemodlíme?‘ Vysvětloval jsem mu, že to jsou všechno jen takové formulky, hlubší smysl to nemá! Ale syn se ptal dál: ‚A tati, co si myslíš o Duchu svatém?‘ - ‚Vůbec nic!‘ řekl jsem. Syn na to: ‚To je právě neštěstí naší rodiny. Potřebujeme otce, který by se dovedl modlit za Ducha svatého!‘ ” To mi vykládal ten člověk. Zeptal jsem se ho: „Podívejte, mám mu teď umýt hlavu, že byl na otce drzý?“ Ale on mi odpověděl: „Ne, ne. Víte, myslím to tak: jestli měl ten chlapec pravdu, jde to se mnou z kopce!“ Řekl jsem už jenom: „Váš chlapec měl pravdu! Jde to s vámi z kopce!“ „Ano,“ řekl, „já se toho také bojím. Co mám dělat?“

Víte, ten člověk najednou pochopil: „Propásl jsem to nejdůležitější ve své

rodině, zodpovědnost otce rodiny." Nestačí, že svoje děti živíte a šatíte. Otcové, vy máte mnohem větší zodpovědnost! Umíte se modlit?

Víte, dnešní lidé mi připadají jako - použiju příklad -Mezi námořníky se vykládá, že po sedmi světových oceánech prý straší loď, která je úplně opuštěná, ale přesto neztroskotá. A najednou se může stát, že ji potká nějaký parník. Uvidí ji a začne vysílat - ale loď neodpovídá! I my jsme takové strašidelné lodi. Bůh nám dává znamení.

„Hned láskou, hned utrpením
mluvíš ke mně, Pane,
abys připravil
pro sebe srdce mé.“

Bůh nám dává signály událostmi a prožitky a především svým Slovem. A my mu nedovedeme odpovědět. Strašidelné lodi!

Když jsem o tom jednou mluvil, stalo se, že se jedno malé dítě, které bylo v tom shromáždění, potom ptalo své matky: „Proč ten pán na kazatelně tak nadává?“ Doufám, že mne chápete, já nenadávám, ale často mi puká srdce nad tím, kam až jsme to dopracovali, jak intelligence, tak dělníci, muži i ženy, staří i mladí, celý náš ubohý národ. Neumíme už volat k Bohu, který je vedle nás!

Mnozí lidé si říkají „křesťané“ nebo jsou takzvaně „pro církve“ - ale modlit se neumějí. Když navštěvuji domácnosti, vždycky se setkávám s lidmi, kteří mi říkají: „My jsme velice zbožní, pane faráři! Moje matka znala dokonce pana faráře Schulze. Znal jste ho? Ne? Znal velmi dobře mou matku.“ Odpovídám jim: „Když neznáte Ježíše, jdete do pekla i s vaším farářem Schulzem! Důležité je, jestli umíte vzývat jméno Pána Ježíše, jestli se umíte modlit!“ Zeptejte se, prosím, sami sebe: „Umím se modlit? Modlím se?“ - a sami si odpovězte.

Teď mi asi řeknete: „Přestaň už, faráři Buschi! Raději nám řekni: Jak se naučím modlit?“ A tak se do toho pustím.

2. Jak se naučím modlit?

a) Život začíná prvním křikem

No, jak se člověk naučí mluvit? Vzpomenete si ještě, jak jste se to naučili? Ne, to si vzpomenout nemůžete! Ani já. Ale když se chcete naučit modlit, musíte se nejprve naučit první hlásku opravdového života, života z Boha. Povím vám, co to znamená.

Pán ježíš jednou vyprávěl takový příběh. Do kostela přišli dva muži. První byl lepší člověk a něco znamenal. Šel rovnou dopředu a spustil: „Milý Bože, děkuji ti, že jsem takový pašák.“ Bůh ho okamžitě přestal poslouchat. Mohl mluvit, kolik chtěl - Bůh ho už neposlouchal. Tak je to! Druhý byl takový dost zlý typ, řekli bychom „skoro kriminálník“. Byl to šmelinář, podloudník nebo něco takového. Bible ho nazývá publikán. Vejde dovnitř, ale zůstává stát u dveří. Zmocňuje se ho strach z té sváteční atmosféry. Říká si: „Sem se vůbec nehodím. Do hospody, kde si dávám s chlapama dokola, to jo, ale sem ne.“

Chce už odejít, když si uvědomí", proč sem přišel. Má nesmírnou touhu po Bohu. - Všichni vlastně nesmírně toužíme po Bohu - vraťme se domů, k Otci! - A tak nemůže odejít, nemůže ale ani zůstat. Najednou vidí, jak vypadá jeho život - a tak spíná ruce a říká jedinou větičku: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!" Bible k tomu říká: „V nebi začínají zpívat zástupy andělů." Oživil člověk!

Tak vypadá křik nového života: „Zhřešil jsem!"

Rád to vysvětluji názorně. Byl jsem při prvním porodu své manželky, když se nám narodil první syn. Porod byl velice těžký. Musel jsem myslet na Ježíšova slova: „Žena, když rodí, má trápení." A myslel jsem, že milovaná žena, jejíž hlavu jsem držel, to už nevydrží. Najednou slyším hlásek, takový vřeštivý. Je tu dítě! Nový život! To vřeštění nebyl žádný krásný zpěv! Ale když jsem ho uslyšel, byl jsem úplně bez sebe. Dovedete si to představit? Přímou to mnou otřásl: první křik nového života!

A podívejte se, první křik života z Boha je to, že se člověk konečně dostane do světla pravdy a řekne: „Zhřešil jsem! Bože, buď milostiv mně hříšnému!" Celé vaše modlení nestojí za nic, když tu napřed není tento první křik. Ještě jsem neviděl děcko, které by hned po narození začalo krásně řečnit. Začíná to prvním křikem! Jiná cesta do Božího království ani nevede.

První křik života! Byl už slyšet ve vašem životě? Ne? Tak se musíte, prosím, ztišit! Nejsem propagátorem církví, přátelé, ale byl bych hrozně rád, kdyby aspoň několik z vás nepřišlo do pekla! A nejde to jinak, než že začnete prvním křikem: „Zhřešil jsem! Bože, buď milostiv mně hříšnému!"

Když se marnotratný syn vrátil domů od prasat, první, co řekl, bylo: „Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou." V okamžiku, kdy to vyslovíte, postaví se před vás Ježíš, Syn Boží, a řekne vám: „Můj milý, moje milá, zemřel jsem za tvoje hříchy! Zaplatil jsem za tebe!"

b) Opravdu modlit se mohou jen Boží děti

Nedávno jsem potkal jednoho známého, který má tři roztomilé malé děti, chlapce a dvě holčičky. Když tak šel s nimi proti mně, viděl jsem, jak mu všichni vykládají". Jako knihy a všichni najednou. Tatínek měl co dělat, aby jim stačil odpovídat. Přišel jsem k nim a říkám: „Dobrý den, pane ten a ten! Dobrý den, děti!" jak se to obvykle dělá. A najednou vidím, že děti okamžitě zmlkly. Před cizím oněměly. To znamená, že děti dokážou mluvit svobodně jen s otcem nebo s matkou. Když přijde někdo cizí, jsou v rozpacích.

Tak i my se můžeme opravdu modlit jen tehdy, jsme-li Božími dětmi. Nemůžeme-li se modlit, je to proto, že nejsme Božími dětmi.

Ach ano, jsme „v církvi", jsme komfirmovaní, jsme „věřící", na vánoce jdeme do kostela, říkáme faráři „Dobrý den" a neboxujeme ho do žeber, natolik jsme ještě zdvořilí. Jeden probuzenecký kazatel řekl: „Vy jste pokřtění zajíci!" Kdosi se ho zeptal: „Co tím chcete říct?" Odpověděl: „Kdybys chytil zajíce a pokřtil ho, pak by stejně utekl rovnou na pole. Vy to děláte také tak. Dáte se pokřtít - a pak hned zase zpátky do světa!" Přátelé, tam se nemůžete modlit! A proto opravdu radovat se mohou jen Boží děti!

Podívejte se: musíte se stát Božími dětmi. Od narození" jimi nejste. Máte

snad křesťanský nátěr, ale Božími dětmi nejste. Dítětem je jen ten, kdo se narodí, a Božím dítětem se stane jen ten, kdo se znovuzrodí - potom se můžete modlit! Ano, Boží děti nemohou bez modlitby žít! Modlitba je pro ně totéž, co dýchání. Moji hoši si často dělají legraci tím, že jeden na druhého pokřikuje: „Nezapomeň dýchat!“ Zapomínáte na dýchání duše! Pro Boží děti je modlitba dýcháním. Musíte se proto stát Božím dítětem!

Řeknu vám krátce, jak se stanete Božím dítětem: jediné přes Ježíše. On říká: „Já jsem dveře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude.“ Ježíš, tento muž s probitými rukama a nohama přichází mlhou tohoto světa až k vám. Vy jste se o Ježíše nestarali. Zdá se vám to hloupé být s Ježíšem. A přece k vám přichází. A tu se může stát, že ho poznáte: „Ty, který jsi z jiné dimenze, Synu živého Boha, ty jsi můj Spasitel!“ První krok k tomu, jak se stát Božím dítětem, je poznat Ježíše. A další je, že k němu získám velkou důvěru: On může dát do pořádku můj vnitřní život, můj neklid, tajnou vinu, hříchy z mládí!“ Ve Starém zákoně říká jeden Boží muž: „Ty se zasazuješ o při mé duše.“ Najednou získáte k Ježíši důvěru. A důvěřujete mu tak, že se odvážíte odvrátit se od svého dosavadního života a svěříte mu jej celý do rukou. Nazýváme to obrácením. V mém životě to byl okamžik, kdy jsem jako osmnáctiletý odhodil svůj bezbožný život a vydal se Ježíši. Žádný člověk mi při tom nepomáhal. Já vám také nemohu pomoci. Musíte si to prodělat sami. Ale riskněte to a řekněte mu: „Vezmi, Pane, život můj, k své jej službě zasvěcuj.“ V okamžiku, kdy to uděláte, stanete se Božím dítětem. Přicházejí za mnou lidé a tvrdí mi, že člověk může dosáhnout spasení i jiným způsobem. Jen to zkuste! Říkám vám, že do království Božího vedou jen jedny dveře - jmenují se Ježíš! Ježíš: za nás zemřel a pro nás vstal z mrtvých!

A podívejte se, když se stanete Božím dítětem- hleďte konečně, prosím vás, Ježíše, on vás hledá už tak dlouho! - pak se budete moci modlit, pak skončí bída vašeho života, pak si můžete před ním vylít své srdce - jako dítě svému otci.

Jsem už starý farář a poznal jsem mnoho lidí. A dnes jsem přesvědčen, že každý člověk - každý! - má svá temná tajemství. Nosíme je všude s sebou. Když se stanu Božím dítětem, mohu své srdce vylít Ježíši. Mohu mu vyznat svá temná tajemství, své problémy a svázanosti. Mohu mu říci i to, s čím bych se nikomu jinému nesvěřil.

Na závěr prázdnin, které jsem měl se svými mladými, vyprávěli někteří, co prožili. Jeden mladý, asi osmnáctiletý hoch vykládal: „Byl jsem věřící, ale moc nechybělo a hodil bych všechno za hlavu. Jednou, než jsem šel na biblickou hodinu, modlil jsem se: ‚Pane Ježíši, když mě dnes večer osobně neoslovíš, pustím všechno k vodě! Dej mi světlo! Bez něho si nevím rady sám se sebou, ani s životem ve velkoměstě! ‘“ Pak pokračoval: „Když jsem šel z biblické hodiny domů, bylo všechno jasné! Vyslyšel mou modlitbu a osobně ke mně mluvil!“ Zapůsobilo na mne, jak ten hoch vyprávěl, že volal ve své nevěře a pochybnostech - a Pán Ježíš mu odpověděl. A co teprve, když člověk volá jako Boží dítě!

Moje matka žila v Hülben u Urachu ve Švábských Albách. Za války mi psala: „Dnes ve tři hodiny v noci jsem se vzbudila. Vzpomněla jsem si na své děti na frontě, na strýčky, na vás v bombardované oblasti a na Alžbětu v

Kanadě, od které nemám žádnou zprávu. A potom mne přepadl hrozný strach, jako by mne škrtil ozbrojenec železnými rukavicemi. Bylo to k nevydržení. A tak jsem se modlila: ‚Pane Ježíši, dej mi své slovo! Mám takovou starost!‘ Pak jsem rozsvítila světlo, vzala Bibli" - je dobré mít vždycky na nočním stolku Bibli - „a otevřela ji. A první slovo, které jsem si našla, bylo: ‚Všelikou péči svou uvrhněte na něj. Nebo on má péči o vás.‘ " Matčin dopis končil krásnými slovy: „Okamžitě jsem to všechno svěřila mému Spasiteli, zhasla světlo a spokojeně usnula." To je něco: „Okamžitě jsem to všechno svěřila mému Spasiteli, zhasla světlo a spokojeně usnula!" Kdo se stal Božím dítětem, může žít také tak.

Vzpomínám si, že jednoho dne mi matka řekla: „Včera večer jsem byla tak unavená, že jsem se už nemohla ani pomodlit. Řekla jsem jenom: ‚Dobrou noc, milý Spasiteli!‘ " Pomyslel jsem si: „Tak mluví Boží děti se svým Pánem, tak samozřejmě!" A on skutečně bdí. V každou denní nebo noční hodinu je můj Spasitel tady - a já jsem jeho vlastnictvím a mohu s ním pevně počítat.

Rozuměli jste? Když se nedovedeme modlit, je to katastrofa první třídy. Přeji vám všem ten první křik: „Zhřešil jsem! Bože, buď milostiv mně hříšnému!" A přeji vám, abyste neměli klid, dokud nebudete patřit Ježíši, dokud nebudete Božími dětmi. Potom se už o vás nemusím starat.

Jak se vyrovnat s životem, když už nemůžeme věřit?

1. Bez víry jsme vyřízeni

Ano, musím vám rovnou říci: Když nemůžete věřit, pak se s životem vůbec vyrovnat nemůžete! Tady vám ani já neporadím. Nevěřícímu není pomoci. Chtěl bych vám vysvětlit, proč to tak je.

Máme klamnou představu, že Bůh je nějaká teologická poučka, myšlenka, přírodní síla nebo něco podobného. Přátelé, Bůh je osoba a skutečně existuje a naplňuje všechno ve všem. A když nemám pokoj s Bohem, když s ním nemám vyrovnané účty, ano, když nejsem Božím dítětem, žiji prostě mimo skutečnost. A to je nebezpečná věc.

Byla to velká chvíle v mém životě, když jsem jako mladý důstojník v první světové válce najednou pochopil: „Vždyť Bůh je tady!“ Připadal jsem si jako někdo, kdo jede autem proti zdi. Předtím jsem také říkal: „Věřím v Pánaboha“ a podobné hlouposti, ale nechápal jsem, že Bůh je skutečnost. A najednou jsem se srazil s Boží skutečností.

V Bibli je jeden dojemný žalm, kde se mluví o tom, že Bůh je tak skutečný, že mu člověk prostě nemůže utéci. Říká se tam: „Kdybych vstoupil na nebe, tam jsi ty.“ Americký kosmonaut Glenn řekl, že jím otřásl, když si tam nahoře v raketě uvědomil: Bůh je i tady! „Kdybych vstoupil na nebe“ nebo se hnal vesmírem, „tam jsi ty.“ Kdybych se zahrabal do nejhlubší šachty - přes tisíc metrů hluboko - zase narazím na Boha! Žalmista říká: „Pakli bych sobě ustlal v hrobě, aj, přítomen jsi.“ Když jsem před časem letěl do Kalifornie, dala mi manželka do kufru heslo z právě citovaného žalmu. A když jsem v San Francisku otevřel kufr, četl jsem: „Vzal-li bych křídla záře jitřní, abych bydlil při nejzazším moři, i tam by mne tvá ruka popadla.“ Bůh je veliká skutečnost!

A protože je Bůh tak velká skutečnost, nedá se žít beztrestně, jakoby nebyl. Když žiji, jakoby Bůh nebyl, a pohrdám jeho příkázáními - nesvětlím neděli, rozvracím manželství, lžu, nectím Boha, nevážím si rodičů, pak prostě žiji mimo skutečnost. A pak se opravdu nedovedu s životem vyrovnat! Jen se rozhlédněte po světě: lidé se skutečně s životem nevyrovnali, ani ti, co vydělávají moc peněz. Uvnitř jsou plni neklidu, v osobním životě ani v rodinách to neklape.

„Jak se tedy vyrovnat s životem, když už nemůžeme věřit?“ Prostě se s životem nevyrovnáme! A už vůbec ne s umíráním. Za sto let tu už nikdo z nás nebude. Pak už všichni projdeme smrtí.

Když někdo říká: „Po smrti už nic není. Potom budeme jednoduše mrtví!“, pak si rozvažte, zda chcete věřit raději sami sobě nebo Božímu slovu. Jak se vyrovnat se smrtí, když najednou pochopíme: „Teď si nic z toho, co jsem nahlabal, nemohu vzít s sebou!“ Někdo si postavil domek, já ne, ale vy možná ano. Já mám zase rád pěkné knihy. A ze všech věcí a také lidí, které jsem měl rád, si nic a nikoho nemohu vzít s sebou. Na věčnost si berete jen jedno: svoji vinu před Bohem. Představte si, že ležíte na smrtelné posteli a najednou si

uvědomíte: „Všechno tu musím nechat - a před tvář živého a spravedlivého Boha se mnou jdou jen všechna má přestoupení a hříchy, kterých jsem se od mládí dopustil!" Jak chceme obstát na Božím soudu - bez víry v toho, který ospravedlňuje hříšníky? Budeme před ním stát!

Pán Ježíš, který je přece tak milosrdný, řekl: „Nebojte se těch, kteří vás mohou zabít" - já bych měl z takových lidí strach, ale on říká: To jsou malé ryby, těch se nebojte! - „ale raději se bojte toho, který může i tělo i duši zatratit v pekelném ohni" - a jako by mu běžel mráz po zádech, říká Ježíš ještě jednou - „Jistě, pravím, toho se bojte!"

Je to už několik let. V Norsku žil slavný profesor jménem Hallesby. I já jsem se s ním ještě stačil poznat. Úžasný člověk. Takový vážný, vážený, pravý Nor. A ten vedl jeden týden rozhlasové pobožnosti. Dovedu si ho živě představit, jak stojí před mikrofonem a říká: „Může se vám stát, že dnes večer půjdete klidně do postele a zítra ráno se probudíte v pekle! Chtěl bych vás varovat!" Byl z toho hrozný poprask, protože i Norové patří do kategorie „moderních lidí"-a ti dnes hrají opravdu fantastickou roli. Jeden novinář velkého časopisu z Osla napsal úvodník s tímto obsahem: „Přece nejsme ve středověku! To už opravdu dál nejde! Jak se může taková moderní instituce jako rozhlas propůjčit k šíření takových nesmyslů?" A když napíše něco takového velký časopis, štěkají všechny ty malé podle něho. A tak se v časopisech zvedla celá vlna protestů: „Přece nejsme ve středověku! Jak může profesor mluvit o pekle?" Rozhlasová stanice Oslo hned požádala profesora Hallesbyho, aby věc uvedl na pravou míru. A profesor Hallesby znovu přistupuje k mikrofonu a říká: „Mám celou věc objasnit - a tak to udělám: Může se vám stát, že dnes večer půjdete klidně do postele a zítra ráno se probudíte v pekle. Chtěl bych vás varovat!" - To jste neviděli, jaký z toho byl cirkus. Všichni norští biskupové byli dotázáni: „Je peklo, nebo není?" Zabýval se tím dokonce zpravodajský magazín „Der Spiegel" a napsal velký článek: „Norský spor o peklo". Necelý rok po tomto povyku jsem přednášel studentům v Oslu a večer jsem měl ještě několik veřejných přednášek. Začalo to tiskovou konferencí. V hotelu se shromáždili zástupci všech možných časopisů. A teď se stala zvláštní věc - po pravé ruce jsem měl novináře, který tehdy rozvířil onen spor, a po levé ruce profesora Hallesbyho jako zástupce evangelického tisku. A teď to samozřejmě začalo. Novinář na mne zaútočil otázkou: „Faráři Buschi, mám spor s profesorem Hallesbym. Vy jste přece moderní člověk. Co říkáte: Existuje peklo?" - „Jistě," odpověděl jsem, „samozřejmě, že existuje!" - „Nechápu, jak můžete něco něco takového tvrdit," odpověděl. „To vám rád vysvětlím," řekl jsem mu. „Věřím, že je peklo, protože to řekl sám Ježíš! A jeho slovu věřím stoprocentně, on věděl víc, než všichni chytří lidé!"

A Boží slovo říká: „Bůh chce, aby všichni lidé spaseni byli a ke známosti pravdy přišli." Proto mluvíme o víře, protože Bůh nám ukázal cestu, jak můžeme šťastně žít a šťastně zemřít.

Jak se vyrovnat se životem, když už nemůžeme věřit? Jak mám obstát, když už nemůžu věřit? Pak se s životem nevyrovnáme!

Dovolte mi, abych to zdůvodnil ještě jinak. Představte si, že máte hezkou zlatou rybku. Jednoho dne si řeknete:

„Ty můj chudáčku, musíš být pořád v té chladné vodě! Musím ti to nějak

zpříjemnit!" A tak ji vytáhnete z vody, utřete froté ručníkem a dáte ji do krásné zlaté klece. Nabídnete jí tu nejlepší potravu - nevím, co zlaté rybky žerou - mravenčí vajíčka nebo něco takového. A tak jí dáte ta nejkrásnější a nejtučnější mravenčí vajíčka a řeknete: „Tak, milá rybičko, máš krásnou zlatou klec, tady máš překrásná mravenčí vajíčka, a ten výborný vzduch - no, teď se budeš mít!" A co na to zlatá rybka? Bude říkat: „Děkuji! Děkuji!" a mávat vděčně ploutvemi? Ne, to ne! Bude lapat po vzduchu a házet sebou jako divá. A kdyby mohla mluvit, křičela by: „Nechci tvoji zlatou klec, nechci tvoje mravenčí vajíčka! Já chci do svého živlu, chci do vody!" A podívejte se: naším živlem je živý Bůh, který stvořil nebe a zemi a také nás. Švýcarská hymna začíná slovy: „Z tebe život pramení". Naším živlem je Bůh! A kdybych dal své duši třeba zlatou klec - rozumíte, dnešní lidé si dopřejí všechno: zábavu, cestování, ta nejlepší jídla, dobrá vína, prostě všechno, - pokud nemám pokoj s Bohem, plácá se moje duše jako ryba na suchu a křičí: „Vždyť já to všechno vlastně nechci! Chci do svého živlu, chci pokoj s Bohem!" Nebudte k sobě přece tak krutí! Naše srdce v nás křičí, dokud nenajde pokoj v živém Bohu! Stejně jako ryba chce do svého živlu, tak chce naše duše k Bohu, který je naším živlem!

Jak se vyrovnáme se životem, když už nejsme schopni věřit? Tady vám mohu říci jen tolik - když nedovedeme věřit, jsme vyřizení! Nedovedeme se vyrovnat ani se životem, ani se smrtí, ani s věčností! A když namítnete: „Vždyť lidem to v životě docela vychází!", musím vám odpovědět:

Však to také podle toho vypadá! Že ne? Třeba takový člověk jako Goethe - byl hezký, bohatý, chytrý, byl ministrem, zkrátka měl všechno - a ten řekl na konci svého života Eckermannovi, že kdyby sečetl všechny chvíle, kdy cítil vnitřní uspokojení, nebyly by to dohromady ani tři dny. Tak neklidný! Ne, když nejsme s to věřit, nedokážeme si se životem poradit.

To bylo první, co jsem vám musel říci. A teď přijde druhý bod.

2. Jde o to, abychom měli tu pravou víru

Rozhodně nejvíce záleží na tom, abychom měli tu pravou, zachraňující víru.

Každý má svou víru. Když jsem byl jako mladý student doma u své matky, přišla ji navštívit jedna dáma. Matka právě nebyla doma, a tak jsem jí řekl: „Milostivá paní, matka není doma. Budete se muset spokojit s mou společností." - „To je hezké," řekla zdvořile. Když jsem jí nabídl židli, zeptala se mne: „A co vlastně děláte?" Odpověděl jsem: „Studuji teologii." - „Cože?!" zvolala, „teologii? Kdopak ještě dnes věří? To není možné!" A pak ta stará dáma - bylo to ve Frankfurtu, kde žil Goethe - vyrukovala se starým Goethem a pyšně prohlásila: „My máme Goethovu víru! Křesťanství je přece passé, to už je pryč!" Protože mi začalo být trapně a nechtěl jsem se se starou paní hádat, přesel jsem na jiné téma: „Milostivá paní, mohu se vás zeptat, jak se máte?" Najednou vám zaklepala na stůl a současně rychle řekla: „To se musí zaklepat! Na něco takového se přece neptáme!" Ptám se jí: „Promiňte, a proč klepete?" - „Aby to nepřineslo neštěstí!" odpověděla. „Tak!" konstatoval jsem. „Víru v živého Boha jste odhodila a věříte v nějaké zaklepání. No to je

ohromné! To se vám povedla skvělá výměna!"

Tady jsem pochopil: každý má nějakou víru. Je jen otázka, zda má tu pravou, která zachraňuje. Dnešní doba říká: „Hlavně, že máme nějakou víru!“ A to tedy znamená: „Já věřím na Pánaboha!“ - „Já věřím v přírodu!“ - „Já věřím v osud!“ - „Já věřím v prozřetelnost!“ Ne, ne, přátelé, hlavně jde o to, abych měl tu pravou víru, víru, která dává pokoj s Bohem a pokoj v srdci. Musím mít víru, která mne zachrání před peklem a kterou mohu cítit už teď, protože mi dává nový život. Jinak vám na ni kašlu. Hodně lidí věřilo v Německo, v konečné vítězství, ve Vůdce. A jak to dopadlo? Ještě vám nedošlo, že existuje falešná víra? Musím mít tu pravou, zachraňující víru!

Jedním slovem, ta pravá zachraňující víra je víra v Ježíše, Syna živého Boha. Víra v Ježíše Krista! Ne v nějakého zakladatele náboženství, těch je plno, ale v Ježíše Krista, Syna živého Boha.

Ted' ale musím mluvit o tom, co na tom Ježíšovi vlastně je.

V Bibli se vypráví podivuhodný příběh, který tuto zachraňující víru v Ježíše přímo demonstruje.

Vraťme se v duchu o dva tisíce roků zpět před jeruzalémskou bránu, na pahorek Golgotu, na popraviště. Nevšímejme si lidí, kteří tu křičí a hulákají! Nevšímejme si římských žoldnéřů, kteří tady hlídají a hážou kostky o šaty odsouzených! Podívejte se nahoru: tam na prostředním kříži visí Syn Boží. Přibitý! Tvář má zakrvácenou od trnové koruny, kterou mu vrazili na hlavu. Tady visí Bůh. Po jeho pravé straně visí vrah. Je také ukřižován. A nalevo je druhý. A pak se setmí. Přichází smrt. Najednou začne jeden z těch vrahů křičet: „Poslyš, ty uprostřed, tys řekl, že jsi Syn Boží! Jestli je to pravda a nejsi lhář, sestup dolů a pomoz i mně!“ Ach ano, to je pochopitelné. Ve smrtelných úzkostech řekne člověk i věci, které by jinak neřekl. A pak se hlásí ten druhý. Mluví přes Ježíše ke svému druhovi a říká: „Ještě ani teď se nebojíš Boha!“ Ano, začíná to tím, že člověk pochopí, jak je Bůh svatý a hrozný.

Když na naše města padaly bomby, byli lidé úplně bez sebe. Snad je to vina církve, že nebylo řečeno: Bůh může být hrozný! Bůh může člověka nechat na holičkách! „Ještě ani teď se nebojíš Boha?“ Člověku se chce křičet v našich úřadech a kancelářích, kde jdou lidé pro pár stovek přes mrtvoly: „Ještě ani teď se nebojíte Boha!“ Člověk by chtěl říci těm mladým, kteří žijí ve smilstvu: „Ani teď se nebojíte Boha! Jak si to vlastně představujete? Jste slepí?“ Začíná to tím, že poznám, jak je Bůh svatý a hrozný.

A pak ten lotr a zločinec říká: „Nám to odsouzení patří právem, my si je opravdu zasloužili.“ To je to druhé, co vede k zachraňující víře: vyznává svoji vinu.

Setkal jsem se s mnoha lidmi, kteří mi říkali: „Já nemohu věřit!“ Ptám se jich: „Už jste pochopili, že máte před Bohem vinu?“ - „Ne, já jednám správně a nikoho se nebojím!“ Tu jim odpovídám: „Dokud se budete tak obelhávat, nikdy ke světlu nepřijdete!“ Nedávno jsem potkal jednoho člověka, a ten mi také povídá: „Jednám správně a nikoho se nebojím!“ Odpověděl jsem mu: „Gratuluji vám! To bych já říci nemohl. V mém životě ještě hodně věcí není v pořádku.“ Odpověděl mi: „Samozřejmě, když to berete tak do puntíku!“ - „O ne,“ řekl jsem, „Bůh to tak bere! A vy neobelhávejte sám sebe!“ Podívejte se, pravou zachraňující víru můžete získat teprve tehdy, až nazvete hřích hříchem, své

nečisté sexuální vztahy smilstvem, svou manželskou nevěru nevěrou, až přestanete říkat své lži chytrost a označíte ji pravým jménem, až přestanete ospravedlňovat svoje sobectví a přiznáte si, že jste sami sobě bohem - a to je modlářství. To druhé, co mne přivede k zachraňující víře, je to, že svůj hřích konečně nazvu hříchem, půjdu před Boha a řeknu mu: „Pane, zasloužím si tvůj soud!“ Je příšerné, jak si dnešní doba namlouvá: „Všechno je v pořádku!“ Bůh nám tu masku jednou strhne!

A pak už lotr napravo nemluví přes Ježíše, ale říká Ježíši: „Tys přece neudělal nic špatného. Proč tady visíš?“ A vtom pochopí: „Vždyť on tu visí pro mne! Tady snímá mou vinu!“ A může už jen volat: „Pane rozpomeň se na mne, ty Králi, až přijdeš do svého království!“ To je to třetí: lotr věří, že Ježíš ho může věčně zachránit, protože umírá za nás. A tu Ježíš říká: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji!“

Podívejte se, to je zachraňující víra. Musím pochopit Boží svatost, uznat svou ztracenost a poznat, že Ježíš, ten Ježíš, který za mne umřel na kříži, je moje jediná naděje. Bez této víry nedokážete jaksepatří žít! Ale s touto vírou v životě určitě obstojíte! Nic jiného vám nemohu říci.

Lidé mi už předhazovali: „Vy jste vyloženě jednostranný!“ Mohu jim odpovědět jenom tolik: Promiňte, ale existuje pouze jedna cesta, jak obstat v životě, při umírání i na soudu: přijít jako hříšník k Ježíši, vyznat mu v pokání své hříchy a uvěřit:

„Tu za mne proudí čistá krev,
smývá i moji vinu, hanbu.
A já to přijímám a věřím,
že Ježíš za mne umřel!“

Rád bych, abyste tuto jedinou větu už nikdy nezapomněli: „Ježíš za mne umřel!“ A když ráno vstanete, mělo by vám v hlavě znít: „Ježíš za mne umřel!“ A když budete v práci a shonu, vždycky si uvědomte: „Ježíš za mne umřel!“ A pak se stane - takto Bůh dává svoji milost - že ho budete vzývat a řeknete: „Za mne! Smím tedy věřit!“ V okamžiku, kdy toto pochopíte, stáváte se Božími dětmi! Ježíš říká: „Já jsem dveře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude.“

Tak - a teď vám musím říci ještě to třetí. Jde o to, že mi tolik lidí říká: „Ano, faráři Buschi, ale já právě tomu, co říkáte, nemůžu věřit. Když vás tak poslouchám, je to docela pěkné, ale právě tomu já nemůžu věřit.“ A na to teď musím odpovědět. Lidi, kteří tak mluví, bych chtěl rozdělit do čtyř skupin.

Tak tedy:

3. Lidé, kteří nemohou věřit...

a) ...protože nejsou nábožensky založení"

K této skupině patří lidé, kteří mi tvrdí: „Nemůžu věřit, protože nejsem dostatečně nábožensky založený. Vy určitě, pane faráři, ale já ne!“ Mohu na to vždycky jen odpovědět: „Já také nejsem nábožensky založený.“ Víte, o zvonění, kadění a všechny tyhle věci se starám hrozně málo. A mám radost, že jsem v Essenu v posledních letech kázal vždycky v jednom sále, kde byla jen poctivá dechovka. Nejsou tu žádné varhany ani zvony - a nechybí mi to. Nic proti nim nemám. Ale také je nepotřebuji. Tak málo jsem nábožensky založený!

Když Ježíš, Syn Boží, byl zde na zemi, existovali někteří velice nábožensky založení lidé. Byli to zákoníci, kněží, farizeové - všichni hrozně nábožní lidé. Například liberálnější byli saduceové. To jsou ti, kteří by dnes řekli: „Hledám Boha v přírodě.“ Za nacismu říkali: „Bůh vlaje v našich praporech!“ Vždycky nábožní! A tito zbožní lidé ukřižovali Pána Ježíše. Nehodil se jim do krámu. A pak tu byli lidé vyloženě nenáboženští: nevěstky, podloudníci - Bible je nazývá publikány - řemeslníci, kteří vycházel i za svým povoláním, protože museli bojovat o denní chléb; vznešený muž Zacheus, který vydělával ve velkém. To všechno nebyli ani trochu nábožensky založení lidé. A ti našli cestu k Ježíši! Jak je to možné? Věděli: „Jsme před Bohem vinni. V našem životě všecko neklape. A tady přichází Spasitel, který z nás dělá Boží děti!“ A tak v něho uvěřili.

Pán Ježíš nepřišel, aby udělal ze zbožných lidí ještě zbožnější, ale proto, aby zachránil hříšníky z pekla a smrti a udělal z nich Boží děti! A jestli je tu někdo, kdo říká: „Já nemohu věřit, protože nejsem nábožensky založený,“ mohu mu říci: „Máte největší šanci stát se Božím dítětem!“ Že jsme hříšníci, to moc dobře víme, ale: „Ježíš umřel za mne!“ Opakuji: Ježíš nepřišel, aby udělal ze zbožných ještě zbožnější, ale aby udělal ze ztracených hříšníků děti živého Boha.

b) ...protože věřit nechtějí

Druhou skupinu tvoří lidé, kteří sice říkají: „Já nemůžu věřit!“, ale ve skutečnosti, kdyby byli naprosto upřímní, museli by přiznat: „Já vůbec věřit nechci!“ Protože kdyby uvěřili, museli by celý svůj život změnit- a to nechtějí. Vědí, že v jejich životě něco nehraje, ale kdyby se stali Božími dětmi, museli by s tím na světlo. Ne, to nechtějí. Třeba by potom vypadali hloupě před svými kolegy! A co by řekli v rodině, kdyby se najednou stali křesťany? Ne, to raději ne. A tak když potkáte lidi, kteří vám říkají: „Já nemůžu věřit!“, důkladně se na ně podívejte, jestli to nejsou ti, co by měli spíše říci: „Já vůbec věřit nechci!“

V Bibli je jeden otřesný příběh. Pán Ježíš, Syn Boží, sedí na Olivové hoře. Před ním v údolí leží v plném slunečním světle město Jeruzalém. A tam na druhé straně se zvedá chrámová hora, kde stojí nádherný chrám, o kterém i pohané říkali, že je to stavba, která by měla patřit k divům světa. To všechno

leží před ním. A najednou jeho učedníci se zděšením vidí, jak mu po tváři stékají slzy. Překvapeně a tázavě se na něho dívají. A pak ze sebe vyrazí Pán Ježíš tato slova: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, kolikrát jsem chtěl shromáždit dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, ale nechtěli jste! Teď vás čeká Boží soud. Aj, zanechává se vám dům váš pustý." Toto je jedno z nejotřesnějších slov v Bibli: „Ale nechtěli jste!" Jeruzalémští také říkali: „My nemůžeme věřit!" - ale věřit nechtěli!

Podívejte se, kdo věřit nechce, nemusí! Jednou s vámi mohu mluvit otevřeně. V církvi se stále ještě setkáváte s různým nátlakem. Ale v království Božím má každý plnou svobodu. Kdo chce žít bez Boha - může. Bůh se nám nabízí. Ale my ho můžeme odmítnout. Chcete žít bez Boha? Můžete! Chcete žít bez pokoje s Bohem? Můžete! Chcete žít bez modlitby? Můžete! Chcete žít bez Bible? Můžete! Chcete přestupovat Boží přikázání? Můžete! Nechcete světit neděli, chcete smilnit, pít, lhát, krást? Můžete! Kdo nechce Spasitele, kterého Bůh poslal zachránit hříšné, ten ho může odmítnout. Kdo chce běžet do pekla, může! Bůh nikoho nenutí. Jenom si, prosím, uvědomte, že si potom sami poneseáte následky. Bůh vám v Ježíši nabízí odpuštění hříchů a pokoj. Můžete říci: „Já to nepotřebuji! Já to nechci!" A pak tak můžete žít! Ale nemyslete si, že v posledních pěti minutách svého života - na smrtelné posteli - můžete ještě přijmout to, co vám Bůh nabízel celý život. Můžete odmítnout pokoj, který vám Bůh v Ježíši nabízí, ale pak budete muset žít bez pokoje s Bohem celou věčnost. A to je peklo!

Peklo je místo, kde se člověk s konečnou platností zbavil Boha. V pekle vás už nikdo nebude nikam zvat. Tam už nebudete o nic volat. Budete se tam možná chtít modlit, ale nebudete už moci. Budete možná chtít volat Ježíšovo jméno, ale už vám to nepůjde. Nemusíte moje svědectví přijmout. Můžete zůstat tak, nemusíte se obrátit k Ježíši. Ale ujasněte si, že tím jste si vybrali peklo! Máte plnou svobodu!

„Ale nechtěli jste!" říká Ježíš jeruzalémským. Nenutil je. Ale to, co si vybrali, bylo hrozné!

c) ...protože toho už tolik prožili

Třetí skupina těch, kdo říkají: „Nemůžu věřit!", říká před tím vždycky pozoruhodnou větu. Tuto větu jsem nikdy neslyšel od žen. Říkají to muži. Tato věta zní: „Pane faráři, já jsem toho tolik prožil, že už nemůžu věřit." Ptám se: „A co jste vlastně prožil? Já jsem taky neměl nudný život!" - „Víte... prožil jsem toho tolik, že už nemůžu věřit!" Tato věta obchází mužský svět jako strašidlo. V takovém případě se začnu těm lidem vysmívat a řeknu: „Ale tomu, co stojí Jízdním řádu, věříte, že? Věříte každé informaci, kterou vám řekne policista?" - „Ano!" - „Tak už neříkejte: Já už ničemu nevěřím!" ale: Já už nevěřím ničemu kromě toho, co je v jízdním řádu a co řekne policie." A tak bychom mohli pokračovat, rozumíte. A pak řeknu: „Podívejte, do mého temného života, plného hříchu, špíny, tmy a omylů, přišel Ježíš. A najednou jsem poznal, že on je Syn Boží, poslaný od Boha! A potom jsem dal svůj život Ježíši, který pro mne tolik udělal. A když už nemůžete věřit opravdu nikomu a ničemu, můžete věřit tomu, kdo za vás dal život. Můžete věřit tomu, co říká. Věříte všemu

možnému, jenom tomu jednomu, kterému se člověk může bezvýhradně svěřit - a toho ještě nikdo nelitoval - tomu říkáte: „Ne!“ - To je přece směšné. A to říkáte, kolik jste toho prožili. Ještě jste toho dost neprožili!”

d) ...protože se na něm urážejí

Čtvrtá skupina těch, kdo nemohou věřit, je trochu nudná sorta. Tito lidé prý nemohou věřit, protože se urážejí” například na církvi, dejme tomu, vadí jim její učení.

Přede mnou sedí mladá studentka a vysvětluje mi: „Víte, studuji přírodní vědy.“ Říkám jí: „To je pěkné, slečno, a co má být?“ Tu odpovídá: „Pane faráři, slyšela jsem jednu vaši přednášku. Cítím, že máte něco, co bych chtěla mít i já, ale já nemůžu věřit. Víte, nemůžu spolknout všechna ta dogmata a církevní instituce. Připadá mi, jako bych měla spolknout otýpku suchého sena!“ Zasmál jsem se a odpověděl: „Slečno, nikdo po vás nechce, abyste polykala otýpku sena! Slyšela jste o Ježíši?“ - „Ano,“ říká mi. „A co byste řekla, kdybych vám začal tvrdit, že Ježíš je lhář?“ - „Ne,“ odpovídá, „tomu nevěřím.“ Pokračuji: „A slečno, je nějaký člověk, kterému byste řekla: ‚Věřím, žes nikdy nelhal!‘?“ - „Ne,“ říká, „to bych žádnému člověku neřekla.“ - „Ale, slečno, vždyť vy už věříte! Vyslovila jste důvěru Ježíši! No to je vynikající. Tím to začíná. Ježíš mluví pravdu. Bible říká: ‚Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.‘ Nemusíte se handrkovat o církevní dogmata a instituce. Ale z mlhy tohoto světa k vám někdo přichází. A vy vidíte stále zřetelněji znamení hřebů a jizev po trnové koruně, které říkají, že vzal na sebe vaši vinu a že vás miloval jako ještě nikdo. Kéž by se vám otevřely oči, abyste mohla říci: ‚Spasiteli, Pane můj a Bože můj!‘ Věřit znamená polykat dogmata jako seno, protože to řekl farář, ale věřit znamená poznat Ježíše Krista!”

„Ha,“ řekne někdo, „já nemůžu věřit, když ti faráři, víte, ti faráři...” A pak to ze sebe sypou. Musím vyslechnout celé historie o farářích. Jeden měl pletky se ženami. Druhý měl průšvih s pokladnou. Všude se s faráři něco děje. „Jak potom můžu věřit?!” To se pak pořád ně začervenám, protože se sám dobře znám. Neutekl jsem sice s kasou, ale kdyby mne lidé znali, také by mne nebrali vážně. Co na to říci? A teď dávejte pozor - nikde v Bibli nestojí - „Věř ve svého faráře, a budeš spasen,“ ale „Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen!” Farář - vím, jsou i všelijací- ale když aspoň trochu funguje, ukazuje cestu k Ježíši. U takového ukazatele nevadí, když je trochu křivý a nahnutý nebo ošlehaný deštěm. Hlavně když vidím, kam ukazuje. Já bych také neposlouchal faráře, který neukazuje na Ježíše, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Božího Syna. Ale nebudu se přece zlobit na směrovník, který mi ukazuje cestu, a půjdu, kam ukazuje. A ten cíl je: „Pán Ježíš přišel, zdroj milosti.“ To chcete v soudný den předstoupit před Boha a říci: „Pane, nepřijal jsem tvé spasení, nepřijal jsem odpuštění hříchů, protože náš farář nestál za nic!?” S tím chcete předstoupit před Boha? To mi připadáte jako ten kluk, co říkal: „Dobře mu tak, tátovi, že mi omrzly ruce. Proč mi nekoupí rukavice!”

Ne, milí přátelé, kdo říká: „Já nemůžu věřit!“, nemá pravdu!

Pán Ježíš říká úžasné slovo: „Bude-li kdo chtít vůli Boží činiti, ten bude umět rozeznati, jest-li to učení z Boha.“ Je otázka, zda se ve svém životě chci začít řídit tím nejmenším poznáním a podle něho jednat. Pak se mohu dostat dál.

4. Co dělat, když nejsme schopni věřit?

Chci vám to na závěr říci několika slovy:

a) Proste Boha o světlo!

Bůh je vedle vás. Řekněte: „Pane, dej mi milost, abych uvěřil. Dej mi světlo!“ On to slyší!

b) Počítejte s Boží přítomností!

Ježíš je tady! Ztište se a povězte mu: „Pane Ježíši, chci ti dát svůj život.“ Tak jsem to udělal já, když jsem se v celé své bezbožnosti začal bát Boha a pak jsem uslyšel o Ježíši.

c) Čtěte Bibli!

Každý den čtvrt hodinu o samotě s Ježíšem! Čtěte Bibli a poslouchajte, co vám Bůh chce říci. Čtěte a poslouchajte! A pak sepněte ruce a řekněte: „Pane Ježíši, mám ti toho tolik co říci. Neumím se se svým životem vyrovnat, pomoz mi!“

d) Hledejte společenství!

Hledejte společenství lidí, kteří chtějí být opravdovými křesťany! Nezůstávejte osamoceni! Na cestě do nebe nejsou osamocení poutníci. Hledejte spojení s křesťany, kteří jdou stejnou cestou!

Jak se vyrovnat se životem, když nás neustále doprovází vina a selhávání

Ve Würtembergu uslyšíte občas větičku: „Teď jde do tuhého!“ I k našemu tématu bych chtěl říci: „Teď jde do tuhého!“

Jak se vyrovnat s životem, když nás neustále doprovází vina a selhávání? Nejprve vám musím říci, že ten výrok: „...když nás vina a selhávání neustále doprovázejí," je nesmysl. To totiž máte na svědomí vy sami! A přece nás vina a selhávání stále doprovázejí. Proto jsem tak šťastný, že smím mluvit o jedné tak velké a krásné věci, o jednom daru, který učiní člověka přešťastným a přebohatým. Je to něco, co nedostanete koupit nikde na světě. I kdyby byl někdo z vás miliardářem a vysázel by na stůl všechny svoje bankovky - nemohli byste to koupit. Je to věc, která se nedá sehnat ani po známosti. To, co se nedá koupit, seženete dnes většinou po známosti. Tu úžasnou věc, o které chci mluvit, si prostě nemůžete nijak opatřit sami. Neexistuje možnost, jak byste si tuto nádhernou věc opatřili sami. Můžete ji dostat jedině darem. A tato podivuhodná, velká a slavná věc, o které chci mluvit a která se nedá koupit ani sehnat po známosti, se jmenuje - odpuštění hříchů.

Vím, že mnozí z vás jsou teď zklamaní a říkají si: „Odpuštění hříchů?“ A už tu máme otázku:

1. Potřebuji to vlastně?

Jsem přesvědčen, že polovina z vás řekne: „Odpuštění hříchů? Nemám zájem!“ Nedávno mi to jeden mladík vysvětloval takto: „Dnes přece žijeme v době, kdy se zájem o zboží vyvolává reklamou. Naši pradědečkové ještě vůbec nevěděli o žvýkačce nebo cigaretách. Ale nás postupně zpracovává nekonečná reklama v televizi, v rádiu, na reklamních tabulích - až si myslíme, že třeba bez cigaret se už nedá žít. Vyvolá se potřeba - a může se prodávat.“ A pak pokračoval: „A církve to dělá také tak. Vysvětluje lidem: ‚Potřebujete odpuštění hříchů!‘ - a potom je prodává. Rozumíte, nikdo nic takového nepotřebuje, ale napřed vyvoláte zájem - abyste se mohli zbavit svého zboží!“ Je to tak? Když dnes zastavíte někoho na ulici: „Dobrý den! Jak se jmenujete?“ - „Novák.“ - „Pane Novák, potřebujete odpuštění hříchů?“, tak vám pan Novák odpoví: „Blbost! Potřebuju dvacet tisíc, a ne odpuštění hříchů!“ Je to tak?

Je to pravda, že tu vlastně žádná potřeba není, ale napřed se vyvolá - a pak se na ni s Biblií v ruce odpovídá?

Tak se podívejte: to je strašný, přímo otřesný omyl. Nic nepotřebujeme víc než odpuštění hříchů! Kdo si myslí, že nic takového nepotřebuje, ten nezná svatého a hrozného Boha. O Boží lásce se toho namluvilo tolik, že už vůbec nevíme - tak to říká Bible - že Bůh je hrozný! Ze svého hříšného života jsem se probudil tak, že jsem najednou pochopil, že Boha se musím bát! A kdo říká: „Já odpuštění hříchů nepotřebuji!“, ten nemá o živém Bohu, který může zatratit tělo i duši v pekle, ani ponětí. Ano, člověk může jít do věčného zatracení! To

říká Ježíš, a ten to musí vědět. A když celý svět říká: „Tomu nevěříme!“ - pak celý zahyne! Ježíš ví, co je za hrobem. A on nás před zatracením naléhavě varuje! Ale my tu stojíme se svými hříchy a dovolujeme si tvrdit: „My odpuštění hříchů nepotřebujeme! Žádná taková potřeba tu není, tu jenom vyvolává církev!“ Hloupost! Nic nepotřebujeme víc než odpuštění hříchů.

Tady vám musím vyprávět jednu zkušenost. Jednou jsem měl shromáždění krásném městě Curychu, v kongresové hale. Bylo to obrovské shromáždění. Hodně lidí muselo stát podél stěn. Zvlášť jsem si všiml dvou pánů, kteří se náramně vesele bavili. Bylo na nich vidět, že přišli ze zvědavosti. Jeden z nich měl velice hezkého bíbra. Ten mi tak padl do oka, že jsem si myslel: „Škoda, že takový nemám také.“ Když jsem začal přednášet, umínil jsem si mluvit tak, aby poslouchali i ti dva. A také že poslouchali, a jak pozorně! Ale potom jsem poprvé řekl „odpuštění hříchů“. Jakmile jsem to vyslovil, viděl jsem, že pán s bíbrem se pohrdavě zasmál a pošeptal něco do ucha svému společníkovi. Byla to - jak už jsem řekl - obrovská hala. Oba byli hodně daleko a nemohl jsem slyšet, co říkal, ale poznal jsem to z jeho výrazu. Posmíval se asi takhle: „Odpuštění hříchů! Ty můj světe! Typické farářské kecy!“ Přitom si asi myslel: „Já nejsem žádný zločinec! Já přece odpuštění hříchů nepotřebuji!“ Říkáte si to také tak, že ano? „Já nejsem žádný zločinec! Já přece odpuštění hříchů nepotřebuji!“ Něco takového tedy říkal. A tu jsem dostal vztek. Vím, že hněv se Bohu nelíbí, ale přesto jsem se dopálil. „Moment!“ řekl jsem. „Udělám teď půlminutovou pauzu a prosím vás, abyste si každý od pověděl na otázku: Chcete se navždy zříci odpuštění svých hříchů, protože je nepotřebujete? Odpovězte si: Ano, nebo ne.“ A pak jsem byl s celým tím množstvím lidí půl minuty úplně potichu. Najednou vidím, jak muž s bíbrem silně bledne a dokonce se přidržuje stěny. Ten se vylekal! Jistě mu došlo: „Ted' říkám: Já nejsem žádný zločinec! Ale až budu umírat, až půjde opravdu do tuhého, přece jen bych chtěl mít hříchy odpuštěné. Navždycky bych se odpuštění hříchů zříci nechtěl.“ - Ani vy! Nebo ano?

V životě jsem milionkrát slyšel větičku: „Já nic špatného nedělám a nikoho se nebojím!“ Ale považte! Nikdy jsem ji neslyšel od lidí do čtyřicítky. Mladý člověk velice dobře ví, že v jeho životě je hodně viny. Takovou lež jsme schopni říci, až když bezohledně pohřbíme své svědomí. A tak když někdo prohlašuje: „Já nic špatného nedělám a nikoho se nebojím!“, pak mu můžu potvrdit: „Už je ti přes čtyřicet a mluví z tebe sklerotik. Je to bezohledně otupené svědomí!“ Ano, protože dokud totiž není naše svědomí totálně otupené, víme velmi dobře, že nic nepotřebujeme víc než odpuštění hříchů!

Před několika lety vystupoval v Essenu Bill Haley-jeden takový „moderní zpěvák“ nebo lépe řečeno takový „divočák“. Essenskou Grugahalu zaplnily tisíce mladých lidí, kteří chtěli Billyho a jeho „band“ slyšet. Při prvním kousku ještě poslouchali, při druhém se už dali do pohybu a při třetím začali pomalu, ale jistě demolovat celou halu. Škoda činila asi 60 000 marek. Nakonec mi jeden mladý policista o tom řekl: „Seděl jsem vpředu a musel jsem se držet židle, jinak bych se přidal taky.“ Na druhý den procházím středem města. Vtom vidím, jak tu postávají tři takoví „hoši“, kteří vypadají zrovna na to, že u toho včera byli. Jdu k nim a říkám: „Dobrý den! Vsadím se, oč chcete, že včera večer jste také byli na Billym Haleyovi!“ - „Jasně, pane faráři!“ - „A,“ opáčím,

„my se známe? No to je krásné! Poslyšte, já to nechápu - proč jste vlastně tu halu tak zdemolovali?" Dostávám odpověď: „Ach, faráři Buschi, to je všechno jenom čiré zoufalství!" - „Co?" ptám se. „Zoufalství- z čeho?" Tu mladík odpoví: „Jo, to my také nevíme!"

Dánové měli velkého teologa a filozofa Sörena Kirke-gaarda. Ten vypráví ze svého života, že jako dítě často chodil na procházky se svým otcem. Občas se jeho otec zastavil a díval se zamyšleně na syna. Potom řekl: „Milé dítě, ty jdeš jako tichý zoufalec." Když jsem to četl, pomyslel jsem si: Když je člověk čtyřicet roků velkoměstským farářem, tak ví, že to vlastně platí o každém z nás.

A teď se vás ptám: Znáte také to vnitřní zoufalství? Řeknu vám, odkud se bere. Udělejte si teď výzkumnou cestu do vlastního nitra. Uvedu příklad. Jako farář v Porúří jsem často fáral s horníky. To je pěkná věc. Dostanete montérky, nasadíte si helmu a pak se s těžní klecí řítíte dolů - třeba až na osmé patro. Dá se sjet ještě hlouběji? Ano, ale dál už se nefára, tam úplně dole je „žumpa". Sem stéká voda ze šachty a havíři tomu říkají „žumpa". Co žiji v Essenu, stalo se jednou, že se utrhlo těžní lano a klec se řítila dál do hloubky - až do žumpy. Příšerné!

A důlní žumpa mi slouží jako příklad pro lidi. Všichni víte, že v našem životě je více „pater". Člověk může třeba vypadat docela vesele - ale uvnitř to vypadá úplně jinak. Člověk se například může usmívat - a přece být k smrti smutný. Můžeme předstírat, že svůj život hravě zvládneme - ale na samém dně našeho duševního života, v hloubi srdce, vězí hluboké zoufalství. To říkají lékaři, říkají to filozofové, mluví o tom psychologové, mluví o tom psychiatři. Vidíme to ve filmech, čteme o tom v románech. A je hrozné, když to zoufalství a strach tu a tam vystoupí na povrch. Jeden psychiatr mi řekl: „Nemáte tušení, kolik mladých lidí projde mou pracovnou." Ale většina lidí se vůbec neptá, odkud ten strach a zoufalství pochází, a pokoušejí se ho zbavit - alkoholem. Ale rozumnější je podívat se pravdě do očí.

Ano, na samém dně lidských srdcí sedí zoufalství. Zdá se, že to je objev naší doby. Budete se však divit - Bible to konstatovala už před 3 000 lety. Čteme v ní, že srdce člověka je vzpurné a zoufalé. A podívejte se: Bible nám také říká, proč to tak je. Uvádí různé důvody: například že od prvního pádu se člověk vzdálil od Boha, že od té doby žijeme mimo svůj vlastní živel - víte, naším živlem je Bůh! - že se v podstatě bojíme soudu živého Boha nad takovým životem. Ale nejvážnější příčinou hlubokého zoufalství v našem srdci je vina, naše vina před Bohem! To je velký problém našeho života, se kterým se nedovedeme sami vyrovnat! To sami vidíme. A proto je v našem srdci hluboké zoufalství.

Potřebujeme odpuštění hříchů? Samozřejmě, že je potřebujeme! Ano, nic nepotřebujeme víc než odpuštění hříchů!

Co je vlastně hřích? Hřích je každé oddělení od Boha. Jako hříšníci jsme se už narodili. Abych uvedl příklad:

Dítě, narozené za války v Anglii, nemělo určitě nic proti Němcům, ale patřilo do nepřátelského tábora. A tak se i my přirozeně rodíme v táboře nepřátelském Bohu - v tomto světě. Tak jsme přirozeně oddělení od Boha. A pak se od něho vzdalujeme ještě více tím, že stavíme zeď viny. Každým přestoupením Božího přikázání k ní přidáme další kámen. Hřích je tak

hrozivou skutečností!

Právě tady vám musím vyprávět, jak jsem pochopil, že hřích je strašná skutečnost, a také, že se žádný hřích nedá napravit. Měl jsem podivuhodného otce, se kterým mne spojoval nádherný vztah. Jednoho dne, právě když jsem ve své podkrovní světničce dělal na své písemné práci, slyším zespodu volání: „Wilhelme!“ Tak se totiž jmenuji. Vystrčil jsem hlavu a ptám se otce, který mne volal: „Co je? Hoří někde?“ Otec mi říká: „Musím jít do města, nechceš jít se mnou? Ve dvou se jde líp!“ - „Ale, tati,“ volám dolů, „mám ve své práci zrovna takovou důležitou věc, teď se mi to nehodí!“ - „Tak půjdu sám,“ říká otec. - Za čtrnáct dní zemřel. Měli jsme u nás takový zvyk, že tělo mrtvého bylo vystaveno v domě a že my synové jsme se střídali na stráž u otevřené rakve. Je tichá noc. Všichni spí. Sedím u otevřené rakve. Tu jsem si vzpomněl, jak mne otec před čtrnácti dny prosil, abych ho doprovodil do města. Ale já jsem řekl ‚ne!‘ Podíval jsem se na něho a říkám: „Ach, tatínku, popros mne ještě jednou! Když budeš chtít, půjdu s tebou i sto kilometrů!“ Jeho ústa však zůstala němá. A tehdy jsem pochopil: Tato malá nelaskavost je hrozná skutečnost, která se už na věky věků nedá odčinit.

Co myslíte, kolik je v našem životě viny, v kolika věcech jsme selhali?! Jak se vyrovnat s životem, když nás pořád doprovází vina a selhávání? Bez odpuštění hříchů se v podstatě nemůžeme se svým životem vyrovnat!

A při umírání? Jak je to při umírání? Chcete jít na věčnost s celou svou vinou? Často si představuji, jak to vypadá: pomalu se blíží můj konec. Možná ještě držím ruku nejbližšího. Ale potom přijde okamžik, kdy musím pustit i tu. A loďka mého života vplouvá do velkého mlčení - před Boha, před jeho tvář. Věřte mi: jednou před ním budete stát! Před živým a svatým Bohem - s každou svou vinou a vším tím, v čem jste selhali a co jste zameškali! To bude hrůza, až zjistíte: „Všecku svou vinu a všechna svá selhání nesu s sebou!“

Potřebujeme odpuštění hříchů? Nic nepotřebujeme tak naléhavě jako odpuštění hříchů, víc než denní chléb!

2. Kde to najdeme?

Existuje nějaká možnost vymazat minulost? A když ano, tak kde?

Právě jsem vám vyprávěl o svém otci. Svoji chybu jsem už nikdy nemohl napravit. Rozumíte? V podstatě nemůžeme napravit žádnou svoji vinu. Důsledky před Bohem zůstávají! Směnka bude předložena! Jeden muž, jmenoval se Jidáš, zradil svého Spasitele za třicet stříbrných. A pak je mu najednou jasné: „Udělal jsem chybu!“ Jde za lidmi, kterým ho zradil, vrací jim peníze a říká: „Dopustil jsem se křivdy. Tady máte svoje peníze! Chci to napravit!“ Oni pokrčí rameny a říkají: „Co je nám do toho? To je tvoje věc!“ Potom se můžete obrátit, na koho chcete - každý vám odpoví: „To je tvoje věc!“

Je vůbec nějaká možnost vymazat a zlikvidovat naši vinu a to, v čem jsme selhali? Kde najdeme něco takového? Kde je odpuštění hříchů?

Přátelé, tady odpovídají muži Bible radostným, jásavým, mohutným sborem. Od začátku do konce Bible, celým Starým i Novým zákonem zní: Odpuštění

hříchů existuje!

Kde? Pojdte se mnou před jeruzalémské brány na pahorek Golgotu. Nebudeme si všímat davu, ani obou zločinců napravo a nalevo, ani římských vojáků. Podívejme se na toho muže uprostřed, který visí tam na kříži. Kdo je ten muž uprostřed? Není to jeden z nás. Jednou se postavil proti zástupu a řekl: „Kdo z vás mne může usvědčit z jediného hříchu?“ A nikdo nevěděl ani o jednom. Takovou otázku by nikdo z nás neriskoval. A pak ho zapletli do procesu, kde ho vyslyšchal římský soudce a židovská rada. A nic proti němu nenašli. On není jako my. On odpuštění hříchů nepotřebuje. A ten visí tam nahoře na kříži?! Kdo je ten člověk? Nepovstal z našeho lidského světa, ale přišel k nám z jiné dimenze, z Božího světa. Mluvím o Ježíši, Božím Synu. A ten visí na kříži? Proč? Jak to? Přátelé, Bůh je spravedlivý: hříchy musí potrestat. A tam uvrhl naše hříchy na Syna, na svého Syna, a soudil je na něm. „Kázeň pokoje našeho na něj vložena!“ To je velké poselství Bible: Boží soud leží na Ježíši, abychom my měli pokoj! Tady je odpuštění hříchů!

Kde se mohu zbavit své viny? Kde najdu pokoj s Bohem? Pod Ježíšovým křížem! „Krev Krista Ježíše, Syna Božího, očišťuje nás od všelikého hříchu.“ Kéž to přijmeme!

Vyšla zajímavá kniha od Američana Williama L. Hulla. Byl to farář, který třináctkrát navštívil ve vazbě masového vraha Adolfa Eichmanna. Vedl s ním dlouhé rozhovory, slyše! jeho poslední slova, doprovázel ho až na šibenici a byl při tom, když jeho popel vysypali do Středozevního moře. Své rozhovory s Eichmannem uveřejnil v knize nazvané „Boj o jednu duši“. Na začátku říká: „Šlo mi o záchranu tohoto strašlivého hříšníka, o to, aby nešel do pekla. A je otřesné, že tento muž, který od svého psacího stolu zavraždil milióny lidí a způsobil lidstvu nepředstavitelné utrpení, do posledního okamžiku říkal: ‚Nepotřebuji nikoho, kdo by za mne umíral. Odpuštění hříchů nepotřebuji. A ani je nechci.‘ “

Chcete jít ve stopách Eichmanna a také tak zemřít? Nechcete? Tak se obraťte celým srdcem k Božímu Synu, k Ježíši! On je jediný na světě, kdo může odpustit naše hříchy, protože za ně zemřel a zaplatil!

Když farář Hull mluvil s Eichmannem, skoro se zhrozil, že nabízí odpuštění hříchů v Ježíšově krvi takovému člověku. Mohou být odpuštěny hříchy i takovému člověku? Ano! Ano!! „Krev Krista Ježíše, Syna Božího, očišťuje nás od všelikého hříchu.“ Ale musím svůj hřích vyznat, povědět ho jemu a pak pohlédnout na kříž a uvěřit:

„To za mne proudí čistá krev,
smývá i moji vinu, hanbu.

A já to přijímám a vím:

on, Ježíš, za mne umřel!“

Bible nám celou řadou obrazů ukazuje, jak ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Pán Ježíš - Ježíš nezůstal v zajetí smrti, ale třetího dne vstal z mrtvých, žije, to doufám víte - odpouští hříchy.

Používá například obraz ručitele. Ručitel je člověk, který se zaváže, že za mne zaplatí, když já nebudu moci. Někdo musí zaplatit! V životě to tak vždycky chodí: někdo musí zaplatit! A každý hřích v našem životě znamená dluh vůči Bohu. Bible říká: „Odplata za hřích je smrt.“ Bůh žádá, abychom za své hříchy

zaplatili smrtí. Tu však přichází Ježíš a jde na smrt za naše hříchy, abychom mohli žít. Stává se naším ručitelem před Bohem. A teď jsou dvě možnosti: buď zaplatíte za svůj hřích v pekle, nebo půjdete k Ježíši a řeknete: „Pane Ježíši, chytám se toho, že tys zaplatil za mne.“

Ernst Gottlieb Woltersdorf v jedné písni vyznává:

„Já nemohu jinak
než svědčit jen,
že přišel ručitel,
jenž vinu moji nes.
Sám zaplatil
strašný dluh vin,
splatil jej úplně,
jsem hříchů prost,
to vím!“

Nebo Bible používá obraz vykoupení. Jednoho člověka se násilím zmocnil otrokář. Sám se nemůže vykoupit. Tu prochází trhem s otroky laskavý pán a vidí ho! Srdce mu zahoří a ptá se: „Kolik stojí? Vykoupím ho!“ Od kterého okamžiku bude tento otrok svobodný? Od okamžiku, kdy bude zaplacen poslední haléř. Pán Ježíš zaplatil za vás na Golgotě do posledního haléře! A to teď smíte uchopit a říci: „Pane Ježíši, tady ti dávám svůj hřích a věřím, že jsi ho smazal.“ Ježíš vykupuje! Ježíš osvobozuje otroky hříchu! Philipp Friedrich Hiller zpívá:

„Zní slovo života,
ztrápená duše, slyš:
tvůj hřích je odpuštěn
-ve jménu Ježíš!“

Bible uvádí nové a nové obrazy. Používá obraz smíření. I ten nejzaostalejší pohan ví, že potřebuje smíření. Proto má každé náboženství zástup kněží, kteří přinášejí oběti smíření. Ale Bůh uznává jen jedinou obět': „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa!“ Mnoho kněží už obětovalo mnoho obětí. Ale Ježíš je jediným knězem, který smiřuje s Bohem! On sám je obětí, která smiřuje s Bohem! Jedině on nás může smířit s Bohem. Albert Knapp v jedné písni říká:

„Chci mít navždy před očima
jeho, beránka tichého,
jak zkrvaven a zsinálý
visí na dřevě kříže...
A myslel i na mne,
když zvolal: Dokonáno!“

Je zde ještě další obraz - obraz umytí. Jeden křesťan tu píše druhému: „Kterýž zamiloval nás a umyl nás od hříchů našich krví svou.“ Znáte ten příběh o marnotratném synovi, který nakonec přistál v té nejhorší špíně - u prasat. Kolik lidí už tak skončilo - u prasat! Tady se dá říci jenom: je jich škoda! Ale potom se marnotratný syn vzpamatoval - a tak, jak je, běží domů, do otcovy náruče. Neumyl se napřed, nekoupil si nový oblek, ani si neopatřil nové boty. Přišel tak, jak byl. A otec ho umývá a dává mu nové šaty. Hodně lidí si myslí, že se musí napřed polepšit, a teprve potom že se mohou stát křesťany. To je

katastrofální omyl. K Ježíši smíme přijít takoví, jací jsme: špinaví a zasmolení. Jak pošpiněný a znečištěný je náš život! Pojdte k Ježíši tak, jak jste! On vás očistí! On činí všecko nové! „Krev Krista Ježíše, Syna Božího, očišťuje nás od všelikého hříchu.“ Tak svědčí apoštol Jan. A my to můžeme dosvědčit také!

No, nemohu vám teď tady uvádět všechny biblické obrazy. Ale myslím si, že teď začnete číst Bibli sami, a tak budete stále více poznávat toto slavné poselství o odpuštění hříchů.

Jak se vyrovnat s životem, když nás neustále doprovází vina a selhávání? Tady jsem v koncích! Ale když jsem našel Ježíše a zažil v něm odpuštění hříchů, jsem z toho ven! Potom přestává ten hluboký strach a zoufalství. Vydat se Ježíši - to není žádná temná, strašná věc, ale Ježíš vás vyvede ze sklepa strachu do jasného jarního slunečního svitu Boží milosti. A to vám z celého srdce přeji!

A tak: Potřebujeme odpuštění hříchů? Ano! Kde je získáme? U Ježíše, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele!

3. Jak to získáme?

Teď si možná - aspoň doufám - někdo myslí: „To je opravdu ohromné! To musí být úžasná věc, mít odpuštěné hříchy! Ale jak to získám? Noviny o tom nepíšou, v moderních románech o tom není, neřekne mi to ani žádný film. Jak to získám?“ Ano, jak to najdu?

V tom vám druzí mohou těžko pomoci. Myslím, že uděláte nejlépe, když se ještě dnes ztišíte a budete volat k Ježíši. On přece vstal z mrtvých. On žije! Bible označuje lidi, kteří uvěřili, jako ty, „kdo vzývají jméno Páně“. Teď se k nim prostě připojte a vzývejte ho, volejte k němu!

Znáte ten výraz „zavolat někomu“? Poslyšte, vy máte přímou linku k Ježíši! A ta je už tak dlouho mrtvá! Máte přímou linku k Ježíši -a možná jste mu ještě nikdy nevolali?! To je ale bída! Zavolejte mu! Nemusíte se ani zdržovat vytáčením čísla. Řekněte jenom: „Pane Ježíši!“ - a máte ho na drátě. Už je tady! To je totiž modlitba.

A co potom řeknete? Všechno, co je v srdci! Řekněte: „Pane Ježíši! Žiji v nečistém poměru s jedním člověkem. A sama se z toho nemohu dostat. Ale vím, že je to hřích - Pane Ježíši, pomoz mi!“ - „Pane Ježíši! V mém obchodě to neklape. Má daňová přiznání jsou už roky nepoctivá. A já teď nevím, jak z toho ven, protože jinak zkrachuji. Pane Ježíši, pomoz mi!“ - „Pane Ježíši! Jsem nevěrný své ženě. A nemohu z toho ven. Pane Ježíši, pomoz mi!“ Rozumíte, na této lince můžete Ježíši svěřit to, co neřeknete žádnému člověku. On poslouchá. Tak ven s tím! Je to osvobození. Povězte mu všechnu svoji vinu.

Zeptejte se ho: „Pane Ježíši, farář Busch říkal, že tvoje krev dá všecko do pořádku. Je to pravda?“ Povězte mu to. Volejte k němu ještě dnes. Začněte s ním mluvit na této lince, která je už tak dlouho nevyužitá. Nechte ji běžet naplno! Můžete s ním mluvit! Staňte se i vy těmi, „kdo vzývají jméno Páně“!

„No, dobře,“ namítnete, „už jsem mu všecko řekl, ale on mi neříká nic!“ Ale ano, jen dávejte pozor! Teď vám povím o lince, na které s vámi mluví. Tady si vezměte Nový zákon. Později čtete Starý zákon. Ale Starým zákonem

nezačínajte, ten je pro začátek příliš těžký. V Novém zákoně začněte Janovým evangeliem, pak čtěte Lukášovo. A začněte číst tak, jak čtete o nějaké skutečné události v ilustrovaném časopise. A pak zjistíte: tady mluví on! Tím se Bible liší od všech ostatních knih: na této lince se mnou mluví živý, skutečný Bůh.

Jeden člověk mi řekl: „Když chci slyšet Boha, tak jdu do lesa.“ Odpověděl jsem mu: „To je ale nesmysl! Když jdu do lesa, slyším tam šumět stromy, zpívat ptáky a zurčet potůčky. Je to opravdu nádherné. Ale zda mám odpuštěné hříchy a jak dostanu nové srdce a zda mi Bůh dává milost - to mi les neřekne. To mi Bůh řekne jen prostřednictvím Bible.“

Udělejte si každý den tichou čtvrt hodinku pro Ježíše. Volejte k němu a řekněte mu všechno: „Pane, mám dnes před sebou tak těžké úkoly. Sám to nezvládnou.“ Rozumíte, povězte mu všechno! A potom si otevřete Nový zákon a přečtěte si půl kapitoly. „Pane Ježíši! Teď mluv ty!“ Najednou je tu Boží slovo pro vás. Všimnete si: „To říká mně.“ Podtrhněte si to. Nejrady si vedle toho napište datum.

Jako mladý muž jsem jednou přišel do jednoho domu. Ležela tam na klavíru Bible. Když jsem ji vzal do ruky, zjistil jsem, že mnohá místa jsou v ní zeleně a červeně podtržená a vedle toho bylo vždy datum. Byla to velká rodina, a tak jsem se zeptal: „Komu patří tahle Bible?“ - „Ta patří naší Emmi.“ Tak jsem si tu Emmi okoukl - a oženil jsem se s ní. To bylo děvče, jaké jsem chtěl mít - děvče, které pochopilo, že Ježíš k nám mluví na této lince a na žádné jiné.

Když se lidé hádají o Bibli, je mi z toho úplně nanic. Říkají při tom: „Vždyť Bibli napsali zase jenom lidé“ - a podobné hlouposti. Takové řeči mě nudí!

V první světové válce jsem byl dlouho telefonistou. Tehdy jsme ještě neznali bezdrátové spojení. Měli jsme malé telefony, propojené obyčejnými dráty. Jednoho dne jsem musel na pozorovatelnu na jednom kopci. Ještě jsme tam nic neměli, a tak jsem ležel v trávě a pokoušel se natáhnout vedení k naší baterii. Najednou jde kolem jeden náš pěšák. Byl lehce raněný. Volám na něho: „Človče, zalehni! Pozoruj nás! Hned po nás začnou pálit!“ Zalehl, přiblížil se ke mně a říká: „Mám krásné zranění a můžu teď domů. Ale podívejme se, to máš nějaký starý aparát!“ - „Jo,“ mumlám, „je to starý typ.“ - „A svorky jsou úplně volné!“ - „Ano,“ přisvědčil jsem, „svorky jsou úplně volné.“ - „A tady je kousek ulomený!“ To už mě dohřálo: „Tak, a teď ztichni! Nemám čas poslouchat, co se ti všechno nelíbí! Musím dávat pozor na spojení!“

S Biblí je to také tak. Chci poslouchat, co říká Ježíš - ale přicházejí lidé a říkají: „Vždyť Bibli napsali zase jenom lidé!“ Mohu jim jen odpovědět: „Ach, držte hubu! Teď poslouchám, co říká Ježíš!“

Rozumíte, nedejte se ohlupovat! Na této lince mluví on!

A hledejte obecenství s lidmi, kteří chtějí jít stejnou cestou!

Podívejte se, když při svých rozhovorech sem tam něco takového řeknu, lidé mi vždycky odpovídají: „Víte, to je tak pro babičky. Vždyť v církvi jsou už jenom staří lidé.“ A proto se raduji, že jsem byl třicet let farářem mladých a že jsem poznal hodně mladých lidí, kteří vám mohou potvrdit to, co jsem řekl - že existuje odpuštění hříchů, že se dá mluvit s Ježíšem a že on odpovídá.

Hledejte obecenství s takovými lidmi, kteří mají zkušenosti s Ježíšem. Ano, je možné najít lidi, kteří také chtějí jít s Ježíšem cestou k nebi.

Teď stojí Ježíš před vámi a říká vám: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, protože vás neustále doprovází vina a to, v čem jste selhali. Chci vás obživit! Mohu vám darovat odpuštění hříchů!“

Jak se vyrovnat s životem, když nám jdou druzí na nervy?

Naše téma tak docela neodpovídá: „...když nám jdou druzí na nervy” - oni nám na nervy opravdu jdou! Existuje přece někdo, kdo vám jde na nervy - nebo ne? Myslím, že bych to mohl riskovat a říci: Ať se přihlásí ten, komu nejde nikdo na nervy! Nepřihlásí se nikdo! Že nám jdou druzí na nervy, to není „...když”, ale to je normální stav. Nemám pravdu? Ale ano, jdeme si navzájem hrozně na nervy. Ne všichni. Třeba moje žena mi na nervy nejde. Ale jsou jiní, kteří mi na nervy jdou. Vám také? No jistě! A tak mezi námi dochází k tření. V rodinách, v domech se sousedy, v podnicích - a dokonce v křesťanských kruzích si lidé jdou neustále na nervy. Svět je plný tajného skřípění z toho, jak si jdou lidé na nervy. Mnozí lidé by mohli říci: „Jak bych se měl dobře, kdyby tu nebyl ten nebo ta!” Ten druhý je jim nejen trnem v oku, ale dokonce trnem v životě. A proto to musíme jednou říci: „Jak se vyrovnat s životem, když nám jdou druzí na nervy?”

Milí přátelé, to celé je třeba postavit do širšího rámce. Podívejte, někdo třeba jen pokašlává, a ve skutečnosti má tuberkulózu. Tady nepomohou hašlerky, tady musí přijít důkladnější diagnóza a jiná terapie. Chápete to přirovnání. A že si jdeme na nervy, to je jen známka, že lidstvo je nemocné. Tento stav má hlubší příčiny, než jen to, že třeba sousedka je trochu nepříjemná. Proto teď musím tuto věc dát do širšího rámce. Chci vám ukázat, že to, že si lidé jdou na nervy, je příznakem nemoci lidstva.

1. Svět, ve kterém žijeme

Podívejte se, svůj světový názor mám z Bible. A zjišťuji, že je jediný, který za něco stojí; všecky ostatní se totiž po dvaceti letech zhrouť.

A Bible říká: Když Bůh stvořil svět, bylo všechno dokonalé. Adam nešel na nervy Evě ani naopak. Byla tu úplná harmonie. A zvláště, živý Bůh nešel na nervy lidem, a lidé nešli na nervy Bohu. Rozumíte, všechno tu patřilo k sobě: Bůh a lidé a lidé mezi sebou. Nebylo tu žádných trhlin.

A teď Bible vypráví, že na úplném začátku lidských dějin došlo k první katastrofě. Bible ji nazývá pádem prvního člověka, prvním hříchem. Vypráví, že člověk se dostal do pokušení. Neměl jít z určitého stromu. Bůh mu to zakázal. Ale člověka to dráždí- má přece svobodnou volbu - a volí si zlo, neposlušnost. Bere ze zakázaného ovoce. A v tomto okamžiku, kdy člověk na začátku lidských dějin poprvé zhřešil, se všechno hroutí.

Bůh a lidé jsou najednou rozděleni. Bůh vyhnal člověka z ráje a před bránu staví cherubína. Od té doby jsme od Boha odděleni. Od té doby jdeme Bohu na nervy - a Bůh nám. Jen začněte s lidmi mluvit o Bohu. Najednou znervózní: „Tak už s tím přestaňte! Kdoví, jestli vůbec existuje!” Mezi Bohem a námi je hrozná propast.

A ve stejném okamžiku vznikají rozpory i mezi lidmi navzájem. Vidíme to jasně už na dětech Adama a Evy. Tady to začíná, že si lidé začali jít na nervy.

Jsou to dva bratři. Přece to znáte, že právě sourozenci si mohou jít strašně na nervy. Byli naprosto rozdílní, Kain a Ábel. Vlastně se ani nedá říci proč. Jednoho dne je Kain, orač, s motykou na poli. Vtom přichází Ábel. Dovedu si představit, jak to v Kainovi všecko vře: „Ať táhne, ten potměšilý tichošlápek! Nemůžu ho ani vidět!“ A potom přichází Ábel dokonce až k němu a cosi mu říká. Tu vezme Kain motyku a prostě udeří do nenáviděné tváře - a vzpamatuje se, až když jeho bratr leží před ním mrtvý. Milí přátelé, my všichni jsme civilizovaní, a proto se navzájem nezabíjíme motykou. Ale když čtete noviny, cítíte, že i to se stává. A když pomyslím na hromadné vraždění za třetí říše: v podstatě je to všechno pořád totéž kainovské smýšlení: „Nenávidím lidi!“ A tak se vraždí ve statisících! Kain se vzpamatuje, až když Ábel před ním leží mrtvý. Trochu se poleká. Ale potom vykope nehlubokou díru, svalí do ní mrtvolu a zasype ji hlínou. Podívá se kolem sebe a zjišťuje: „Kolem cesty nikdo nebyl, nikdo to neviděl!“ My lidé si pokaždé myslíme, že co nikdo neviděl, jakoby se nestalo. Kdybyste věděli, jaké temné věci s sebou lidé vláčejí! Kain jde pryč. Začíná se ho zmocňovat divný, nepříjemný pocit. Najednou kdosi zavolá: „Kaine!“ - „Nono, kdopak to volá?“ „Kaine!“ A to mu už běží mráz po zádech. Najednou ví, kdo to volal - živý Bůh! On byl při tom! Byl tichým svědkem! „Kaine!!! Kde je tvůj bratr Ábel?“ Kain se chce ještě bránit: „Přece nejsem Ábelova chůva! Mám být strážným svého bratra?“ - „Kaine,“ říká Bůh, „krev tvého bratra volá ke mně ze země.“

Chápete, z tohoto příběhu vidíme, že po pádu člověka se všecko rozsyvalo. Lidé jsou rozdělení; jdeme si na nervy. A Bůh s člověkem jsou rozdělení; Bůh jde na nervy Kainovi, tak jako jde na nervy mnohým z vás. Ale my se svého bližního nezbavíme - a nezbavíme se Boha! To je svět, ve kterém žijeme!

2. Domlouvání nepomůže

Ano, tady žádné domlouvání nepomůže. Tady nepomohou ani řeči o „milém Pánubohu“. Mezi Bohem a námi je zeď, propast. Za války, když hořel náš dům a půl Essenu kolem, přiběhla na mne jedna paní a rozhořčeně křičela: „Jak to může váš Bůh dopustit?“ Odpověděl jsem jí: „Můj Bůh to může. Asi je vaším nepřítelem!“ Po prvním pádu člověka je všechno rozděleno: Bůh a člověk! Rozcházíme ses Bohem a rozcházíme se s lidmi. A to je ten pravý důvod, proč nám jdou lidé na nervy. Máte-li sousedku, která vám jde na nervy, způsobil to první hřích - a to, že jsme padlí a oddělení od Boha. A tady žádné domlouvání nepomůže.

Nedávno jsem byl na švýcarské hranici. V hraničním domku visel hezký plakát: „Společně to jde líp!“ Musel jsem si říci: „Jasně! Ale takový plakát mi stejně nepomůže, když mi někdo jde na nervy!“ Nebo jsem - není to dávno - viděl na jednom plakátu: „Buďme k sobě milí!“ Američané vyvěšují na každém rohu plakát s nápisem: „Keep smiling!“ - „Vždy s úsměvem!“ Ale to na věci v podstatě nic nemění! Nemám pravdu? Ne, domlouvání nepomůže!

Ještě si pamatuji, že jsem se jako mladý teolog stýkal s jednou rodinou, kde se všichni hádali. Celá ta příbuznost bydlela pohromadě, ale byla úplně rozkmotřená. Ve svém velkém nadšení jsem je jednou večer dal všechny dohro-

mady a pokoušel se je smířit. Mluvil jsem, až mne pusa bolela. V jedenáct hodin večer se všichni smířili a podali si ruce. Byl jsem moc šťastný a povídám si: „No, z tebe bude zdatný farář, když jsi tak dobře začal!“ Šel jsem radostně domů a usnul jsem zdravým spánkem. Na druhý den potkám mladou paní z rodiny usmířených a říkám: „Že to bylo včera večer moc krásné!“ - „Krásné?“ odvětila, „vy nevíte, co se potom stalo?“ Ptám se: „Copak?“ - a zbledl jsem. Když se rozcházel, začali se všichni znovu hádat. Nakonec to bylo horší než předtím. Smějete se? Já jsem se nesmál. Najednou jsem poznal, že s prvním pádem člověka je to hrozně vážné a že sebelepší domluvy nejsou nic platné.

Často mi lidé píšou: „Milý pane faráři, mám tam a tam příbuzné, a ti se pořád hádají. Nemohl byste za nimi zajít?“ Musím je zklamat a odmítnout, protože vím, že sebelepší domlouváním není k ničemu. Jen si teď vzpomeňte na ty, co vám jdou na nervy. Mohl bych vám domlouvat celé hodiny - nebylo by to k ničemu. To je právě to hrozné. A je to samozřejmě i směšné, když vidíte, jak to je. Trochu vám to znázorním. Jsem v nějaké rodině. Najednou přichází domů sedmnáctiletý syn: čahoun, modré texasky, vlasy - hotová mánička. Už vidím, jak otec vyskočí: „Podívejte se na něho!“ říká, „podívejte se na něho!“ Otec je zdatný a korektní úředník. Dovedete si představit, jak v něm všechno vře, když vidí, jaký je z jeho syna šupák. Nebo třeba milá, křesťanská matka, ale trochu zákonická. Její dcera si maluje rty. Matka: „Ta mi jde ale na nervy!“ Dcera: „Ta mi jde ale na nervy!“ Není to tak všude? Potkal jsem jednoho muže, který opustil svou manželku, a tomu jsem jasně řekl: „Tak abyste věděl, to je hřích!“ - „Nechte toho, pane faráři. Mně jde na nervy už jenom to, jak moje žena srká polévku!“

Připadá vám to směšné? Mně to připadá strašné! Řeknete: „To jsou maličkosti!“ Maličkosti? jsou to známky toho, že svět prvním hříchem vypadl z Boží ruky a že žijeme v padlém světě - jako lidé bez Boha!

To, že si jdeme na nervy, však může mít i velice zlou podobu. V Essenu znám jedno mladé děvče, úplně ochrnuté. Má strašnou nemoc - sklerózu multiplex. Bydlí v jednom domku. Vedle bydlí jeden hulvát, který se večer vždycky od půl osmé do jedenácti dívá na televizi a pokaždé pustí zvuk naplno. Ta ubohá nemocná dívka za tenkou stěnou to musí večer co večer, hodinu za hodinou, poslouchat také. Lidé ho prosili: „Prosím vás, ztište trochu ten zvuk, ať to není tak slyšet!“ A ten chlap pustil televizor ještě hlasitěji. A teď si představte, že tak to běží rok co rok, večer co večer, hodinu za hodinou. Takové bestie jsme, takové bestie! Dovedete si představit, jak jde ten člověk té dívce na nervy? A pochopitelně ta dívka jde na nervy jemu. Tichý boj přes stěnu, který dělá život nesnesitelným.

Když jsem byl ještě úplně mladý farář, měl jsem sto padesát konfirmantů. Začal jsem je všechny navštěvovat. Bydleli v činžácích. Když jsem navštívil prvního, byla z toho doma hádka. Navštívil jsem druhého - byla z toho doma hádka, třetího - byla doma hádka. Při konfirmačním cvičení jsem je poprosil, aby vstali ti, kteří doma hádku neměli. Vstali tři nebo čtyři. „Ale,“ říkám, „všichni ostatní měli doma hádku?“ - „Ano!“ Ptám se těch několika, co doma hádku neměli: „Proč u vás byl klid?“ Odpověděli mi: „My bydlíme sami!“

Taková je situace. A při tom si máme poradit, máme být radostní, máme všechno zvládnout, když nám pořád někdo brnká na nervy! Když nám něco

spadne na nohu, bolí to. Ale když nám jdou druzí v jednom kuse na nervy, je to nesnesitelné.

3. Bůh zasahuje!

Kdybych vám už neměl co říci, tak jsem raději neměl ani začínat. Ale mám úžasné, neslýchané, převratné poselství: do této šlamastyky, kdy si vzájemně jdeme na nervy a jeden druhého potíráme, zasahuje ve svém nepochopitelném milosrdenství živý Bůh. Bůh vidí náš ubohý svět - a zasahuje!

A zasahuje úžasným způsobem. To je svědectví Bible, které vyráží dech: Bůh proráží stěnu, která je mezi ním a námi, a přichází k nám ve svém Synu Ježíši! Když dnešní doba odsunuje evangelium o Ježíši stranou jako nedůležité, pak to nemluví proti evangeliu Ježíše, ale svědčí to o hlouposti dnešních lidí, protože Ježíš je naše jediná šance! Co většího se ještě mělo stát než to, že Bůh boří přehradu mezi ním a námi a dává nám svého Syna, posílá ho právě do této mezery, kterou jsme se od něho oddělili, do naší nervozity, do našich sporů! A když přichází Syn Boží, Pán Ježíš, celá situace se mění!

a) Ježíš dává pokoj s Bohem

Chtěl bych vám teď ukázat, co všechno máme v Ježíši. Ježíš neměl rozpory s Bohem. Ježíš je Boží Syn. Nedávno mi někdo řekl: „Ježíš byl člověk jako my, nanejvýš tak zakladatel náboženství.“ Odpověděl jsem mu: „Zřejmě máte na mysli někoho jiného než já. Já mluvím o tom, který řekl: ‚Vy jste zdola, já jsem shora.‘ “ Ano, o tom mluvím, o Synu živého Boha, o tom zázraku - on je úplně jiný, je Božím průlomem do našeho ztraceného a prokletého světa. Ten není v rozporu s Bohem. A jemu také nešel žádný člověk na nervy. Nešel mu na nervy ani ten Jidáš, který ho zradil. Kdyby mne někdo zradil, šel by mi určitě na nervy. Ale Ježíš měl Jidáše rád až do konce! Musíte uvidět Ježíše jako člověka, kterému nikdo nešel na nervy!

Zde je ta úžasná příhoda večer před jeho smrtí, když večeří se svými učedníky. Víte, v zemích Středního východu se nesedí na židlích, ale kolem stolu jsou široké polštáře a na těch se leží. Já si taky nedokážu představit, jak přitom mohli jíst; my bychom to s vidličkou a nožem vleže rozhodně nesvedli. Ale oni tak jedli. Před jídlem si vyzuli sandály. Bývalo zvykem, že si nejdříve umyli nohy, zaprášené z cesty. Onoho dne toho s Ježíšem hodně naputovali. Teď byli unavení, vyzuli si sandály a vrhli se na polštáře. Dovedu si představit, jak se Petr podívá na Jana a mrká naň: „Někdo musí donést vodu a houbu a umýt ostatním nohy. Měl bys to udělat ty, ty jsi nejmladší! Ty se z toho chceš vyzout, už mi tím jdeš na nervy!“ Ale Jan jen pokrčí rameny a myslí si: „Ten Petr mi jde na nervy, že mě pořád vypichuje jako nejmladšího. Jednou by pro vodu a houbu mohl zajít také Jakub, ne?“ A Jakub si myslí: „Jak já k tomu přijdu? Patřím k Ježíšovým miláčkům. Ať to udělá Matouš!“ Vtom okamžiku si jdou všichni na nervy, protože každý se vyhýbá tomu, co je třeba udělat. A pak vstává Ježíš. Učedníci se polekají: „Ten přece ne!“ Ale Ježíš to dělá. Přichází

se zástěrou sluhy, umyvadlem a houbou a umývá všem nohy. I Jidášovi! I Petrovi! I Janovi! I Jakubovi! I Matoušovi! Skoro bych řekl: I mně! To je Ježíš, ve kterém je vše shrnuto. Bůh je v něm a on miluje druhé.

Musím vám ukázat Ježíše - tak ho vidím nejrady - jak visí na kříži! Přál bych si, kdybychom se teď mohli postavit na pahorek před branami Jeruzaléma, kde dav řve, kde římská žoldněř stojí se svými kopími, kde nad hlavami ční tři kříže. Toho prostředního, o toho mi jde. Ano, ten s tou trnovou korunou, toho bych chtěl postavit před vás. Přátelé moji, tu umírá za vás, aby vás vytáhl z bídy, kdy jdeme druhým na nervy, kdy si jdeme sami na nervy a kde druzí jdou na nervy nám - a aby vás smířil s Bohem.

Chcete-li, aby všechno, co je mezi Bohem a vámi bylo odstraněno, pak poďte k Ježíšovu kříži. Tento Ježíš, který za vás zemřel, který za vás vstal z mrtvých, je Boží nabídkou smíru. Hodte všechny své pochybnosti - máte spoustu pochybností - přes palubu! A vrhněte se tomuto Ježíši do náruče! Hodte stará pouta a všechnu vinu Ježíšovi k nohám! Dokážete to, když se budete dívat na Ježíšův kříž. Dejte mu ruku a řekněte: „Tobě chci patřit!“ Vtom okamžiku jste učinili krok ke smíru s Bohem. Pavel říká v listu k Římanům: „Ospravedlnění jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista.“ Ježíš je Boží nabídkou smíru. Přijměte ji! To nejhroznější je, že existuje mnoho lidí, kteří o tom sice slyšeli, a přece do tohoto stavu smíru s Bohem nikdy nevešli. To je hrozné! Chtěl bych bojovat o vaše srdce! Chci bojovat o vaše duše, abyste tuto Boží nabídku smíru přijali!

Měl jsem dnes rozhovor s několika novináři. A pak přišla řeč na to, co bychom tak dnes ještě mohli brát vážně. Tu jsem jim vysvětlil: „Chci se vám otevřeně přiznat: Poté, co jsem prožil dvě světové války a nacistickou říši, skutečně nevím, co bych ještě měl brát vážně. Řeči, které mi předkládají proroci světových názorů a politikové, ty neberou vážně ani oni sami - ani já. Nevím vůbec, co jiného mezi nebem a zemí bych ještě mohl brát vážně než Boží nabídku smíru v Ježíši!“ Tu mohu vzít vážně. To je to jediné, co je ještě třeba brát vážně. Ale vyplatí se to. A když tady mladí i staří říkají: „Nemůžeme už nic brát vážně!“, - právě pro takové, právě pro ty je evangelium. V Ježíši vás Bůh vzal nesmírně vážně. Teď vezměte jeho nabídku smíru v Ježíši také vážně!

Podívejte, Ježíš nás opět spojuje s Bohem. Vaše bída je v tom, že jste snad „křesťané“ a „platiči církevní daně“ - ale nemáte pokoj s Bohem! Říkám vám: za vás Ježíš zemřel a vzal všechnu vaši vinu na sebe, abyste teď padli před ním a mohli říci: „Pane, tu přichází ztracený hříšník. Věřím ti teď. Přijímám tě!“ - a tak abyste prošli k životu, k pokoji s Bohem.

b) Ježíš daruje pokoj s bližním

Ale tam, kam vnikne Ježíš, tam člověk získává pokoj nejen s Bohem, ale i s bližním. Tam si také přestáváme jít na nervy.

Teď dobře poslouvejte: jsou mezi vámi ohromní křesťané, ale pokud vám jdou druzí ještě na nervy, není to v pořádku. Je to jasné? Tu řeknete: „Měl byste znát moji sousedku! Ta koza!“ A já vám odpovím: „Dokud ji nemáte rádi,

není to s vámi v pořádku." Protože když přijde do našeho života Ježíš, je se slabými nervy konec.

Podívejte, kam pronikne Ježíš, tam daruje pokoj s Bohem a pokoj s tím, kdo mi jde na nervy. A když je tu někdo, kdo vám jde na nervy, pak musíte mít Ježíše! Jinak vám nic nepomůže! Zničíte si přitom nervy! Ježíš vám musí darovat pokoj s Bohem, obsadit vaše nitro - a pak vám to půjde i s druhými!

Mám přítele, který je mi velmi blízký. Má hezký byt, ale problematičtějšího domáčího, který je strašně na peníze. Ten domáčímu teď nedávno poslal nestydatý dopis: To musíte udělat! Tamto máte udělat! A tohle je třeba zaplatit! Přítel mi vykládal: „Pěkně mě to nadzvedlo. Sedl jsem k psacímu stolu, abych mu odepsal. A najednou je přede mnou obraz Ježíše, který za mne zemřel - i za mého domáčího. A už jsem nemohl. A tak jsem za ním zašel a řekl: ‚Poslyšte, budeme opravdu spolu takhle mluvit? Jsme přece oba rozumní lidé. Nepromluvili bychom si rozumně? Mám vás opravdu rád! Není třeba, abyste se mnou takhle mluvil.‘ A to ho tak přemohlo, že k žádnému výstupu nedošlo, ale dnes jsou vlastně docela dobří přátelé, problematičtější domáčí a učedník Ježíšův.

Mohu vyprávět ještě jeden pěkný příběh? Dávejte pozor. Zním jednoho muže, který se jmenuje Dapozzo. Je to francouzský evangelista. Z koncentračního tábora si odnesl úplně rozbitou ruku. Ten mi vyprávěl příběh, který nikdy nezapomenu. Říkal: „V koncentračním táboře si mě dal jednou v poledne zavolat velitel tábora. Přivedli mne do pokoje, kde byl prostřený stůl, ale jen pro jednoho. Pak přišel velitel tábora. Měl jsem palčivý hlad. A pak si velitel sedne za stůl a servírují mu fantastické jídlo, jeden chod za druhým. A já musím stát v haptáku a dívat se na to. Předvádí mi, jak mu chutná - a já umírám hlady. Ale to bylo to nejmenší. Nakonec si dává přinést kávu. Vedle položil na stůl balíček a říká: ‚Podívejte se, to vám poslala vaše paní z Paříže - pečivo!‘ Věděl jsem, jak málo je jídla a jak moje žena musela šetřit, aby mohla ty koláčky udělat. A pak se do nich velitel pustil. Prosím ho: ‚Dejte mi aspoň jeden, nechci ho sníst, chtěl bych mít památku na svoji ženu.‘ Se smíchem snědl i ten poslední. To byl okamžik, kdy to dosáhlo vrcholu, kdy vám jde člověk na nervy a kdy nenávidíte!“ A Dapozzo pokračoval doslova: „V tom okamžiku se mi rozjasnilo, co to znamená: ‚...láska Boží rozlita jest v srdcích našich. Mohl jsem mít toho člověka rád. Myslel jsem si: ‚Ubohý člověče! Nemáš nikoho, kdo by tě měl rád. Jsi obklopen samou nenávistí! Jak jsem já na tom dobře, že jsem Božím dítětem!‘“ Rozumějte, dokázal ho přikrýt soucitem a slitováním. Už mu nešel na nervy. Tu ten muž vyskočil - cítil to - a vyběhl ven! Dapozzo ho po válce navštívil. Tu ten muž zbledl: „Přišel jste se pomstít!“ - „Ano,“ říká Dapozzo, „chci se pomstít. Rád bych s vámi vypil šálek kávy. A vzal jsem s sebou i dort, mám ho v autě. Tak se spolu najíme a napijeme.“ A tomu muži svitlo - a otrásl jím - že člověk, který přišel pod moc Ježíše, už nemusí nenávidět, je osvobozen od toho, aby mu šel někdo na nervy, protože v jeho srdci je rozlita láska Boží.

Jsem starý velkoměstský farář, a tak často jsem slyšel lidi naříkat: „Jsem tak osamělý- Nikdo mne nemá rád.“ Nemůžu to už poslouchat. Zde bych chtěl říci: „A ty? Kde je člověk, který vstane a řekne: ‚Ten člověk mi prokázal lásku!‘?“ Víte, připadá mi hrozně pitomé - promiňte, že se tak vyjadřuji, ale pocházím z

Porúří, a tam se mluví hrubě - když lidé pořád naříkají: „Na světě není lásky" - a sami jsou jako rampouch!

Když mi to došlo, pomyslíl jsem si: „Taky bych chtěl někoho milovat." A najednou jsem přišel na to, že to přece nedokážeme. Naše srdce je nevýslovně sobecké. Ano, jsou lidé, které člověk může mít rád, protože jsou sympatičtí. Ale co ti, kteří jdou člověku na nervy?

Vzpomínám si na jeden rozhovor s komunistickým dělníkem. Řekl mi: „Demonstrovali jsme za práva ku-liů v Šanghaji!" Odpověděl jsem mu na to: „No to je velkolepé! Ale co váš soused?" Tu z něho vylétlo: „Jen co ho potkám, hned mu jednu vrazím!" Rozumějte: „Miluj vzdáleného svého", to ještě není tak těžké, ale: „Miluj bližního svého" - tady začínají komplikace.

A tak si myslím, že svět se nezmění, dokud nedokážu milovat svého bližního, i toho problematického a nebezpečného, který mi chce zlé. To sám od sebe člověk nedokáže. To je Boží dar. Jednoduché to přirozeně není, přátelé. Když totiž přijde do našeho života Ježíš a daruje nám pokoj s Bohem a chce nám pak také darovat pokoj s bližním, pak to velice bolí, protože nám ukáže, že my jdeme druhým na nervy daleko víc, než oni nám, že jsme daleko nesnesitelnější pro druhé. Od té doby, co znám Ježíše, ukazuje mi, jak se proviňuji proti druhým. A tak se člověku stává stále důležitější, že Spasitel zemřel na kříži a dává odpuštění hříchů.

Chápete, Ježíš způsobuje tu největší revoluci na světě, ale musíme ho přijmout! A proto bych vás rád poprosil, abyste si to jen nevyslechli, ale abyste to sami vzali s Ježíšem vážně. Přál bych si, abyste mohli říci: „Našel jsem Ježíše! A on našel mne!"

Všechno se musí změnit - ale jak?

V mém mládí se s nadšením četly novely spisovatele Maxe Eytha, který je dnes zapomenut. Byl to vlastně inženýr a vybíral si své náměty především z počátků technického věku. Jedna novela se jmenovala „Tragika povolání“. Vypráví v ní o mladém inženýru, který jednoho dne dostal za zvláštních okolností mimořádnou zakázku. Má postavit most přes řeku, která je už spíše mořským zálivem. Je to velmi obtížný úkol, protože na most bude působit příliv a odliv. A na počátku technického věku ještě nebyly prostředky, jaké máme dnes. A tak mladý muž staví tento obrovský most. Když je most hotov, koná se velkolepé slavnostní otevření s hudbou, prapory a reportéry. Prominenti jedou přes most vlakem. Mladý muž je středem pozornosti. Všechny časopisy uvádějí jeho jméno. Teď to někam dotáhl. Zřizuje si v Londýně velkou projekční kancelář. Bere si bohatou ženu. Má všechno, co srdce ráčí. Ale v jeho životě je zvláštní temné tajemství, o němž něco ví jen jeho žena. S příchodem podzimu pokaždé zmizí. Jede ke svému mostu. A když v noci burácí bouře a déšť šlehá do vln, stojí venku u mostu zahalen do nepromokavého pláště a má strach. Přímo cítí, jak se bouře opírá do pilířů jeho mostu. Znovu a znovu propočítává, zda navrhl pilíře skutečně dost silné a zda také dobře vypočetl, jaký asi na ně bude tlak větru. Když období bouří přejde, je opět v Londýně. Pak je opět velký muž, který ve společenském životě města něco znamená. Žádný na něm nepozoruje, že ve skutečnosti neustále skrývá tajný strach: „Je most dobře postaven? Je skutečně dost pevný?“ Tyto mučivé otázky jsou temným tajemstvím jeho života. Max Eyth otřesně líčí, jak za jedné příšerné bouřlivé noci zase pozoruje svůj most. Je plný strachu. Vidí, jak na most najíždí vlak. Vidí ještě jeho koncová světla. Ale najednou světla mizí v běsnící bouři. A vtom okamžiku ví: Teď se vlak zřítíl do hlubiny, do bouřící vody. Most se uprostřed rozlomil.

Když jsem jako mladík poprvé četl tuto povídku, prošla mi jaksí hlavou myšlenka: „Není to příběh každého z nás?“ Všichni budujeme na mostě svého života. A tu a tam za bezesné noci nebo když nás něco velice rozruší, objeví se strach: „Postavil jsem most svého života opravdu správně? Vydrží v bouřích života?“ A tehdy víme docela přesně: není to tak docela v pořádku! Most našeho života není úplně v pořádku! To je to první, co bych vám chtěl ukázat.

1. Není to úplně v pořádku

Jako farář ve velkoměstě jsem tuto otázku u mnoha lidí natukl a ptával se: „Řekněte mi, je váš život úplně v pořádku?“ Ještě nikdy jsem se nesešel s člověkem, který by nakonec přece jen nevyrukoval s přiznáním: „Úplně v pořádku? Ne! Hodně věcí by mělo být jinak!“ Nemohu přirozeně říci, kde má most vašeho života slabé místo, ale vy všichni dobře víte: „Mnohé by mělo být jinak!“

A pak si člověk čas od času udělá předsevzetí: „Změním se! Chci se v tom a v tom polepšit!“ Řekněte: opravdu si myslíte, že se člověk dokáže změnit? Nikoli, člověk se v podstatě změnit nemůže. Bible říká docela tvrdě: „Může-li

změnit mouřenín kůži svou nebo pardus peřest svou, také vy budete moci dobře činit, naučivše se zle činit."

Svět je plný morálních řečí a morálních zásad, ale žádný člověk se nedokáže sám změnit. To je tvrdé slovo. A často stojím otřesen mezi lidmi, s nimiž se setkám, a cítím: „Vy moc dobře víte, že most vašeho života není úplně v pořádku!" A pak se ptají: „A copak máme dělat? Vždyť se nemůžeme změnit!" Je to tak: necudný si nemůže dát čisté srdce. Lháři nemohou učinit sami sebe pravdivými. Sobec se nemůže najednou stát nezištným; může trochu lásky předstírat, ale zůstává stejně sobecký jako předtím. A nepoctivec se nemůže stát poctivým. Kdybych vás tak znal a věděl, kde most vašeho života není v pořádku! Ale Bůh vám to může ukázat.

To je otřesná pravda, kterou ukazuje Bible. Nerozvíjím tu přece svoje představy, ale zvěstuji vám, co říká Boží slovo. A podívejte se: tu nám Bible přináší neslýchané poselství, které vyráží dech - živý Bůh poslal na svět někoho, kdo může změnit nás a celý náš život! A není to nikdo menší než jeho syn - Pán Ježíš!

2. Všechno může být jinak

Milí přátelé, nevím, zda je to vina církve, že lidé pokládají křesťanství za něco nudného. Shledávám, že to je to nejužasnější poselství, že Bůh poslal svého syna Ježíše na tento svět jako jedinou šanci pro nás. Ježíš říká neslýchané slovo: „Aj, nové činím všecko!" On - a opravdu nikdo jiný než on - může člověka změnit!

Viděl jsem opilce, kteří byli osvobozeni, staré sobecké ženy, které svým sobectvím trápily celý svět, se najednou změnily a uviděly i druhé. Muži, kteří byli spoutáni svou nečistotou, byli vysvobozeni. Ježíš proměňuje! Ježíš přichází - a hle - všechno je nové. To není pohádka. Tady bych vám mohl vyprávět hromadu příkladů.

A proto my, kteří přesně víme, že most našeho života není docela v pořádku, potřebujeme tohoto Spasitele. Potřebujeme Pána Ježíše - ne křesťanství - ale Krista! Rozumějte, nepotřebujeme nějaké náboženství, dogma, církevnictví, ale živého Spasitele. A ten je tu! K tomu smíte ještě dnes volat a vypovědět mu celou bídu svého života. To je to velkolepé poselství, které mám.

Dovolte mi, abych to, co jsem vám právě řekl, ozřejmil na jednom příkladu. Nedávno jsem byl týden v Mnichově. Ke krásám města patří rozlehlý park v srdci města - anglická zahrada. A protože můj hotel byl blízko, každé ráno jsem tam chodil. Do parku se vcházelo po dřevěném můstku přes říčku. Nalevo od můstku padala voda přes jez. A tu jsem jednoho dne uviděl, že tam, kam voda dopadala, krouží velký kus dřeva. A protože jsem měl čas, pozoroval jsem, jak se to dřevo pořád točí v kruhu. Chvillemi to vypadalo, že se už už dostane do proudu a odplave. Ale pak ho zase stáhl vír. Když jsem druhého dne přišel, dřevo tam ještě bylo. Pořád to vypadalo, že se pokouší dostat do proudu. Ale vír je vždycky znovu strhl. Umíte si to představit? Šel tu živý, tekoucí proud - ale dřevo se neustále točilo v kruhu.

Takový je život většiny lidí. Stále se točí v tom stejném starém kruhu: stejně

hříchů, stejné nedostatky, stejná bezbožnost, stejné zoufalství v srdci. Pořád ve všedním dni, pořád ve stejném kruhu! A tu je proud, živý proud, který vychází z Božího Syna - z Ježíše. Tento Ježíš za nás zemřel na kříži. Věřte, když Bůh nechal svého Syna tak ukrutně umřít, tak to něco znamená, i když vy z toho ještě nic nechápete! Podívejte se v duchu na něho!

„Tam, hle, pod tvých hříchů tíží
v oběť sebe dal na kříži,
bys spasen byl bez obtíží,
Bůh láska je!"

To přece musí něco znamenat! Vždyť to nemůžete jen tak přejít! Tomu se přece musíte snažit porozumět! A pak ho Bůh třetí den vzkřísil z hrobu. Z tohoto Ježíše vychází proud vysvobození! Ale my jsme jako to dřevo v mnichovském parku: točíme se kolem sebe pořád dokola. V té anglické zahradě jsem si pomyslel: „Stačí jenom postrčit - a bude v proudu." Ale nedosáhl jsem tam, protože jsem nechtěl spadnout do vody. Nejsme kus dřeva. Ten první krok z věčného kruhu, první krok do proudu vysvobození, jenž vychází z Božího Syna, ten musíme udělat sami. A na konci vidíme, že nás přece jen táhl Bůh! Ale teď vám musím říci: Tento krok do proudu vysvobození musíte udělat sami! A jsou lidé, kteří naprosto jasně cítí, že Bůh je táhne za srdce, aby udělali ten krok z toho věčně starého kruhu do osvobozujícího proudu, který vychází z Ježíše.

3. Bud', anebo

Chtěl bych vám to objasnit na několika biblických příbězích. Apoštol Pavel se dostal do vězení v Cesareji. Tam měl svou rezidenci římský místodržitel. Novým římským prokurátorem se stal muž jménem Festus. A Festa jednoho dne navštívil židovský král Agrippa se svou ženou Berniké. Oba mu říkají: „Poslyš, Feste, ty máš jednoho moc zajímavého vězně, jmenuje se Pavel. Toho bychom si vlastně docela rádi někdy poslechli." A tak se jednoho dne opět navlékl jeden velký monstrproces se zajímavým vězněm Pavlem. Sešli se úředníci, vojenští a političtí prominenti. Objevují se Festus, Agrippa a Berniké a zaujmají místa na připravených trůnech. Nastupují římsští legionáři. Okázala nádhera! A pak je přiveden obžalovaný Pavel. Nicméně po několika minutách se situace mění. Najednou už není obžalovaný Pavel, ale celá společnost kolem. A pak má Pavel mocný evangelizační proslov, v němž svým posluchačům dává jasně na srozuměnou, jak je to s Ježíšem. Tentokrát už asi tolik nemluvil o jejich hříchu, ale postavil jim před oči Božího Syna, který řekl: „Kdo žízní, pojď ke mně a napij se." Slyšte vy, kdo žízníte a hladovíte po životě, vy s obtíženým svědomím, s vaší touhou po Bohu a strachem ze smrti. Slyšte, Ježíš vám otvírá svou náruč a říká: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste!" Tak nějak mluvil Pavel. Tak jim vyzvedl Ježíše, se kterým se osobně setkal. A když skončil, vysvětluje mu místodržitel Festus: „Mluvit umíš ohromně, Pavle, ale připadá mi to trochu bláznivé. Necháváš se strhnout svým temperamentem!" - Ten vůbec nic nepochopil. Bible o mnohých říká: „Ztučnělo srdce jejich." Srdce plné tuku! To existuje: tady to všechno sjede! Snad jsou i

mezi vámi lidé se ztučnělým srdcem. Takový byl pan Festus. Ale král Agrippa je otřesen. A pak říká slovo, které mne tak strašně zasáhlo: „Moc nescházelo, Pavle, a přesvědčils mne, abych se stal křesťanem a Ježíšovým učedníkem." - „Moc nescházelo - a pak odešel. A pak zůstalo všechno při starém. Jako u toho dřeva v anglické zahradě se všechno točí v tom starém víru, v starém všedním dnu, ve starém životě - až do smrti a až do pekla. Pořád ta stará písnička o hříchu a samospravedlnosti. Zůstává všechno při starém i u vás? Pak za vás Ježíš zemřel nadarmo. Pak nemáte nic z toho, že pro vás vstal z mrtvých. Pak nemáte odpuštění, nemáte svobodu, nemáte pokoj s Bohem. Chyběl už jenom krůček: „Moc neschází - a stal bych se křesťanem." To je otřesné: lidé, kteří jsou křesťanští - a přece nejsou Boží děti. Lidé, kteří jsou křesťanští- a přece jdou do zahynutí. Lidé, kteří jsou křesťanští- a přece nemají pokoj.

A teď vám ukážu opačný příklad. Apoštol Pavel přichází jednoho dne do evropského města Filipis. Tam bylo všechno: zábavné podniky, divadlo, prostě všechno, co patří k takovému městu. A protože k pořádnému městu patří i vězení, bylo tam tedy také vězení. Vězení spravoval bývalý římský důstojník, který to klidné místo dostal možná za nějaké zranění. A jednoho dne žaláříkovi - tak ho nazývá Bible -přivádějí dva vězně, jaké sotvakdy měl: apoštola Pavla a jeho průvodce Sílu. Ti ve městě mocně kázali o Kristu. Ale protože po kázání došlo mezi lidmi k nepokojům, dali je radní jednoduše zbičovat a vsadit do vězení. A tak byli Pavel a Sílas předáni žaláříkovi: „Dobře je do zítřka pohlídej!" Žalářík - taková správná komisní hlava - řekl: „Dobře pohlídat? Ovšem! Provedu!" Úplně dole má celu, kde po stěnách stéká voda. Tam oba zavede a ještě je upoutá řetězy. A kdybyste se mne zeptali, jaképak náboženství asi měl, pak bych vám řekl: jako většina z vás. Věřil v PánaBoha, možná jich měl i víc. Víte, Římané měli náboženství, která sami nebrali vážně. Jako u nás! Dovedete si toho žaláříka představit? A pak se mu stane něco zcela zvláštního. To se nikdy pořádně nevysvětlí. To první je, že o půlnoci začne Pavel zpívat chvalozpěv na Ježíše. Myslím, že to Pavlovi trvalo až do půlnoci, než se vyrovnal s tím, že s ním zacházeli tak nespravedlivě, že byl tak hrozně žalářován, že ho bili. S tím se člověk tak rychle nevyrovná. Ale pak mu napadne: „Vždyť mne Pán Ježíš, Syn Boží, vykoupil svou krví-jsem přece Božím dítětem! Vždyť mám pokoj s Bohem! Jsem i zde v jeho ruce!" A pak mu začne zpívat chvály. Sílas k tomu zpívá druhý hlas nebo bas. Něco nádherného! A to slyšeli vězňové. To byly zvuky, které v téhle věznici ještě nikdo neslyšel. Moji přátelé, jako vězeň jsem poznal věznic státní policie. Je tam klení, křik, zoufalství a řev dozorců. Když jsem jednou chtěl zpívat chvalozpěv, hned mi to zakázali. Zřejmě už pochopili, že je to nebezpečné, když člověk zpívá chválu Bohu. Ale tehdy ještě tak daleko nebyli. - Tak tedy: Pavel a Sílas zpívají. To samozřejmě žaláříka udivilo. „Propánakrále, co ti tam zpívají?" Asi poslouchal. „Zpívají duchovní písně! Je to možné, že to ještě někdo bere vážně? Tady, ve vězení? Tam v té díře dole přece každému přejde nálada. A tihle zpívají o svém Bohu?!" Ano, a pak prožívá žalářík, který si mezitím lehl do postele, pořádné zemětřesení. To je od Boha. Dveře vězení vyskakují z pantů. Vězňové jsou volní. Žalářík vyletí z postele, hodí rychle něco na sebe a pak vidí: dveře jsou otevřené! „Páni, moji vězňové jsou pryč!

Budu degradován! To je můj konec!" Chce si vzít život. Ale tu zdola volá Pavel: „Nevzrušuj se! Jsme všichni tady!" Bible neříká nic o tom, co všechno se odehrávalo v žalářníkově nitru. Ale tomu muži v tom okamžiku svítá: „Existuje živý Bůh, který se přiznává ke svým služebníkům! Existuje živý Bůh, kterému jsem se mu celou svou bytostí rouhal! Existuje živý Bůh, který mne musí zahrnout! Existuje živý Bůh, který zná můj hřích, celou moji špínu! Existuje živý Bůh - a já jsme ztracen!" Vrazí do Pavlovy cely s výkřikem: „Pánové, co mám dělat, abych byl spasen?" Náhle cítí: jeho život je jako to dřevo v anglické zahradě, točí se pořád jen v kruhu. Chápejte, všechno bylo pořád při starém. Ale teď je pro něho důležitá otázka: „Co mám dělat, abych se dostal do proudu záchrany?" My bychom mu teď nejspíš udělali velké kázání, velkou moralizující přednášku. Asi bychom řekli: „Napřed mne odsud vyved!" Ale Pavel říká jen jednu větu: „Musíš mít Ježíše! Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen ty i dům tvůj!" Žalářník toho moc neví. Jen tak vzdáleně slyšel, že tento Ježíš zachraňuje před Božím hněvem, soudem a peklem a vysvobozuje ze starého života. Rozumějte: v té chvíli je postrčen ze starého života - do proudu záchrany. Stává se Ježíšovým majetkem. Dále se nádherně popisuje, jak žalářník vyvádí Pavla z vězení, nechává si od něho vyprávět o Ježíši a dává se ještě v noci pokřtít, aby patřil Ježíši. Příběh končí slovy: „A veselil se, že se vším domem svým uvěřil Bohu." Teď se dostal do proudu života! Teď dosáhl pokoje s Bohem!

U jednoho platilo: „Moc nescházelo." Druhý prožil postrčení do proudu záchrany, jak to bude s vámi?

4. Vezměte to s Ježíšem vážně!

„Všchno se musí změnit - ale jak?" Nejprve je důležité: musíte poznat Ježíše!

Bylo to hned po válce. Zavolal mi ředitel gymnázia: „Pane faráři, mám tu patnáct mladých mužů. Udělali válečnou maturitu. Ta ale teď neplatí, musí ještě půl roku dodělat. Jsou to bývalí poručíci letectva, nadporučíci dělostřelectva a podobné případy. Vraždili by vztekem, že ještě musí do školních lavic. Nechtěl byste si je vzít na náboženství?" Nu, řekl jsem ‚ano‘ - a třesa se strachem jsem tam šel. Seděli tam ve svých sešlých očesaných uniformách, válečníci zešedivělí dýmem střelného prachu. „Dobrý den," pozdravil jsem, „mám vás učit náboženství." Ještě jsem ani neskončil s úvodem a už jeden vstal a předhodil mi: „Jak může Bůh dopustit tak hroznou válku?!" A druhý pokračoval: „Kampak se poděla Boží láska? Když šly milióny Židů do plynu, tak mlčel!" A tak to šlo dál. Otázky na mne jen pršely. Nakonec jsem zvedl ruku a řekl: „Moment! Vždyť kráčíte jako slepec s holí v mlze. Mluvit takhle o Bohu přece nemá smysl! Bůh je úplně neznámý a skrytý - a zjevil se jen na jednom místě - v Ježíši. Dříve než půjdeme dál, musíme nejprve vědět - kdo je Ježíš? Pánové, než začnete diskutovat, musíte vzít na vědomí zjevení Boží. Tím se budeme zabývat, a proto si příště přineste své Bible." A pak jsme četli: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Četli jsme o pádu člověka a o Božím soudu nad padlým lidstvem. Na všechny působilo hlubokým dojmem, že Bible

říká: „Trestati tě bude zlost tvá, a odvrácení tvá domlouvati budou tobě. Poznej tedy a viz, že zlá a hořká věc jest, že opouštíš Hospodina Boha svého, a není bázně mé při tobě, dí Panovník Hospodin zástupů.“ Musíš si uvědomit a poznat, jakou to přináší bídu a trápení, když opouštíš Hospodina, svého Boha. To prožívají národy. To prožívají jednotlivci. A pak jsme četli o Ježíši! Jedním dechem jsme přečetli kapitoly o jeho smrti a o jeho vzkříšení. Nikdy na tu hodinu nezapomenu, jak najednou všichni ztichli, jeden předčítal a ostatní poslouchali. Tajil se nám dech nad velkými Božími skutky v Ježíši - a to je tak zasáhlo, že je přešla chuť hloupě diskutovat. Říkali si křesťané - a neměli ponětí o živém Bohu, který k nám přišel v Ježíši a udělal pro nás všechno!

A tak vezměte Ježíše a jeho pozvání vážně!

Ježíš jednou vyprávěl podobenství. Jeden král vystrojil svému synovi svatební hostinu. Vyslal služebníky a rozkázal jim, aby zvali: „Pojďte, všechno je připraveno!“ Ale pozvaní se začali omlouvat. jeden říká: „Velice rád bych přišel, ale právě jsem udělal velký obchod a musím se o to starat.“ Rozumíte, lidé mi říkají: „Vy jste farář, u vás je to něco jiného, ale obchodník si to nemůže dovolit.“ Druhý se omlouvá: „Mockrát děkuji, ale právě jsem se oženil. A to víte - líbánky - chápete. To se člověk nemůže dost dobře o takové věci starat.“ A tak žádný z pozvaných nepřišel. Zkusil jsem si představit, jak tito lidé žili dál: „Vlastně jsem měl přijít ke královskému synu, ale něco mi do toho přišlo.“

A tak je to u většiny z vás. Vlastně bych měl být Božím dítětem - ale nedostávám se k tomu. Ano, vlastně...! Ach, prosím vás: přijměte Ježíše ve víře!

Je tolik lidí, kteří říkají: „Já také věřím.“ V co všechno Němci za třetí říše nevěřili: ve Vůdce, v Německo, v konečné vítězství, v zázračné zbraně a tak dále. Už jsme věřili ve všechno možné. Nestačí však, že také v něco věřím! Ale musím mít pokoj s Bohem! A ten získám jenom skrze Ježíše! A teď vám povím, co znamená věřit. Chtěl bych vám to ukázat na několika příbězích.

Jako úplně mladý farář jsem chodil v jednom hrozném okrese od domu k domu na návštěvy. Kam jsem přišel, práskli dveřmi a řekli: „Nic nekoupíme!“ To už jsem ale měl nohu mezi dveřmi a vysvětloval: „Nechci nic prodat. Chci vám něco darovat! Jsem farář.“ - „Nepotřebujem žádné kněžoury!“ Jednoho dne přijdu k jednomu bytu a když jsem otevřel dveře, stál jsem rovnou v kuchyni. Po pokoji zuřivě pobíhá sem a tam mladý muž. „Dobrý den!“ říkám. „brý den.“ - „Jsem evangelický farář.“ Zastavil se a začal rvát: „Co, kněžour?! No, to mi ještě scházelo! To mi tak akorát scházelo! Děte pryč! Já už vůbec ničemu nevěřím, ztratil jsem víru v lidi.“ Musel prožít něco těžkého. Tu odpovídám: „Mladý muži, pojdte do mé náruče! I já ztratil víru v lidi. To se k sobě báječně hodíme.“ - „Jak to?“ ptá se zaraženě. „Jako farář si přece musíte víry v lidi velice vážít!“ - „Že musím?“ vracím mu otázku. „Je mi líto, ale ztratil jsem ji. Byl jsem ve válce. A když si vzpomenu na ty sprosté vtípy, na všechnu tu špínu, svinstvo a že nikdo nikomu nic nepřeje - ne, děkuji. Moje víra v lidi se rozpadla na cucky!“ - „Ano,“ připouští, „ale potom nechápu, jak můžete být farář!“ - „O, dostal jsem novou víru, a ta se nerozpadne!“ - „Cha, to bych teda rád věděl, co to je za víru.“ A tak jsem mu mohl ukázat na evangelium: „Je to naprostá důvěra v Ježíše Krista, který přišel jako jediná naděje světa!“ - „Ježíš?“ diví se, „to je přece křesťanství! Myslel jsem, že s tím je už konec.“ -

„Ale kdepak, tím to teprve začíná, když jsou všechny ostatní víry v tahu!“

Přál bych vám, abyste všechnu svou převrácenou víru hodili přes palubu a našli důvěru v Ježíši!

Hned po válce jsem vyrukoval se starým Opelem P 4, protože jsem chtěl hodně cestovat. To byl senzační model! Když jsem se poprvé s tím malým P 4 přikodrcal, zavolal jeden můj přítel: „No nazdar! Teď budeme muset vypošťářovat všechny stromy! Farář řídí auto!“ Rozmrzele říkám: „Myslíš, že neumím jezdit autem?“ - „Ale jo, máš přece řidičský průkaz!“ - „Tak pojď, sedej!“ vyzval jsem ho. „Ne, radši ne! Ještě jsem nesepsal poslední vůli,“ odpověděl. V tom okamžiku k tomu přišla moje manželka. Říkám jí: „Pojď, ženo, nasedni!“ Ta nasedla! Bez váhání! Dodnes žije. V okamžiku, kdy opustila pevnou půdu pod nohama a nasedla ke mně, světila mi svůj život. Tak to udělejte s Ježíšem: bezvýhradně mu svěťte svůj život!

Nedávno jsem četl otřesnou zprávu z druhé světové války, jak do stalingradského kotle, neprostupně obklíčeného ruskou armádou, přiletělo poslední německé letadlo. Za chvíli bylo nacpané raněnými. A pak přicházejí ještě další vojáci - lehce ranění, polozmrzlí. I oni chtějí letět. Ale letadlo je plné. A tak se zavěšují na letadlo, kde se jen dá chytit - na kliky, na podvozek, kde se dá. A pak stroj vzlétne. Když přistál, nebyl tu už ani jeden z těch, kdo se na něj pověsili. Byli smeteni. Promrzly jim ruce. Zachránili se jen ti, kteří byli uvnitř!

Musel jsem si pomyslet: evangelium o Božím Synu, Ježíši, který za nás zemřel a vstal z mrtvých, je jako takové záchranné letadlo. Dá se v něm vyletět z kotle zatracení. Místa je v něm dost. Ale je tolik lidí, kteří nejsou jaksepatří uvnitř, kteří pořádně nenastoupili. Visí na něm jen zvenku. O vánocích se jde do kostela. Člověk je sice pokřtěn, ale jinak věří všemu, co přijde. A když umírá, pak musí farář potvrdit, že to byl dobrý člověk. Chápete: jsme zavěšeni jenom zvenku. Ujistiťuji vás - budete smeteni! Bude zachráněn jen ten, kdo je uvnitř! Jste opravdu uvnitř?

Peklo bude jednou plné lidí, kteří o Ježíši věděli, ale nenastoupili k němu. Rozumějte, věřit v Ježíše znamená nastoupit. Udělejte to! On je jediný, kterému můžete bezvýhradně světit svůj život.

Nakonec bych vám chtěl ještě jednou vykreslit před očima Ježíšův kříž. Pojďte se mnou v duchu na Golgotu, na ten pahorek před branami Jeruzaléma. Tu visí Boží Syn na kříži. Zde pod tímto křížem je jediné místo na světě, kde může člověk najít odpuštění hříchů, takže se všechno změní!

V městě Lübecku je překrásný starý kostel, Lübecký dóm, kde je slavný oltářní obraz z 15. století- „Ukřižování Páně“ od Hanse Memlinga. Když tento kostel po leteckém bombardování v roce 1942 hořel jasným plamenem, vrhl se dovnitř neznámý voják s několika kamarády, aby tento oltářní obraz s nasazením života zachránil. Krátce po válce jsem v Lübecku přednášel. Jednoho dne mi řekl ředitel uměleckého muzea: „Mám doma ve sklepě slavného Memlinga. Chcete-li ho vidět, rád vám ho ukážu.“ Takovou příležitost jsem si samozřejmě nenechal ujít. S ředitelem muzea a jedním přítelem jsme vstoupili do sklepa. Nádherný obraz: vojáci na koních s kopími, žoldnéři vrhající kostky, pestrý zástup, plačící ženy, posmívající se farizeové. Nade vším se tyčí tři kříže. Ale pak objevuji něco zcela zvláštního: uprostřed

tlačnice dole pod Ježíšovým křížem je kousek volného trávníku, volné místo. „To je ale zvláštní," říkám, „že v celé té tlačnici je přímo pod Ježíšovým křížem volné místo. Co si tak Hans Memling přitom myslel?" Tito středověcí malíři chtěli přece svými obrazy vždycky něco vyjádřit, byli to do jisté míry expresionisté. A pak můj přítel vysvětluje: „Myslím, že tím chtěl říci: Tu, pod Ježíšovým křížem, je volné místo. Sem se smíš postavit ty!"

Často musím na ten obraz myslet:

Pod tímto křížem
ztrácí smrt svou hrůzu,
v Ježíšových ranách
smím vidět záchranu.

Náruč má rozevřenou
k spáse všech hříšníků...

Ano, raduji se, že pod křížem Ježíše, Syna Božího, je pro mne volné místo. Toto místo je volné i pro vás! Má to vaše místo zůstat navěky prázdné?

Se mnou nepočítejte!

Každá doba má svá zvláštní rčení, která slyšíme znovu a znovu při všech možných i nemožných, vhodných i nevhodných příležitostech. Jedním z nejznámějších hesel dnešní doby je: „Se mnou nepočítejte!“ Tímto heslem bijeme kolem sebe, bijeme do druhých a dokonce se jím zabíjíme sami. Víte, tohle „Se mnou nepočítejte!“ je velice, ba přímo životu nebezpečné heslo. Ale toto heslo může mít i nebývale kladný význam. Nuže, tak se na to teď trochu podíváme.

1. Neříkáme je, kdybychom je říci měli

V Bibli máme jeden prastarý, ale nanejvýš aktuální příběh, který se sem velice hodí. Povím vám ho.

Jistě jste už někdy slyšeli o Abrahamovi, o tom Božím muži, o němž se hned na začátku Bible vypráví: „I uvěřil Abraham Hospodinu, a počteno jest mu to za spravedlnost. Abraham byl muž, který sice velmi dobře věděl o hříchu ve svém životě, ale žil před Boží tváří tak, že svůj hřích poznal, vyznal jej Bohu a ve víře přijal Boží smíření. A tento Abraham se jednoho dne dostává do nanejvýš kritické situace se svým synovcem Lotem. Bible vypráví: „Byl pak Abraham bohatý velmi na dobytek“ a „Také i Lot, který chodil s Abrahamem, měl ovce, voly i stany.“ A pak to přichází: „Odkudž vznikla nesnáze mezi pastýři stáda Abrahamova a pastýři stáda Lotova.“ Hrozilo, že mezi oběma příbuznými dojde k velkému otevřenému konfliktu. Však to znáte: „národ, který nemá dostatek životního prostoru!“ - a spory mezi pastýři jednoho a druhého stáda nabývaly stále hrozivější podoby. Znovu a znovu přibíhali ke svým pánům a rozčileně jim referovali o prudkých sporech, incidentech a slovních půtkách. Situace se přiosťovala. Nuže přátelé, kdybyste teď byli Abrahamem, mnohem starším strýčkem Lota, co byste v této situaci dělali? Kdybych já byl strýčkem toho Lota, řekl bych: „Co to je za způsoby, jak tvoji pastýři jednají s mými? Klid se odtud!“ Nato by Lot odpověděl: „Nikdy! Chci svoje právo. Uhní ty!“ A tak by hádky nebraly konce. Podívejte se: zde byl moment, kdy mezi Abrahamem a Lotem nutně muselo dojít k největšímu krachu. A tu stojí starý, zbožný Abraham před Boží tváří, pak se podívá se na svého synovce Lota a uvažuje: „Hádka? Krach? Se mnou nepočítej! Se mnou nepočítej!“ A tak pokládá Lotovi ruku na rameno a říká: „Můj milý, prosím, ať není nesnáze mezi mnou a tebou a mezi mými pastýři a tvými, protože muži bratří jsme!“ A potom mu dává návrh, jakto narovnat, i kdyby na tom měl sám prodělat. Ale: „Hádka? - Se mnou nepočítej!“

Smím se přítomných žen a mužů zeptat: Určitě jste už všichni zažili podobné okamžiky, kdy na vás někdo vyjel. Řekli jste si také: „Hádka? - Se mnou nepočítej!“? Reagovali jste tak? Ne, jistě jste se s potěšením začali hádat a do dneška s paní Novákovou nebo se sousedem nemluvíte. Podívejte se, jak často by tato slova „Se mnou nepočítej!“ byla na místě. Pán Ježíš říká: „Blahoslavení pokojní.“ Celé naše křesťanství je tak ubohé proto, že si v rozhodujícím okamžiku neřekneme: „Hádka? Se mnou nepočítej!“, protože v

rozhodujícím okamžiku vždycky žalostně selžeme.

Nebo vám povím jiný příběh, který mám tak rád. Znáte ten krásný příběh z Bible o mladém muži Josefovi, kterého jako chlapce prodali jeho bratři? Jako otrok se dostává do Egypta, do té velké, tehdy nádherné a kulturní země Egypta, do domu jednoho bohatého muže, který se jmenoval Putifar. Tento pán Putifar měl houfy otroků a velké domy. Josef uzavřel v mladých letech s živým Bohem smlouvu. To existuje! Mladý muž řekne živému Bohu: „Chci ti patřit!“ Ted' je úplně sám v Egyptě. Vidí, jak druzí otroci lžou a kradou. Ale on se k nim nepřipojí. Posmívají se mu. Ale jeho pán k němu začíná mít důvěru a něco mu svěřuje. Víte, křesťané jsou směšní lidé, ale může se jim něco svěřit, protože nelžou a nekradou. A tak dochází k tomu, že tento mladý muž, když dospěje, se nakonec stává správcem celého Putifarova majetku. Bible to říká tak krásně a vždycky, když o tom rozvažuji, musím se zasmát: „Putifar tedy všech věcí, které měl, zanechal v rukou Josefových, aniž o čem věděl, kromě toho, co jedl a pil.“ I to by docela rád předal Josefovi, ale to si musel obstarat sám. Z Josefa se teď stal hezký mladý muž. Byl dobře a elegantně oblečen. A tu ho objeví mladá žena jeho pána. Je to pohanská žena. Nemá co dělat. Víte, Putifarova žena měla na všechno otroky a „zahálka je počátek neřesti“. Je to skutečně tak. Jednoho dne jí padl do oka Josef. A pak s ním začíná flirtovat. Josef dělá, jakoby to neviděl. A pak dochází k té hrozné scéně, kdy je Putifarova žena s Josefem sama v domě. Najednou stojí před ním v celé své bezuzdné vášni. Chytne ho za suknicu a prosí: „Josefe, vyspi se se mnou!“ Je překrásné, jak Bible dál vypráví, že Josef se hned vzpamatoval a říká: „Se mnou nepočítej! Se mnou nepočítej! Cizoložství? Se mnou nepočítej!“ Ach, podívejte se, takhle mluvíme my. Lidé Bible mluvili mnohem krásněji. Josef to vyjádřil mnohem krásněji. On to řekl takhle: „Jak bych tedy učinil takovou nešlechtnost a hřešil i proti Bohu?“ To znamenalo: „Se mnou nepočítej!“

Asi tu nebude ze starších lidí nikdo, kdo by nestál v takových chvílích rozhodování, který by nikdy nestál před pokušením k necudnosti, pokušením k hříchu, který se dnes už vůbec nechce nazývat hříchem. Také jste si řekli: „Bůh mne vidí! S tím nechci nic mít!“? Jak je nám při pohledu na tohoto Josefa? Ach, myslím, že by nás v takové situaci nenapadlo, že bychom měli říci: „Se mnou nepočítej! S tím nechci nic mít!“ - protože platí Boží přikázání, že ve slovech i činech máme žít cudně a mravně. Ono „S tím nechci nic mít!“ nám sotva kdy přišlo na mysl. Ale já vám říkám: Bohu to na mysl přichází! Bohu přicházejí naše hříchy na mysl každý den. Je hrozné, že nás v rozhodujícím okamžiku slova „S tím nechci nic mít!“ nenapadnou. Přitom by to byla tak dobrá slova - pokaždé, když k nám přijde pokušení pošlapat Boží přikázání. Je charakteristickým znakem dnešní doby, že Boží přikázání už neplatí.

Při uvedení nynějšího hannoverského biskupa do úřadu jsem měl mít přednášku před celým hannoverským farářským sborem. Biskup mne poprosil, abych promluvil na téma: „Co schází nám farářům a našim sborům?“ Když jsem pak přednášel, řekl jsem jim: „Vlastně k vám mám na srdci jen jediné. Nám všem chybí strach, že můžeme přijít do pekla, že Bůh to míní opravdu vážně, že Bůh na svých přikázáních trvá.“

Jsou to dobrá slova: „S tím nechci nic mít!“ Když nás duch doby uchvacuje a

nutí, abychom Boží přikázání pošlapali, pak řekněte: „Se mnou nepočítejte!“

V Bibli je jeden úchvatný příběh. Na jedné hoře stojí Boží Syn. A ďábel - nevěříte, že existuje? Existuje, na to se můžete spolehnout! - stojí vedle Syna Božího, ukazuje mu všechna království světa, jejich slávu a říká: „To všechno ti dám, když se mi aspoň na chvíli pokloníš, aspoň na chvílečku!“ Ale tu Boží Syn odpovídá: „Semnou nepočítej! Ať se ti klaní celý svět - ale já ne!“ Pán Ježíš to řekl pěkněji: „Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužit.“

Kdyby nás tak ta slova napadla vždycky v pravou chvíli, že? Je to tak hloupé, že je neříkáme, kdybychom měli!

2. Říkáme je, kdybychom je říkat neměli

Ach, přátelé, mnozí říkají: „Se mnou nepočítejte!“ právě na úplně nesprávném místě.

Přede mnou stojí takový pořádný mladý chlapík, jak se říká „vazba“. Říkám mu: „Človče, co by z tebe mohlo být, kdybys svůj život dal živému Bohu!“ - „Ne, ne,“ odpovídá, „se mnou nepočítejte!“

Zacházíme s Bohem jako... Dovolte mi, abych uvedl příklad: Lékař mi předepsal každý den hodinovou procházku. A tak jsem šel nedávno v Essenu po jedné cestě podél jižního nádraží, a tu uprostřed cesty stojí stará pohovka. Lidé, co jim patřila, ji už nepotřebovali, a tak ji v noci a v mlze postavili do parku: „Ať se město postará o to, jak zmizí!“ Dovedu si představit, jak to s tou pohovkou bylo: třeba ji zdědili po babičce, co právě umřela. Ale mladí lidé mají moderní byty s moderním nábytkem. „Co si teď počneme s takovou pohovkou?“ říká ten muž, „nehodí se přece k našemu životnímu stylu. A ostatně, kdo ví, co v ní bydlí za havěť. Prostě ji vyhodíme!“ A pak ji dá do parku. Přesně tak to dělá dnešní člověk s živým Bohem. Bůh se nám nehodí do našeho způsobu života. Nehodí se do naší moderní pluralistické společnosti. Nehodí se nám do našeho způsobu uvažování. Co si teď s Bohem počneme? Dejme tu starou pohovku do kostela! Ten je stejně celý týden zavřený!

Milí přátelé! Živý Bůh není stará pohovka! Je to jasné? Živý Bůh není kus starého nábytku, který bychom mohli, jak se nám zachce, protože přestane být moderní, vyhodit ze svého života. Pochopte aspoň trochu, kdo je živý Bůh! Snad je to i vinou církve, že se z Boha stal problém. Už jen při vyslovení jeho jména by nám měl běžet mráz po zádech! Ach, jak lhostejně se k němu stavíme: „Ať se mnou nepočítá!“

Tady musím zajít ještě trochu dál. Podívejte se: pomalu se všude vykládá, že celý náš Západ je nemocný, nejen tělesně - na rakovinu a na všechny možné jiné nemoci - ale i duševně. Pochopte, právě to je to strašné, že jsme nemocní duševně. Víte, že počet neurotiků hrozivě stoupá? Chytré hlavy uvažují, na co je vlastně náš starý kulturní svět nemocný. A jeden švýcarský lékař k tomu řekl něco velice rozumného: „Naše doba je vážně nemocná na Boha.“ Podívejte se, ve středověku s Bohem ještě počítali. Svědčí o tom ty velké kostely. Ale pak jsme se pokusili Boha zbavit. Celý marxismus je obrovským pokusem

zbavit se Boha. Člověk si z techniky udělal boha, a pokouší se zbavit Boha. Vědci se mohli upsat, jen aby dokázali: Bůh neexistuje! Masy řvaly: „Náboženství je opium lidstva!“ Ten nejhloupější malý kluk se ptal: „Tak kde ještě má Bůh být?“ - a cucal si dál palec. „Ještě jsem ho neviděl, tak není!“ Mohutný pokus člověka zbavit se Boha.

A víte, jak to dnes vypadá? Člověk se Boha nezbavil! Hledám aspoň jednoho ateistu, který má odvalu vážně tvrdit: „Bůh nežije! Ten už neexistuje! A jestli nějaký je, musí být tak hloupý, že nepřipadá v úvahu.“ Velký zakladatel moderní atomové fyziky, profesor Max Planck, uveřejnil krátce před svou smrtí brožuru „Náboženství a přírodověda“, kde říká: „Pro nás přírodovědce je dnes samozřejmé, že na konci veškerého poznání je živý Stvořitel.“ Vidíte: Boha jsme se nezbavili!

Nedávno jsem přednášel v malém hornickém městečku. Když jsem večer vyšel z kostela, postával i tam tak dvaceti letí hoši. „Proč nejdete dovnitř?“ ptám se jich. „Hmmm!“ zněla odpověď. Říkám: „To přece není žádná odpověď - hmmm! Ptám se tě,“ povídám jednomu, „je Bůh, nebo není?“ Nato odpovídá: „To nevím.“ Odvětim: „To je strašné, člověče! Buď je, a v tom případě mu musíš patřit, nebo není, a pak, prosím tě, vystup z církve. Už jsi vystoupil?“ - „Ne!“ Oslovím jiného: „Žije Bůh?“ - „Ano, věřím, že ano.“ - „Och! Tak mi pověz: Plníš jeho přikázání?“ - „Ne!“ Tak jsem se těch mladíků vyptával. Nebyl ani jeden, který by se odváží Boha popírat. Ale nebyl také ani jeden, který by chtěl Bohu opravdu patřit. A tak je to všude.

Když chodím po návštěvách, říkají mi muži: „Já také věřím v Pánaboha, ale do kostela ať chodí druzí!“ Rozumějte, Boha nepopíráme, ale ani mu nepatříme!

Tato otázka není vyřešena. A z nevyřešených otázek vzniká komplex, duševní nemoc, nemoc, která člověka ničí. Ničí nás, protože nemáme odvalu vyjasnit si to s Bohem. V kostele sedí deset žen a sem tam nějaký muž. Kde jsou muži? Ručím vám za to, že se duševně zničí dřív, než přijdou do pekla - protože nemají odvalu patřit Bohu, ale ani odvalu se ho zbavit.

V této situaci stojíme my křesťané s poselstvím, které vyráží dech: Bůh, se kterým tak hanebně zacházíme, prolomil stěnu, která nás od něho dělila, a přišel k nám v Ježíši. Boží Spasitel je na světě! A není dost na tom, že přišel, umírá za nás na kříži! Umírá za nás na kříži! Co má pro nás ještě udělat?! Potom mocně vstává z mrtvých. Dělá se smrtí krátký proces a proráží cestu k životu. A tu stojíme my a říkáme: „Jo, to je docela pěkné, taky si to někdy rád poslechnu - ale - se mnou nepočítejte!“ Z takové nedůslednosti se člověku dělá špatně, přímo fyzicky špatně!

Jako mladý farář jsme měl ve své farnosti dělníka, který mě vždycky odbyl a vysmíval se, když jsem s ním chtěl mluvit o Ježíši. Když jsem se ho ptal: „Jak chcete jednou umírat?“, odpověděl: „Vy knězouři naháníte člověku strach s umíráním! Se mnou nepočítejte!“ Tak vzdoroval. A pak umírá, nebylo mu ještě ani čtyřicet. V noci mne volá jeho žena. Běžím k němu a říkám mu: „Ted', v této hodině, tě Ježíš volá naposledy!“ Bylo to však něco příšerného! Chtěl se modlit - ale už nemohl. Říkal jsem mu slova Bible, slova milosti, - ale už je nevnímal. Předtím řekl: „Se mnou nepočítejte!“ Ted' už ho nechtěl Bůh! A zemřel ve velkém zoufalství- bez pokoje s Bohem.

Zapřísahám vás: začněte brát vážně toto svědectví, které vyráží dech: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho - kdo mu svěří život - nezhynul, ale měl život věčný.“ Ale Pán Ježíš dělá ještě víc. Říká něco velice zneklidňujícího: „Aj, stojím u dveří a tluku.“ Ach, přátelé, je tolik všelijakých křesťanů: křesťané, kteří platí jen příspěvky, milí, ale příšerně nudní. Křesťané, kteří jdou do kostela jen na vánoce. Ach, vy milí vánoční křesťané! Jsou křesťané, kteří pošlou do kostela manželku, ale sami z toho vůbec nic nemají. Příšerně laciní! Jsou křesťané, kteří říkají: „Já jsem pokřtěný!“ No sláva! Ale to je taky všecko! A jsou křesťané, kteří slyší hlas živého Pána: „Aj, stojím u dveří a tluku. Uslyší-li kdo můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu“ - a říkají: „Se mnou nepočítej!“ To je hrozné! „Pane Ježíši, trochu křesťanství je docela hezká, ale abys byl mým vládcem, to už je příliš! Se mnou nepočítej!“ Tak říkáme: „Se mnou nepočítej!“ na úplně nesprávném místě.

Nebyli byste tady, kdyby vás ke křesťanství nic nelákalo. Poslouchejte: Ježíšovu slávu poznáte teprve tehdy, až dáte na jeho klepání, otevřete mu dveře a přijmete ho do svého života!

3. Je někdo, kdo by měl všechny důvody říci: „Se mnou nepočítejte!“ - a ten to neříká

Ten někdo je sám Pán Ježíš. Měl by opravdu všechny důvody říci: „Se mnou nepočítejte!“ - ale neříká to. Díky Bohu, že to neříká!

Dovolte mi, abych k tomu vypravoval příběh. Jeden dánský básník - jmenoval se Jacobsen - napsal otřesnou novelu: „Mor v Bergamu“. Bergamo je italské městečko poblíž Ravenny. Leží na hoře. Vede tam jen cesta mezi skalami. V tomto městečku, tak to píše Jacobsen, vypukl ve středověku mor. Příšerné! Ve dne v noci zvonil umíráček. Lidé se modlí k Bohu. Křičí o pomoc. Ale nemá to cenu. Mor zuří ještě víc. A tak je jim už všechno jedno. Říkají: „Bůh je mrtvý!“ Vyvalí z hospod sudy a začíná velká pitka. Zpití do němoty se objímají a souloží spolu bez ohledu na to, kdo ke komu patří. Začínají bakchanálie, orgie zoufalství. Trvá to celé dny. Lidem je všechno jedno. Rozpoutávají se všechny vášně. Uprostřed tance se často někdo zhroutlí, černý v obličeji. Nechávací ho ležet. Orgie pokračují. Jezme a pijme, neboť zítra zemřeme!“ Jednoho dne se zarazí. Slyší nějaký zpěv, chorál. Spěchají k městské bráně - a tam vidí a slyší: po skalní cestě vystupuje na horu zástup kajících a zpívá litanie: „Kyrie eleison, Pane, smiluj se!“ V čele jde mladý mnich a nese těžký kříž. Průvod přichází k městské bráně. Tam stojí lidé z Bergama a smějí se: „Vy idioti! Tady je Bůh mrtvý! Nechte si ty hloupé litanie! Bůh je mrtvý! Pojďte, jezme a pijme, protože zítra zemřeme!“ A vpředu jde mnich se svým velkým dřevěným křížem. Dveře kostela jsou otevřené. Stejně tam už nikdo nechodí. A tak tam průvod může vejít. Mnich opře svůj kříž o pilíř. A potom tam se smíchem a řevem vtrhne divoká, bezuzdná smečka lidí zasvěcených smrti. Divoký řeznický tovaryš se zakrvácenou zástěrou vylézá na oltář. Mává zlatým mešním kalichem a řve: „Chlastejte! U nás je Bůh mrtvý!“ Vtom stojí bledý mnich na kazatelně a mává rukama. Všechno ztichlo.

A do toho ticha říká: „Chci vám něco povědět: když Syn Boží visel na kříži a lidé mu vbili do rukou hřeby, tu se mu začali také vysmívat, tupit ho a smát se mu. Vysmívali se mu dokonce i oba lotři po jeho pravé a levé straně. A tehdy si Syn Boží pomyslel: „To mám zemřít za tyto lidi, kterými nepohne ani moje smrt?! Za toto hnusné lidstvo, které se už ničím nedá získat, mám dát život?!“ Tehdy si Syn Boží pomyslel: „Se mnou nepočítejte! Se mnou nepočítejte!“-a v božské síle vytrhl hřeby ze dřeva, seskočil dolů z kříže, vytrhl žoldněřům své oblečení, až se jim kostky skutálely z hory Golgoty, hodil si je na sebe, začal stoupat k nebi a řekl: „Se mnou nepočítejte!“ Kříž zůstal prázdný! A teď už není žádné spasení, vykoupení ani záchrana. Teď už je jen smrt a peklo!“ Tak káže ten mnich. Nastalo hrobové ticho. Řeznický tovaryš už dávno seskočil z oltáře. Kalich se mu vykutálel z ruky. „Už není žádné spasení, žádná záchrana...“ Najednou ten divoký tovaryš udělá tři kroky dopředu, natáhne ruku proti mnichovi a křičí pronikavým hlasem: „Ty, pověš Spasitele zpátky na kříž! Pověš Spasitele znovu na kříž!“

Moji přátelé, ten mnich to nevyprávěl správně. A nejvíce hýbe srdcem to, že Syn Boží neřekl: „Nepočítejte se mnou!“ - mohu-li to tak říci - ale trpí na kříži, přestože lidé říkají: „Práce, zábava a všechny věci tohoto světa jsou pro nás mnohem důležitější než spasení.“

Tento Spasitel, který jde až do této chvíle za každým z nás, ten by měl všechny důvody říci: „Se mnou nepočítejte! Tak si dělejte, co chcete!“ Kdybych byl Ježíšem, nechal bych svět zahynout. Ale Ježíš, Syn Boží, Spasitel, ten neříká: „Se mnou nepočítejte!“ - ale jde za námi! Jak dlouho má ještě za vámi chodit? Kdy chcete konečně poznat, že Ježíš chce vás? Kdy se vám mají otevřít oči, takže řeknete:

„Můj Vykupiteli, můj Smírče!“

Poslední bod řeknu docela krátce.

4. „Beze mne nemůžete nic učinit“

Víte, my říkáme „Beze mne!“ s vykřičníkem. Ježíš jednou řekl „Beze mne“ - ale bez vykřičníku. Říká k tomu dál: „Beze mne nemůžete nic učinit.“ Můžete se spolehnout, že to je pravda a že to, co děláte bez něho, nemá ve světle věčnosti žádnou cenu.

Jednou jsem pozoroval, jak se na ulici pralo pár kluků. A tu jeden takový malý také dostal, asi omylem, pěkný výprask. Už jsem si říkal, že bych měl zasáhnout, když vtom jsem uviděl rozkošnou scénu. Malý se dostal z té vřavy ven. Teklo mu z očí, z nosu, ze všeho - celý tekl. A když je od nich tak pět kroků, ještě jednou se otočí a zakřičí: „Počkejte, to povím svému velkému bratrovi!“ A všiml jsem si, že najednou bylo vše v pořádku. Měl velkého bratra, kterému mohl všechno říci, který by mu pomohl. A tehdy jsem si pomyslel: „Milý hochu, jak je krásné, že máš velkého bratra!“ A projela mnou obrovská radost, že v Ježíši mám i já velkého bratra, který mi stojí po boku! jak slavné, že tento velký bratr se staví po boku těch svých tak mocně, že dokonce říká: „Beze mne nemůžete nic učinit!“

Skladatelka písní Havergalová zpívala:

„Vezmi, Pane, život můj,
k své jej službě zasvěcuj.
Vezmi chtění mé, a zaň
vždy jen tvá se vůle staň.“

Přál bych si, abyste svému Spasiteli, který pro vás tolik udělal, i vy řekli:
„Pane Ježíši, bez tebe už nechci nic dělat!“

Existuje v náboženských věcech jistota?

No, to je naprosto jasné: v „náboženských“ věcech neexistuje žádná jistota. „Náboženství“ je věčné hledání Boha. To znamená ustavičný neklid a nejistotu. Evangelium je něco úplně jiného. Tady Bůh hledá nás. Proto se raději zeptáme: „Existuje v křesťanství jistota?“

1. Vůči Bohu si dovolujeme neslýchanou nejistotu

Tady musím napřed říci, že my dnešní lidé jsme vlastně směšní. Když ten nejvyrovnanější muž prostě má nějaké bebínko, tak běží k doktorovi a ptá se: „Pane doktore, tady mě to tak bolí. Co to je?“ Člověk chce přesně vědět, na čem je! Nebo jiný příklad: rodina hledá služku. A skutečně se jedna hlásí. „Tak,“ vykládá paní, „tady máte vlastní pokoj s teplou a studenou vodou, televizor, gramofon. Jednou týdně máte úplně volný den.“ - „To je moc hezké,“ povídá to děvče, „ale chtěla bych vědět, kolik dostanu na ruku.“ - „No,“ odpovídá paní, „na tom bychom se příležitostně dohodli. Napřed bych chtěla vidět, co umíte.“ - „Ne, ne,“ odvětí děvče, „tak to místo nepřijímám. Chci předem vědět, co si vydělám.“ Má to děvče pravdu? Ale jistěže má pravdu! Když nastupujeme na nějaké místo, nejdůležitější otázka přece je: „Kolik tam platí?“ nebo „Jakou budu mít platovou třídu?“ Chceme přece vědět, na čem jsme! Pokud jde o peníze, žádnou nejistotu nestrpíme. Ano, v každé oblasti chceme vědět, na čem jsme. Jen v té ze všeho nejdůležitější - totiž ve vztahu k živému Bohu - setrváváme v pozoruhodné nejistotě.

Před mnoha lety jsem měl shromáždění v Augsburgu, a to ve stanu na Plärreru. To je místo, kde jinak bývá posvícení. A tehdy pořadatelé přišli na ohromný nápad: protože v sobotu večer je to v zábavních lokálech vždycky pěkně rozjeté, rozhodli se: „V sobotu večer uděláme shromáždění ve dvanáct.“ Raději to ani neoznámili, protože jinak by tam přišli všichni ti milí zvědaví křesťané, které jsme tam právě nepotřebovali. Moji přátelé vyjeli o půl dvanácté v noci auty a sbírali všechny ty noční blouznivce, kteří vycházeli z lokálů, co se zavírají o půlnoci: číšníky, kteří šli domů, barmanky, které už měly volno. Auta bez přestání vykládala svůj obsah u stanu. A když jsem ve dvanáct vystoupil na pódium, měl jsem před sebou shromáždění jako málokdy. Nádherné! Mnozí byli lehce stříknutí. Přímo přede mnou seděl jeden, tlouštík s napůl rozžvýkaným cigárem, a ten měl dokonce klobouk, kterému moji mladí říkají „meloun“. Řekl jsem si: „Jen aby to dobře dopadlo!“ A pak jsem začal. Když jsem poprvé řekl „Bůh“, zařve mi do toho ten tlouštík s tím melounem: „Ten přece vůbec neexistuje!“ Všichni se smáli. Nakloním se přes pult a říkám: „Víte to tak jistě, že žádný Bůh není? Víte to stoprocentně?“ Nato se poškrábal na hlavě, až mu jeho „meloun“ sklouzl dopředu, přehodil si ohořelé cigáro do druhého koutku a konečně řekl: „No jo, přesně to nikdo neví.“ Tu jsem se tlouštíkovi zasmál do tváře a říkám: „Ale ano! Já to vím docela přesně!“ - „No jo,“ povídá, „a odkud víte o Bohu něco přesnějšího?“ Pak jsem mu vysvětlil, že přes Ježíše mám o Bohu docela přesnou informaci. A najednou bylo ve shromáždění velké ticho.

Máte jistotu, pokud jde o Boha? Ptám se vás křesťanů, můžete říci:

„Mohu i přísahat, že vím:

již smazán zápis vin

a zaplacen můj dluh?"

A vaše odpověď? „Ano, doufám, že ano!"

Rozumíte, je to přece komické, že ani pohanům, ani křesťanům nevadí, že žijí vůči Bohu v takové nejistotě! Kdybych tak šel po městě a ptal se mužů: „Povězte, věříte, že je Bůh?", pak by mi odpověděli: „Ano, nějaký určitě bude." Když se pak ale ptám dál: „A patříte mu?", pak bych uslyšel: „To nevím!" Vyrovnaní muži - a jak neslýchanou nejistotu si tady dovolují!

To také nedávno poznal jeden můj mladý přítel. Je student a o prázdninách si vydělával jako pomocník na stavbě. Jeho spolupracovníci jednoho dne přišli na to, že pracuje v evangelické mládeži. „Člověče," začali, „tys u. toho faráře Busche?" - „Ano!" To vyvolalo ohromný posměch. „Tak to asi chodíš v neděli do kostela?" - „Jistě!" - „Každou neděli?" „Každou neděli!" - „A nejsi padlý na hlavu?" - „Ne," říká, „a v týdně ještě chodím do biblické hodiny!" - „Člověče, ty musíš být praštěný." A teď do něho začali bít: „Ti kněží jenom ohlupují lidi! - Celé křesťanství selhalo, i když nato mělo dva tisíce roků!" - „Bible je strašný nesmysl!" Zkrátka, zasypali mladého muže obrovským posměchem. Ale ten měl hroší kůži a klidně je nechal mluvit. A když byli hotovi, povídá jim: „No, když se tak stavíte ke křesťanství, počítám, že jste určitě všichni vystoupili z církve." Najednou všichni ztratili řeč. A pak opáčí jeden, takový starší: „Co to je: ‚vystoupili z církve?' Člověče, já taky věřím v Pánaboha! Děláš, jako bys tu byl křesťan jenom ty. Já jsem taky křesťan! Já taky věřím v Pánaboha!" Ostatní se přidávají: „A vůbec, děláš, jako bys byl lepší než my! My jsme taky křesťané! My taky věříme v Pánaboha!" Náhle se role vyměnily. Najednou křičeli unisono: „My taky věříme v Pánaboha! My jsme taky křesťané!" Když skončili, říká můj přítel: „Dobře, tak proč se mi posmíváte?" Odpověděli: „Ale, ty si z nás děláš jenom blázný! S tebou se nedá mluvit!"

Rozumíte, vyrovnaní chlapi ze stavby - když se pořádně zpotí, klidně do sebe hodí pár piv - se napřed s velkým rámostem křesťanství posmívají, ale potom řeknou: „Moment, my jsme taky křesťané!" No - a co teď? Není to otřesné? Vůči Bohu si klidně žijeme v té největší nejistotě. Hned jsme pohané, hned zase křesťané. Nemám pravdu? Bojím se, že v této nejasné nejistotě žije velká většina z vás.

2. Bible mluví o zářící jistotě

Možná se teď udiveně zeptáte: „Ale, faráři Buschi, opravdu má křesťanská víra něco společného s jistotou? Copak není u křesťanství vtip právě v tom, že člověk nic neví a všemu musí věřit?" Nedávno mi jeden člověk zase řekl tu krásnou větičku, kterou jsem už tolikrát slyšel: „Víte, dvakrát dvě jsou čtyři, to vím, ale v křesťanství přece nic nemůžeme vědět, tam jenom musíme věřit." Zde tedy máme představu, že před křesťanskými pravdami musí člověk sbalit rozum do kufru nebo ho odevzdat do šatny - a musí se odvážit věřit něčemu nejistému. To je přesvědčení většiny lidí.

Nebo přede mnou stojí jeden a prohlašuje: „Víte, faráři Buschi, vy křesťané nejste sami jednotní. Jsou tu katolíci, evangelíci a mnozí jiní. A evangelíci se dělí na luterány, reformované a mnohé další. Kdopak teď má pravdu?“ Myslím, že sami křesťané jsou přesvědčeni, že křesťanská víra je v podstatě to nejnejistější a nejnejasnější, co existuje.“ Ale to je ohromný nesmysl.

Podívejte se: co je křesťanství, to se přece dovím jen z Nového zákona. A tam každý řádek přímo září jistotou. Vezměte mi to! Je směšné, že křesťané žijí v takové nejistotě. Ale není to vina křesťanství! Ne! Celý Nový zákon je plný zářící jistoty. Řeknu to krátce: jetu velká jistota, že Bůh žije! Ne nějaká vyšší bytost, ani prozřetelnost, osud nebo nějaký Pánbůh, ale živý Bůh, Otec Ježíše Krista. Odkud to víme? Zjevil se v Ježíši! Teď to víme stoprocentně. Otevřte si Bibli, kde chcete, nepřezvykují se tam náboženské problémy, ale je tu svědectví: Bůh žije! A zjevil se v Ježíši! A člověk, který žije bez Boha, žije pokřiveně, zvráceně, falešně.

A právě tak je tu jistota, že ten Bůh, který může zničit národy, který bude soudit, mne vroucně miluje. To není nějaká domněnka, ale v 8. kapitole listu Římanům stojí: „Jsem jist - jist! -, že ani smrt, ani život nás nebude moci odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ V Ježíši k nám přišla Boží láska! To se nedomníváme, to víme. Kde je ta Boží láska? Zamiloval si nás v Ježíši. Ježíšovi učedníci zpívají: „Vzývám moc lásky, jež se zjevuje v Ježíši...“ Znáte to? Máte o tom ponětí?

Lidé v Bibli získali jistotu, že patří Bohu. Tak David říká ve 49. žalmu: „Ale Bůh vykoupí duši mou z moci pekla, neboť mne přijal.“ Neříká: „Doufám, že jednou budu spasen,“ ale: „Vím, že mne přijal.“ Nebo: „Bůh nás vytrhl z moci pekla a přenesl do království svého milého Syna.“ Ježíšovi učedníci prožili v Ježíši existenční proměnu - a vědí to! A nebo: „My víme, že jsme přeneseni ze smrti do života.“ - „Víme!“ Můžete to říci? A nebo: „Duch Boží osvědčuje mému duchu, že jsem Boží syn.“ Stojí tam: „jsem!“

Celá Bible je plná naprosté jistoty. Odkud se vzala v našem národě ta nesmyslná věta: „Dvakrát dvě jsou čtyři, to vím, ale v křesťanství přece nemůžeme nic vědět, tam musíme jenom věřit!“? Že dvakrát dvě jsou čtyři, to vím, ale že Bůh žije, to vím ještě daleko jistěji! Že dvakrát dvě jsou čtyři, to vím, ale že Bůh nás v Ježíši miluje, to vím ještě daleko jistěji! Lidé, kteří se obrátili k živému Bohu, říkají: „Že dvakrát dvě jsou čtyři, to víme, ale že jsme se stali Božími dětmi, to víme ještě daleko lépe!“

Ptám se vás teď: Kde mezi dnešními křesťany najdeme takovou zářící jistotu? Kde? Tady je vidět, že jsme zašli od Bible trochu daleko a že se zase musíme vrátit. Přestaňte s takovým troškařským křesťanstvím! Takové křesťanství se nevyplácí! Opravdu se vyplácí jen biblické křesťanství! To se vyplácí! Mít jistotu, že Bůh žije, že mne vroucně miluje a že mu smím patřit - to se vyplácí! Všecko ostatní nemá cenu.

A tato zářící jistota k nám zaznívá z celého našeho zpěvníku. Budu citovat některá místa:

„já vím a věřím pevně,
a svědčím bez bázně,
že svatý a věčný Bůh
je můj přítel a Otec.“

Tak jsem to vždycky nechal říkat nahlas své konfirmanty: „Teď vím a věřím pevně!“ A při konfirmační zkoušce to zařvali tak hlasitě, že všichni rodiče sebou trhli a začali dávat pozor. Rád bych jim to vštípil. „Být křesťanem není putování v mlze, být opravdovým křesťanem je naprosto pevná a zářící jistota!“ Nebo: „Můj základ stojí pevný: Kristus a Jeho krev!“ Nebo:

„Vím, čemu jsem uvěřil,
co pevné zůstane,
až všechno zavane
písek a prach.“

Dovolte mi, abych to řekl ještě jinak. Jistota v křesťanství znamená objektivně vědět, že Bůh žije a že jeho zjevení v Ježíši je pravda, i když to celý svět odmítá, a že Ježíš zemřel, aby smířil hříšníky s Bohem, a vstal z mrtvých, aby vytrhl hříšníky ze smrti. Jistota v křesťanství však také znamená subjektivně vědět, že Bůh žije, zjevil se v Ježíši, zemřel a vstal z mrtvých, protože jsem to v pevné víře přijal pro sebe.

A když věřícímu mladíkovi deset tisíc profesorů tvrdí, že Ježíš nevstal z mrtvých, může jim dosvědčit: „Vážený desetitisícový profesorský sbore! Vím, že můj Vykupitel je živ!“ A když mu odporuje celý svět, víra říká: „Vím, čemu jsem uvěřil!“ A kdybyste mě zahrnuli spoustou vědeckých důkazů, odpovím vám: „Já to vím lépe!“ A kdyby pochyboval celý svět, řekl bych: „Já mám jistotu!“ Moji přátelé, tak jistá je křesťanská víra, se kterou se setkáváme v Bibli.

3. Máte jistotu?

Ano, a teď se vás musím zeptat: Máte už takovou jistotu? Nebo vám ještě chybí? Kdybyste řekli: „Myslel jsem si, že jsem křesťan, ale nejsem. Nemám ještě vůbec jasno!“, pak jsem nemluvil nadarmo. Vzpomínám si na jedny prázdniny, které jsem trávil s mladíky v Holandsku. Ve dvě hodiny v noci někdo klepe na dveře mého pokoje. Otvírám a přede mnou stojí celá společnost v pyžamech. Ptám se: „Co chcete?“ Nato jeden odpovídá: „My jsme si mysleli, že jsme křesťané. Ale teď jsme zjistili, že ještě nejsme!“ A to je tak znepokojilo, že ve dvě hodiny v noci chtěli mít jasno. To už znamená mnoho, když poznáme, že celé naše křesťanství je velice daleko od zářící jistoty, kterou nám ukazuje Bible.

Spurgeon, mocný anglický probuzenecký kazatel, to jednou vyjádřil takto: „Víra je šestý smysl.“ Podívejte, svět, který je kolem nás, poznáváme pěti smysly: zrakem, sluchem hmatem, chutí a čichem. To je pět smyslů, kterými dovedeme poznávat náš trojrozměrný svět. Člověk, který užívá jen těchto pět smyslů, se ptá: „A kde má být Bůh? Já ho nevidím. Ani Ježíše nevidím. Já tomu všemu nevěřím!“ Ale když nás teď Bůh osvítl Duchem svatým, dostaneme šestý smysl. Pak nejen vidíme, slyšíme, hmatáme, chutnáme a čicháme, ale pak můžeme poznat i jiný svět. Bible říká: „Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ To dokáže ten šestý smysl!

Byl jsem nedávno v Essenu u jednoho velkého průmyslníka. Sídílí ve vysoké

správních budov, ze které se dá přehlédnout polovina města. Když jsem se dostal přes několik sekretárek, seděl jsem konečně proti němu. Rychle zařídil, co jsem po něm chtěl, a pak jsme se rozhovořili. Řekl mi: „To je zajímavé mít takhle u sebe faráře.“ - „Jistě,“ říkám, „ohromně zajímavé!“ Pak pokračoval: „Hledíte, zúčastnil jsem se jednou před válkou a potom i po válce zasedání akademie, ale přece jen mám dojem...“ - „No,“ pomáhám mu, „tak to řekněte, já mám dobré nervy!“ - „Mám dojem, že to křesťanství je přece jen nejistá věc. Podívejte se, přednášeli nám tam na různá témata, třeba ‚Křesťan a hospodářství‘, ‚Křesťan a zbrojení‘, ‚Křesťan a odzbrojení‘, ‚Křesťan a peníze‘, ‚Křesťan a jeho církev‘, ale nikdy nám neřekli, co to vlastně křesťan je. Zřejmě to ti lidé sami nevědí!“ Seděl jsem tam v pěkné pracovně a dostal jsem to hned naplno: „Zřejmě to ti lidé sami nevědí!“ - „O,“ odpověděl jsem, „mýlíte se!“ Udivená otázka: „Můžete mi tedy říci, co je to křesťan?“ - „Ano, rád bych vám to řekl naprosto jasně a zřetelně. Není to nic nejasného.“ - „Cha,“ řekl tak trochu posměšně, „jedni tvrdí, že křesťan je člověk, který se nedostane do konfliktu s policií, jiný zase, že je to křesťansky pokřtěný a pohřbený člověk.“ Pokračoval jsem: „Pane generální řediteli, řeknu vám, co je to křesťan. Dobře se podržte! Křesťan je člověk, který může z celého srdce říci: ‚Věřím, že Ježíš Kristus, pravý Bůh, zplozený z Otce ve věčnosti, a také pravý člověk, narozený z panny Marie, je mým Pánem, který mne, ztraceného a odsouzeného člověka vykoupil.‘ Pane generální řediteli, vás, ztraceného a odsouzeného člověka!“ Na to přikývl. Tomu rozuměl- To připustil. To jsme my. „Dobře,“ říkám, „...který mne, ztraceného a odsouzeného člověka vykoupil, vytrhl a osvobodil ze všech hříchů, ze smrti a z moci ďábla.‘ Pane generální řediteli, ...vytrhl a vysvobodil z moci ďábla!“ Přikývl. O tom něco věděl. A já pokračoval: „...ne zlatem ani stříbrem, ale svou svatou, drahou krví, svým nevinným utrpením a smrtí, abych se stal jeho vlastnictvím.‘ Podívejte se: Člověk, který může říci: ‚Patřím Ježíši. Vykoupil mne z hříchu, smrti a pekla svou krví. To vím!‘ - ten je křesťan, pane generální řediteli.“ V kanceláři bylo okamžik ticho. A pak se ptá: „Jak to získám? Jak to získám?“ Tu jsem mu odpověděl: „Poslyšte, právě jsem se od vaší sekretářky dověděl, že jedete na dovolenou. Ještě dnes odpoledne vám pošlu Nový zákon. Ten si vezmete s sebou, každý den si přečtete kousek z Janova evangelia a budete se nad tím modlit. Pak to získáte!“

Rozumějte mi: křesťanství, jak se s ním setkáváme v Novém zákoně, je jistota, že tyto objektivní pravdy platí a že je mohu subjektivně uchopit vírou a být zachráněn! Máte takovou jistotu? Nemohl bych žít, kdybych nevěděl, zda mne Ježíš přijal. Tak se ptám jednoho mladíka: „Miluješ Ježíše?“ - „Ano!“ „A víš, že tě přijal? Patříš mu?“ - „No, to přesně nevím. Tady mám ještě hodně bojů.“ - „Člověče,“ říkám, „já bych tak nedokázal žít. To přece musím vědět, jestli mě přijal!“ Vy nejistí křesťané, kteří ani nevíte, zda Bůh je nebo není! Jak jste na tom s penězi, to víte přesně, ale jak je to s Bohem, to ne. Vždyť vy vůbec nejste křesťané! Podle Nového zákona jsou křesťané ti, kdo mohou říci: „Věřím, že Ježíš Kristus se stal mým Pánem.“

Tady musím přidat pěkný příběh, který možná znáte. Generál von Viebahn vyprávěl, že jednou na manévrech projížděl na koni lesem a zůstal viset na stromě. Přitom si udělal v kabátě pěknou díru. A to se na generála přece nehodí. Když večer přicválal do vesnice, kde byli ubytováni, sedělo tam na

zídce pár vojáků. Zastavil koně a volá na ně: „Je někdo z vás krejčí?" Nato jeden vyskočí, postaví se do pozoru a říká: „Ano, pane generále, já jsem Krejčí." A generál von Viebahn dává rozkaz: „Ihned půjdete do mého kvartýru v hostinci U beránka a zašijete mi kabát!" Voják však odpovídá: „Ale já to neumím!" - „Jak to, že to neumíte? Jste přece krejčí!" - „Promiňte, pane generále," říká, „jmenuji se Krejčí, ale krejčí nejsem!" Když to generál von Viebahn vykládal, dodal k tomu velice trefně: „A to se dá říci o většině křesťanů. V dotazníku stojí v rubrice ‚vyznání‘: křesťanské, evangelické. Ale ve skutečnosti by museli říci: ‚Jmenuji se křesťan, ale křesťan nejsem!' "

Jak ubohý stav! A jak nebezpečný, protože člověk ještě vůbec není zachráněn!

A teď musím jít dál:

4. Jak získat jistotu?

Zeptáte se mě: „Jak tu jistotu získám?" No, tady by se dalo hodně říci. Proste o to Boha! Začněte si pravidelně číst v Bibli, každý den čtvrt hodinu ztišení! Ale ještě bych vám rád řekl něco velice důležitého: k jistotě víry se nedá dojít rozumem, tady je rozhodující naše svědomí.

Tak podívejte se: když se dnes dám s muži do řeči o křesťanství, obyčejně začnou: „No, pane faráři, já nemůžu dost dobře věřit. V Bibli je tolik rozporů." - „Rozporů?" ptám se. „Ano, třeba se tam říká, že Adam a Eva měli jen dva syny, Kaina a Ábela. Kain Ábela zabil. To znamená, že zůstal sám. A potom šel do cizí země a hledal si ženu. No jo, ale když tohle byli jediní lidé, tak si přece nemohl najít ženu! Pane faráři, to nechápu." Už jste to také slyšeli? Touhle povídačkou se němečtí muži zachraňují před Bohem. V takovém případě jim říkám: „To je opravdu zajímavé. Tady máte Bibli. Kde je v ní vlastně, že Kain šel do cizí země a tam si hledal ženu?" Pak celí zčervenají. „No," pokračuji, když odmítáte celou Bibli - a prostřednictvím Bible uvěřily statisíce chytrých lidí - když tedy chcete být chytřejší, tak ji jistě máte důkladně prostudovanou. Kde to tam vlastně je?" A pak se ukáže, že to nevědí. A pak jim to najdu. Nic takového tam totiž není, ale stojí tam: „Tedy odešel Kain od tváři Hospodinovy a bydlil v zemi Nód. Poznal pak Kain ženu svou." Svou ženu si vzal s sebou. Kdopak byla ta žena? Předtím je uvedeno, že Adam a Eva měli hodně synů a dcer. Byla to jedna z jeho sester. V Bibli se výslovně říká, že Bůh chtěl, aby z jednoho rodu vznikla všechna lidská pokolení. Tak se napřed museli brát sourozenci. Později to Bůh zakázal. Je to úplně jasné? Úplně! Konstatuji: „Teď jste se svým hloupým žvaněním v koncích!" Uvěří teď takový člověk? Kdepak! Okamžitě vyrukuje s novou otázkou: „Pane faráři, a řekněte mi..." - a tak to pokračuje. Z toho je vidět, že bych mu mohl zodpovědět sto tisíc otázek - a byl by stejně zbedněný jako předtím. K víře vás nepřivede rozum, ale svědomí!

V Essenu byl mým předchůdcem farář a probuzenecký kazatel Julius Dammann. Jednou k němu přišel mladý muž a také mu položil otázku o Kainově ženě a jiné podobné.

Julius Dammann se s ním vůbec nebavil a řekl: „Mladý muži. Ježíš Kristus

nepřišel, aby odpovídal na vychytralé otázky, ale aby spasil hříšné! Až poznáte, že jste bídný hříšník, přijďte zas." Lidé s neklidným svědomím, lidé, kteří vědí: „V mém životě to není v pořádku, nevím si sám se sebou rady" - takoví se mohou začít učit víře ve Spasitele. A k tomu se potom přidá i rozum.

Tady vám musím povědět, co jsem jednou zažil. Přišel jsem jednoho dne do nemocničního pokoje, kde leželo šest mužů. Když jsem vcházel dovnitř, vítali mě radostně: „To je od vás hezké, pane faráři, že jdete! Máme otázku." - „Ale," odvětim, „otázku? To je pěkné! Co je to za otázku?" Vidím na nich, že mi nachystali past. Jeden z nich se ptá, zatímco druzí to s napětím sledují: „Věříte přece, že Bůh je všemohoucí?" - „Ano, to věřím!" - „Tak já chci vědět: dovede váš Bůh stvořit tak těžký kámen, že ho už sám nezvedne?" Chápete, v čem je ten vtip? Když řeknu ano, není Bůh všemohoucí. Když řeknu ne, také není. - „Dovede váš Bůh stvořit tak těžký kámen, že ho už sám nezvedne?" Okamžik přemýšlím: „Mám jim to vysvětlit?" Ale pak mi to připadá přece jen hloupé a odpovídám otázkou: „Mladý muži, napřed se vás chci zeptat: Už jste kvůli této otázce pár nocí nespali?" - „Pár nocí nespali?" říká zaraženě. „To ne!" Tu mu vysvětluji: „Podívejte se, musím šetřit své síly. Proto odpovídám jen na otázky, pro které lidé nemohou spát. Mladý muži," pokračuji, „budte tak laskav a řekněte mi, proč vlastně v noci nemůžete spát?" Nato okamžitě odpovídá: „Ale, kvůli té věci s mou dívkou. Čeká dítě a nemůžeme se ještě vzít." - „Tak," říkám, „proto nespíte! Tak mluvmě o tom!" - „Ale," diví se, „copak to má něco společného s křesťanstvím?" - „jasně," říkám, „ten problém s tím kamenem nemá s křesťanstvím nic společného, ale ta věc s tím děvčetem jednoznačně ano! Hledte, vy jste se provinili! Přestoupil jste Boží přikázání. Vy jste to děvče svedli! A teď dumáte, jak se z toho maléru dostat za cenu ještě většího hříchu. Podívejte se, uvízl jste ve své vině a hříchu. Může vám pomoci jen to, že se obrátíte k živému Bohu - budete činit pokání- a řeknete: „Zhřešil jsem!" A pak je tu Spasitel, který vám to pomůže napravit." Mladík poslouchá. Najednou mu svitne: „Ježíš má zájem o moje obtížené svědomí! Ježíš mi může pomoci! On je východisko z mého zpackaného života!"

Chápejte, chtěl na to jít rozumem. A to byla hloupost. Ale když bylo zasaženo jeho svědomí, bylo to najednou jasné. Je vám to jasné? Jistotu spasení nedosáhneme zodpovězením vychytralých otázek, ale tím, že dáme za pravdu svému svědomí a řekneme: „Zhřešil jsem." Pak se vám zjeví Spasitel, který visí na kříži. A tehdy můžeme prožít: „Odpouštějí se tobě hříchové tvoji!" A dál: „On mne přijal!" K tomu nás nepřivede rozum, ale svědomí.

Podívejte, chceme-li získat jistotu spasení, musíme - smím to tak vyjádřit? - něco riskovat. V kostelech bývají často v oknech pestrobarevné vitráže. Když se na ně díváme za bílého dne zvenčí, vypadají celé černé, stěží na nich poznáte nějakou barvu. Ale když vejdete do kostela, barvy najednou zazáří. A přesně tak je to s křesťanskou vírou. Dokud se na ni chci dívat zvenčí, nic nechápu. Všecko je tmavé. Musím vejít dovnitř! Musím to s Ježíšem risknout. Musím se tomuto Spasiteli odevzdat, svěřit! Potom se všechno rozjasní! Je to krok ze smrti do života a pak jedním rázem pochopím celé křesťanství.

Pán Ježíš jednou kázal. Poslouchaly ho tisíce. Najednou říká strašné slovo; „Tak jak jste, nemůžete vejít do království Božího! Musíte se znovuzrodit! Vaše

přirozenost, ani ta nejlepší, se do království Božího nehodí!" Vzadu vstává pár mužů a říkají: „Tak jdem! Ty jeho řeči, to je fakt hanebné!" A potom ti tři chlapi jdou. Vidí to šest žen a říkají: „Muži jdou pryč. Pojdte, jdeme taky!" A tak jdou i ty ženy. Vidí to pár mladíků a říkají: „Muži jdou pryč. Ženy jdou pryč. Tak jdem taky." Najednou se zástup začíná rozpadávat. To musí být něco hrozného. Když si představím, že by při mém kázání posluchači začali vstávat a postupně všichni odešli - najednou bych zůstal sám s několika věrnými. Tak to bylo s Ježíšem. Strašné! Najednou je Ježíš sám. Mluví - a tisíce utekly. Už ho nechtějí poslouchat. Stojí tu už jenom dvanáct učedníků. Kdybych byl Pán Ježíš, tak bych je prosil: „Ach, zůstaňte tu aspoň vy! Moji věrní, neopouštějte mě!" Ale Ježíš to dělá jinak. Víte, co říká? Říká: „Jestli chcete, můžete jít taky." V království Božím není žádný nátlak. Je to jediné království, kde není policie! Království Boží je to nejsvobodnější, jaké existuje! „Můžete také odejít - prosím!" To říká Ježíš svým učedníkům. A učedníky to táhlo. Když uteče šest tisíc lidí, má člověk sto chutí utéci s nimi. Učedníkům moc neschází, aby odešli také, zvláště když jim Pán Ježíš říká: „Prosím - jděte!" Otevírá jim dveře dokořán: „Můžete jít také! Můžete jít do zahynutí! Můžete být bezbožní. Můžete běžet do pekla! Jak chcete!" Petr tu stojí a chvíli uvažuje: „Kampak mám jít? Kam? Žít jako kůň, samá práce a dřina, nebo život ve špíně hříchu? A na konci je smrt a peklo. To všechno přece za nic nestojí!" Pak se podívá na Ježíše a jedno je mu úplně jasné: žít jinak než s Ježíšem se nevyplatí! A tak říká: „Kam bychom šli, Pane Ježíši? Kam? Ty máš slova věčného života a my jsme uvěřili a poznali (slyšíte tu jistotu?!), že ty jsi Kristus, Syn živého Boha. S tebou zůstaneme!"

Moji přátelé, tak se získává jistota. Podíváme se na svůj život a poznáváme: „Ježíš je naše jediná šance!" O, přeji vám, abyste získali takovou zářící jistotu: „A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi Kristus, Syn živého Boha."

Docela na závěr bych ještě rád řekl zvláštní slovo těm z vás, kteří začali věřit, dali své srdce Ježíši, a přesto říkají: „Já nemám jistotu spasení. Jak získám jistotu spasení? Vidím ve svém životě ještě pořád tolik hříchu!" Těmto duším, které to berou vážně, bych chtěl říci: Myslíte si, že jistotu spasení budete mít teprve tehdy, až budete bez hříchu? Pak byste museli čekat až do nebe. Až do posledního dne, ano, až do posledního dechu svého života potřebuji Ježíšovu krev k očištění svých hříchů!

Znáte ten příběh o marnotratném synovi. Přišel domů a řekl: „Zhřešil jsem!" A otec ho přijímá, a slaví se radostná hostina. A teď si dovedu živě představit, jak další ráno syn nešťastnou náhodou shodí se stolu šálek kávy. Od sviní už nebyl na prostřený stůl zvyklý. A tak nedopatřením převrhne šálek s kávou. A když se ten s bříknutím rozbije, syn zakleje: „Zatraceně!" Vyhodí ho teď otec ven: „Marš zpátky k prasatům!"? Věříte tomu? Ne! Otec však řekne: „Když jsem tě přijal, tak jsem tě přijal!" A vysvětluje: „Můj synu, to přece nebudeme dělat. Teď se budeme snažit, abys už šálek neshazoval a neklel a pomalu si zvykl na způsoby tohoto domu" - ale nepošle ho zpátky k prasatům. Podívejte, když se člověk dá Ježíši, pak udělá hrozný objev: stará přirozenost je ještě tady! A ještě jsou tu porážky! Ale když po svém obrácení zažijete prohru, nezoufejte si hned, ale padněte na kolena a modlete se tři věty. Za první: „Pane děkuji ti, že ti pořád ještě patřím!" Za druhé: „Odpusť mi a očisti mne svou

krví!" A za třetí: „Osvobod' mne od mé staré přirozenosti!" Ale za prvé: „Pane, děkuji ti, že ti pořád ještě patřím!" Rozumějte, jistota spasení spočívá v tom, že vím: Přišel jsem domů a bojuji teď o posvěcení jako ten, kdo už přišel domů, a ne jako někdo, kdo vlítne a vylítne a tak pořád dokola. Když někdo káže: „Spasení musíme uchopit každý den znovu!“, pak to je hrozné kázání. Moje děti nemusí u mne každé ráno nastoupit a ptát se: „Tati, můžeme být i dnes tvoje děti?" Ony jsou moje děti! A kdo se stal Božím dítětem, ten je Boží dítě a bojuje teď o posvěcení jako Boží dítě!

A teď vám z celého srdce přeji zářící jistotu Božích dětí!

Je křesťanství soukromá věc?

Znovu a znovu slyšíme větu: „Náboženství je soukromá věc!“ je to správné? A tak se ptáme: „Je křesťanství soukromá věc?“ nebo lépe: „Je být křesťanem soukromá věc?“

Dříve, než odpovím, zeptal bych se nejprve Já. Představte si pětikorunovou minci. Co je na ní znázorněno, pětka nebo lev? Obojí! Pětikoruna má dvě strany. A právě tak je to s otázkou: „Je být křesťanem soukromá věc?“ - Je i není. Obojí!

Pravé, živé křesťanství má dvě stránky - zcela soukromou a zcela veřejnou. A kde jedna z nich chybí, tam nic není v pořádku!

Chtěl bych vám teď ukázat obě stránky pravého křesťanského života vypůsobeného Duchem svatým.

1. Život křesťana má zcela soukromou stránku

Abych vám to objasnil, začnu příběhem. Jednou mi kdosi řekl, že jsem „vypravěč příběhů“. Tu jsem odpověděl: „To není žádná hanba! Vždycky mám hrozný strach, že mi lidé v kostele usnou. Ale když tu a tam vložím příběh, pak neusnou.“ - A kromě toho celý život sestává z příběhů, a ne z teorie.

V ravenberském kraji žil v minulém století mocný probuzenecký kazatel Johann Heinrich Volkening. Jeho kázáními se krajina kolem Bielefeldu - ravenberská země -skutečně proměnila. Jednou večer zavolali Volkeninga k bohatému sedlákovi. Ten měl velký statek a byl to řádný a pilný člověk. Probuzenecká kázání však z hloubi srdce nenáviděl. Rozumějte, odmítl být hříšníkem. Nepotřeboval ukřižovaného Spasitele. Říkal: „Jednám správně a nikoho se nebojím!“ Jednoho dne k němu volají Volkeninga, protože sedlák je na smrt nemocen. Chce večeri Páně. A Volkening k němu jde. Volkening byl vysoké postavy a zvlášť nápadné byly jeho zářivě modré oči. Přistoupil tedy k posteli a dlouho se na sedláka mlčky dívá. Potom říká: „Jindřichu, je mi u vás úzko, úzko. Tak, jak to jde doteď, to ještě není do nebe, ale rovnou do pekla!“ Otočí se a jde. Bohatého sedláka popadne hrozný vztek a zuří: „To má být farář? To je ta křesťanská láska?“ - Pak přichází noc. Těžce nemocný sedlák leží a nespí. Svědomí ho hryže: „Nejde to do nebe, ale rovnou do pekla! Kdyby to byla pravda!“ A pak mu přicházejí na mysl všelijaké hříchy. Nectil Boha. A příležitostně také velmi chytře podváděl. Další dvě noci byly ještě horší. Avšak v nocích, které následovaly, ho přepadá opravdový strach. Stává se velmi neklidným. Najednou vidí, že v jeho životě je mnoho provinění, a že absolutně není Božím dítětem. Teď by se chtěl vážně obrátit. Po třech dnech posílá svou ženu zase za Volkeningem: „Ženo, běž pro Volkeninga!“ Je pozdě večer. Volkening okamžitě přichází. Sedlák říká ve velkém nepokoji: „Faráři, myslím, že se musím obrátit!“ - „Ano,“ vysvětluje Volkening, „stářím přibývá rozvahy. V nouzi volají o pomoc, ale pokání z nouze - mrtvé pokání! To musí přijít úplně jinak!“ Otočí se a jde. Teď byl sedlák teprve vzteky bez sebe. - Vy všichni byste se asi také na faráře pořádně rozzlobili, ne? Konečně by asi také jednal lépe, kdyby s bohatým sedlákem mluvil přívětivě. Vždyť sedlák měl co nevidět

zemřít. Ale Volkening byl člověk, který stál před Bohem, a věděl, co říká. - Trvalo to ještě tři dny, až se sedlák ocitl ve strašné úzkosti. Pak věděl: „Musím umřít. A kde byla v mém životě láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, víra, mírnost, cudnost?“ Po celý život pohrdal Spasitelem, který za něho zemřel. Odehnal toho, který před ním stál v lásce. Vidí se na pokraji pekla, a je úplně zoufalý. „Ženo,“ prosí, „zajdi pro faráře!“ Ta odpovídá: „Už se mi tam nechce! Ten ti přece nepomůže!“ - „Ženo, zajdi pro něho, jdu do pekla!“ Tak žena jde. Když Volkening přichází, nalézá muže, který pochopil: „Nemylte se, Bůh nebude oklamán, nebo cočkoli by člověk rozsíval, to bude i žít.“ Volkening přisunul židli k posteli a ptá se: „Tak teda do pekla, že?“ - „Ano, do pekla!“ Tu říká Volkening: „Tak Jindřichu, pojďme na Golgotu! I pro tebe Ježíš zemřel!“ A teď mu těmi nejlidnějšími a nejlaskavějšími slovy mluví o tom, jak Ježíš zachraňuje hříšníky. Ale k tomu bychom se museli stát hříšníky také nejprve ve vlastních očích. To bychom museli nejprve přestat s řečmi jako: „Já jedním správně a nikoho se nebojím!“ Napřed bychom museli stát v pravdě. Pak může Ježíš zachraňovat! Teď sedlák najednou poznává: „Ježíš za mne zemře! na kříži! Zaplatil za moje hříchy! Může mi dát spravedlnost, která platí před Bohem!“ A poprvé se sedlák správně modlí: „Bože, buď mně hříšnému milostiv! Pane Ježíši, jsem na pokraji pekla, zachraň mně!“ Volkening tiše odchází. Opouští muže, který vzývá Ježíše. Volkening je klidný, protože třikrát je v Bibli napsáno: „Kdočkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.“ Když příštího dne opět přichází, nachází muže, který má pokoj s Bohem. „Jak se vede, Jindřichu?“ A Jindřich říká: „Přijal mne - z milosti!“ Stal se zázrak!

Podívejte se, tak prožil znovuzrození hrdý sedlák. A teď dávejte dobrý pozor. Jednou v noci přišel za Pánem Ježíšem učený muž, a řekl: „Pane Ježíši, rád bych s tebou diskutoval o náboženských otázkách.“ Tomu Pán Ježíš odpovídá: „Tady se o ničem nediskutuje! Ledaže by se někdo znovu narodil, jinak do Božího království nevejde!“ - „Jak?“ ptá se muž. „Vždyť se nemůžu zase stát malým dítětem a jít ještě jednou do matčina těla, abych se znovu narodil!“ Ale Ježíš trvá na svém: „Nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vejít do království Božího!“ To je ta soukromá stránka života křesťana, že člověk vchází do života těsnou branou, že se znovu rodí velkým zázrakem Božím.

To, co vám vykládám, nejsou bezvýznamné teologické věci, ale jde tady o vaši věčnou záchranu! Dejte si říci! Mohlo by se stát, že až budete umírat, žádný Volkening tu nebude. Slyšte, ke znovuzrození patří, že konečně dám Bohu za pravdu, že jsem ztracený člověk a moje srdce je zlé. Ke znovuzrození patří upřímná touha po Ježíši, jediném Spasiteli světa. Ke znovuzrození patří upřímné vyznání Spasiteli: „Zhřešil jsem proti nebi a před tebou.“ K znovuzrození patří víra: „Jeho krev mne očišťuje od každého hříchu. On platí za mne a dává mi spravedlnost, která platí před Bohem.“ Ke znovuzrození patří jasné a rozhodné vydání se Ježíši. A ke znovuzrození patří, že Duch svatý vám řekne: „Přijal jsem tě!“ Bible tomu říká „zpečetění“. Bez znovuzrození do Božího království nevejde! Aie kdo se stal Božím dítětem, ten to také ví! Milí přátelé, když se topím a a někdo mě vytáhne z vody, pak přece vím, že jsem zachráněn, že jsem na zemi, a že mohu znovu dýchat.

Podívejte: to je soukromá stránka křesťanského života. To si musí každý

sám prožít, aby ze smrti vešel do života. Ach, je to zázrak, když se podívám zpět a pomyslím, jak jsem se stal vlastnictvím Pána Ježíše. Byl jsem daleko od Boha, v samém hříchu. Ale potom přišel do mého života Ježíš, a teď mu patřím a teď chci vynaložit všechno na to, abych lidi varoval před zkázou a volal je k Ježíši. Velice vás prosím, neodpočívejte, dokud znovuzrození neprožijete a nebudete vědět:

„Mohu vpravdě říci:
Jsem, Spasiteli, tvůj,
já tvůj a ty můj.“

Ale znovuzrozením to nekončí, nýbrž je to počátek soukromého křesťanství. Pak soukromé křesťanství pokračuje.

Od svého obrácení- chci vám to dosvědčit - jsem věděl: „Teď nutně musím každý den slyšet hlas svého Přítele!“ Tak jsem začal číst Bibli. Dnes si lidé myslí, že Bibli čte jen farář. Blízko mého domu v Essenu jsou parky. Tam každé ráno rád chodívám a jak se sem a tam procházím, čtu si svou Bibli. Lidé, kteří tam v blízkosti bydlí, mne při tom mohou pozorovat. A tu mi nedávno jeden řekl: „Vždycky vás pozoruji, jak čtete svůj breviář.“ Breviář čtou katoličtí kněží. Vůbec si nedokázal představit, že čtu knihu, kterou právě tak může číst i každý laik. Ale Bibli může číst každý!

Když mám se svými mladými v Essenu volno, shromáždíme se ještě před snídaní k tiché čtvrtodince. Nejprve si zazpíváme ranní píseň, třeba „V jitřní záři“ a poslechneme si heslo na ten den. Nato zadám biblický text. Potom si každý sedne někam do tichého koutku a čte si text pro sebe. A to dělají ti, kteří začali s Ježíšem, kteří začali žít život víry, i doma, protože nemohou žít, aniž by neslyšeli hlas dobrého pastýře, a nemluvili s ním. Teď vás prosím, oživte svůj soukromý křesťanský život tím, že začnete číst Nový zákon! Tichou čtvrtodinku ráno nebo večer!

A když svůj Nový zákon zase sklapnete, pak sepněte ruce a řekněte: „Pane Ježíši, teď s tebou musím mluvit. Mám toho dnes mnoho před sebou. Pomoz mi, abych to zvládl! Uchraň mne i před hříchy, ke kterým mám sklon! Dej mi také lásku k bližnímu! Dej mi Ducha svatého!“ Modlete se! Mluvte s Ježíšem! Je zde! Slyší vás! To také patří ke zcela soukromé stránce křesťanského života, že křesťan se svým Pánem mluví.

Nedávno jsem řekl jednomu pánu, který uvěřil: „Potřebujete denně tichou čtvrtodinku s Ježíšem.“ - „Ale, pastore Buschi,“ bránil se, „já přece nejsem farář! Ten má to čas! Ale já? Vždyť já mám strašně moc práce.“ Odvětil jsem mu: „Poslyšte - a nikdy to nemůžete zvládnout, že?!“ - „Nikdy to nezvládnou,“ připustil. „Poslyšte,“ řekl jsem, „to je právě tím, že nemáte tichou čtvrtodinku. Když si zvyknete mluvit ráno s Ježíšem, na pokračování si číst několik veršů z evangelia a potom se ještě jednou pomodlit, pak zjistíte, že to najednou hravě zvládnete. Ano, čím víc práce, tím nutněji potřebujete tichou čtvrtodinku. Později z toho bude možná půlhodinka, v níž předložíte svému Spasiteli věci, které se vás dotýkají. Ale všechno jde lépe. Mluvím ze zkušenosti. Se mnou je to někdy také tak. Vstanu z postele - a už řinčí telefon. Pak jsou tu noviny. Pak zase zvoní telefon. A už je tu první návštěva. Ale celý den jsem rozčilený. Nic se nedaří. A najednou si vzpomenu: vždyť jsem ještě vůbec nemluvil s Ježíšem! A on se také ještě nedostal ke slovu! Vždyť pak z toho dne nemůže

nic být!"

Rozumějte, ztišení s Ježíšem patří ke zcela soukromé stránce křesťanského života!

Dále k soukromé stránce křesťanského života patří, že každý den křížujeme své tělo a krev. Ve svém životě jsem mluvil s mnoha lidmi a vlastně všichni si na něco stěžovali. Ženy si stěžují na své muže. Muži si stěžují na své ženy. Rodiče si stěžují na své děti. Děti si stěžují na své rodiče. Kde je příčina? Zkuste si to sami: když ukážu prstem na někoho a řeknu: „To je jeho vina, že nejsem šťasten!“, pak ukazují tři prsty na mne! Věřte mi: uděláte-li si tichou čtvrt hodinku, pak vám Pán Ježíš ukáže, že veškerým neštěstím jste si vinni sami. Váš obchod neklape, protože nechodíte před Bohem. Křesťané se musí každý den učit přibíjet svou přirozenost na kříž.

Dovolím si hovořit jednou zcela osobně. Podívejte se, právě jsem prožil osm dní s padesáti spolupracovnicí mé essenské práce s mládeží. Bylo to nepopsatelně krásné. Byli jsme spolu tak šťastní, že to ani nedokážu vyjádřit. Všechno bylo tak požehnané. Ale přece byly tu a tam potíže. Ale než jsme poslední den slavili večeři Páně, tu se stalo, že najednou šel jeden k druhému a říká: „Ty, odpusť mi!“ Já jsem musel jít ke třem a říci: „Ty, odpusť mi, že jsem na tebe nedávno vyjel!“ Tu jeden z nich odvětil: „Ale měl jste pravdu!“ - „Ale stejně mi to odpusť,“ prosil jsem. Chápejte, je to pro mne těžké, když se musím pokorit před dvacetiletým chlapcem. Ale neměl jsem pokoj, dokud jsem to neudělal.

Ztišíte-li se s Ježíšem, pak se také naučíte každý den křížovat svou přirozenost. A pak bude kolem vás krásně. To patří ke zcela soukromé stránce křesťanského života. A jestli to nevíte, pak se prosím přestaňte nazývat křesťanem. Podívejte se, často chodím po ulicích a přemýšlím. Všichni lidé, kteří mne potkávají, jsou křesťanští, skoro všichni platí církevní daň. Kdybych teď někoho zastavil a zeptal se ho: „Promiňte! Jste křesťan?“, pak bych dostal odpověď: „jasně, přece nejsem mohamedán!“ Ale kdybych se ho ptal dál: „Poslyšte! Už jste někdy nemohl spát radostí, že jste křesťan?“ Pak bych dostal odpověď: „Jste blázen?“ Tak je to: křesťanství bez radosti z křesťanství! Člověk nanejvýš nadává, když musí platit církevní daň, ale po radosti ani stopy. Ale od okamžiku, kdy prožijete znovuzrození, poznáte, co to znamená: „Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se!“

Moji přátelé, nedávno jsem svým mladým řekl z Bible nádherné slovo: „Vám pak, kteří se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti“ - to je Pán Ježíš - „a zdraví bude na paprscích jeho.“ To je krásné! A víte, jak je to dál? „Tedy vycházeti budete a vcházeti, a poskakovati jako telata vykrmená.“ Podivuhodně vyjádřeno! Zřídka kdy nacházím křesťany, kteří radostí ze svého Spasitele poskakují „jako vykrmená telata“. V čempak to vězí, že to nedokážeme? Je to tím, že vůbec nejsme opravdovými křesťany! Myslím na svoji milou matku. Bylo na ní vidět něco z té nespoutané Boží radosti. A myslím na mnohé jiné, které jsem poznal jako radostné křesťany. A když budu starý a starší, chtěl bych také prožívat stále větší radost s Pánem. Ale k tomu je třeba, abychom nejprve vzali křesťanství vážně a neměli ho jen trošičku!

Tak to je jedna stránka křesťanského života. „Je život křesťana soukromá věc?“ - Ano, je to nanejvýš soukromá věc! Ale teď přichází ta druhá strana

pětikoruny. Právě a živé křesťanství má současnou stránku, která je velmi veřejná, kterou může každý vidět.

2. Křesťanství je veřejná záležitost

Veřejná stránka křesťanského života spočívá nejprve v tom, že se připojíme ke společenství křesťanů. Co teď řeknu, je velice důležité: Právě křesťané se připojují k těm, kteří chtějí být také spaseni.

Každou neděli je bohoslužba. Proč tam nejste? „Ano,“ odpovídají, „já poslouchám bohoslužby v rádiu.“ Nechci teď mluvit o nemocných, ti nechť se z bohoslužby v rozhlasu potěší. Vaše křesťanství je zcela ubohé, jestliže vás to netáhne na pravou bohoslužbu, do shromáždění křesťanů! To patří k tomu.

Kolem roku 300 po Kristu - je to tedy už velmi dávno - seděl na císařském trůnu velké říše římské podivuhodný člověk - Dioklecián. Byl otrokem, později byl propuštěn a dotáhl to vysoko, až se stal císařem římského impéria. Tehdy už bylo křesťanství velmi rozšířeno. Císař Dioklecián ještě věděl, že jeho předchůdci křesťany pronásledovali. Ale on si řekl: „Tak hloupý nejsem, abych pronásledoval nejlepší lidi. Ať si věří, čemu chtějí. Za mé vlády může mít každý takové náboženství, jaké chce.“ Byl to na císaře dost neobvyklý, ale správný postoj, protože knížata chtějí vždycky panovat i nad svědomím lidí. Nu, a císař Dioklecián měl mladšího spoluvládce Galeria. Ten se měl jednou stát jeho nástupcem. A tento Galerius mu jednou řekl asi toto: „Poslyš, Diokleciáne, jestli nám ti křesťané přerostou přes hlavu, bude z toho pěkný zmatek. Mluví totiž neustále o tom svém králi Ježíši. Musíme proti nim něco podniknout.“ - „Ach, dej mi s tím pokoj,“ odpověděl Dioklecián, „moji předchůdci je pronásledují už dvě stě padesát let, a nic s nimi nesvedli. To já si s nimi nebudu ani začínat!“ A to bylo od tohoto muže chytré. Ale Galerius do něho pořád vrtal: „Ano, ale ti křesťané jsou něco extra. Tvrdí, že mají Ducha svatého, kterého prý nikdo jiný nemá, a že prý budou spaseni, ale nikdo jiný ne. Jsou domýšliví! Musíš proti nim něco dělat!“ Dioklecián však opětovně pronásledování křesťanů odmítl. Ale Galerius do něho hučel déle, než dokážu vylíčit. Konečně se dal Dioklecián obměkčit a vyhlásil: „Dobrá, zakážeme pouze křesťanská shromáždění.“ Byl tedy vydán dekret: „Každý, kdo chce, může být křesťan, ale křesťanská shromáždění se nesmějí konat. To se pod trestem smrti zakazuje.“ - Pro sebe mohl být každý křesťanem, takřikajíc jako soukromá věc, ale nesměli se shromažďovat. Tu se sešli starší křesťanstva a radili se: „Co dělat? Nemáme se raději podvolit? Vždyť doma si každý může dělat, co chce! Tam se přece žádnému nic nestane.“ A teď je velice zajímavé, že tito křesťané z dob pronásledování řekli: „Že se shromažďujeme k modlitbám, zpěvu, kázání, slyšení slova a společným sbírkám, prostě patří ke křesťanství. Budeme v tom pokračovat!“ Potom se shromažďovali dál. Ale Galerius triumfoval: „Vidíš, Diokleciáne, jsou to nepřátelé státu! Nedokážou poslechnout!“ A pak vypuklo jedno z nejhroznějších pronásledování křesťanů. Mnozí se vzdali a řekli: „Vždyť můžeme být křesťané doma! Do shromáždění nepůjdeme!“ A zachránili si život. Církev však řekla: „To jsou odpadlíci. Kdo nechodí do křesťanských shromáždění, odpadl!“

To se musí říci současným křesťanům! V současném křesťanství je takových odpadlíků plno! Tehdejší křesťané měli pravdu, když se císařskému dekretu vzepřeli! Bible zcela jasně říká: „Neopouštějte společná shromáždění, jak někteří obyčej mají!“ Dnes bychom museli říci: „Jak téměř všichni obyčej mají.“ Proto prosím každého z nás, kdo chce být spasen: „Připojte se k těm, kteří chtějí být vážně křesťany!“

Je mnoho možností, jak se připojit ke křesťanům. Jsou tu církevní sbory, domácí biblické kroužky, hnutí křesťanských sborů. Existují kroužky mládeže. Srdečně vás prosím: Hledejte společenství! Jeden Francouz mi jednou řekl: „Někdo má rád slanečky, druhý zase chodí rád do kostela.“ Ne, tak to není! Je to mnohem vážnější. Jeden míří do pekla, a druhý se připojí ke křesťanům! Tak je to! A chcete-li opravdu začít následovat Ježíše, zajděte za svým farářem a zeptejte se ho: „Kde se mohu připojit? Kde uslyším víc o Ježíši?“ A jděte tam, kde o Spasiteli opravdu uslyšíte. Nikdo nemůže říci: „U nás se nic neděje!“ Všude jsou lidé, kteří milují Pána Ježíše. Je jich možná málo. Často to bývají zvláštní lidé. Ale nezúčastňujete-li se společenství křesťanů, je vaše křesťanství mrtvé!

K správnému shromažďování patří vždycky čtyři věci. Za prvé zpěv. Za druhé slyšení slova. Za třetí modlitby. A za čtvrté sbírka. To patří ke křesťanskému shromáždění. To také činili první křesťané. To jsou projevy života z Boha.

Existuje jen jedno křesťanství: kde se scházíme s druhými. V Bibli dokonce stojí: „My víme, že jsme přešli ze smrti do života, neboť milujeme bratří.“ To přece znamená: koho to netáhne k jiným křesťanům, ten je ještě duchovně mrtev!

Nezapomenu na ten podivuhodný začátek v mém prvním farářském úřadě v Bielefeldu, kde jsem sloužil v jednom okrese jako pomocný kazatel. K bohoslužbám se tam v jednom kostele scházelo jen pár lidí. Ale potom dal Bůh, že jsem se jednou v sobotu večer dostal v rudém lidovém domě do debaty se soudruhy a volnomyšlenkáři do jedné hodiny v noci. V jednu nás hospodský vyhodil na ulici. Pršelo. Poprvé jsem měl kolem sebe asi sto mužů - dělníků z mého okresu. Stáli jsme pod pouliční lampou. Muži se ptali, já odpovídal. Mluvili jsme dlouho o Ježíšovi, mluvili jsme dlouho o tom, že jsou nešťastní, že není pravda, že nemají hříchy, a že v podstatě vlastně věří, že je věčnost a soud Boží. Ve dvě hodiny jsem jim řekl: „A teď jdu domů, vážení. Zítra ráno o půl desáté mám bohoslužbu. Víím, že byste rádi přišli, kdybyste jen neměli jeden z druhého strach!“ Byli to Westfálci. Předemnou stál dělník B. Bylo mu tehdy asi pětatřicet let a byl to správný Westfálec. „Já že mám strach?“ odvětlí, „nesmysl!“ Odpovídám: „Člověče, jen se uklidni! To by byl v pondělí ve fabrice poprask, kdybys v neděli běžel do kostela. A z toho máš strach!“ - „Nemám strach!“ prohlásil ještě jednou. Říkám znova: „Člověče, ty bys tak rád přišel, ale...“ - „Dobrá!“ řekl, „přijdu zítra ráno se zpěvníkem pod paží!“ A v neděli ráno, tedy jen o několik hodin později, pochoduje tento Westfálec se zpěvníkem ulicemi na bohoslužbu. V té čtvrti se všichni znali- V pondělí přichází za mnou a říká: „Máte pravdu- Ve fabrice se děsné rozčilovali, že jsem šel do kostela. Teprve teď jsem si všiml, jaký je to teror. Křičíme o svobodě a jsme vlastně žalostnými otroky lidí. Hodil jsem jim všecko pod nohy,

i jejich volnomyšlenkářskou legitimaci. Řekněte mi teď ještě více o Ježíši!" To byl první, který se mi jasně obrátil.

Rozumíte, začalo to tím, že šel na bohoslužbu do toho ubohého malého sborečku. A když vydržel jeden, přišli i ostatní. To byl průlom. Bůh pak dal ještě více života. Ale mne tehdy zaujalo, že u těchto dělníků rozhodnutí padlo tím, že přišli k nám - do shromáždění křesťanů.

Zapřisahám vás pro spásu vašich duší - nejsem propagátor církve, farářů ani sborů a jejich vedoucích bratrů, ale v první řadě mi jde o vaše spasení - Připojte se ke společenství křesťanů i

A to druhé, co patří k veřejné stránce pravého křesťanství je, že to, co máme v Ježíši, také vyznáme ústy.

Dostali jsme se v Německu do hloupé situace. Myslíme si: „Platím svou církevní daň, a tím se šíření evangelia přenáší na faráře. Mě se to už netýká." Někdy si přeji, aby už to celé hloupé placení přestalo, aby křesťané, učedníci a učednice Pána Ježíše věděli: „Není to povinnost jen faráře, ale i naše, aby jméno Boží bylo známo tady, kde stojíme: v závodě, v kanceláři, ve škole." Už jste někdy vyznali: „To je pravda, že Ježíš žije! Je to hřích, že klejeme. Je to hanba před Bohem, že se vedou oplzlé řeči!" Už jste někdy vyznali: „Patřím Ježíši!"? To by lidé zpozorněli! A něco vám řeknu: Dokud nemáme odvahu vyznat svého Spasitele, nejsme vůbec žádnými křesťany!

Ježíš říká - dobře poslouchejte - „Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznám i já jej před Otcem svým, který je v nebesích. Kdož by pak mne zapřel před lidmi, zapřu ho i já před Otcem svým, který je v nebesích." To bude strašné, když v den soudu vystoupí křesťanští lidé a řeknou: „Pane Ježíši, já jsem v tebe také věřil!" - A Ježíš řekne Otcí: „Neznám je!" - „Ale Pane Ježíši, já jsem byl přece..." - „Neznám tě! Tvůj soused nevěděl, že jde do pekla! Nikdy jsi ho nevaroval, ačkoliv sám jsi našel cestu k životu! Mlčel jsi při všech světských řečech, když bylo třeba otevřít ústa a vyznat svého Spasitele!" Pak snad odpovíte: „Ano, ale já sám jsem byl tak slabý ve víře!" Tehdy vám Ježíš odpoví: „Tak jsi mohl vyznat i svou slabou víru! I slabá víra má silného Spasitele! Ostatně, nemusels vyznávat svou víru, ale mne! Neznám tě!" - „Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznám jej i já před Otcem svým, který je v nebesích. Kdož by pak mne zapřel před lidmi, zapřu ho i já před Otcem svým, který je v nebesích." To říká Ježíš. A on nelže! Kdy znovu dostaneme odvahu otevřít ústa?

Musím vyprávět ještě jeden příběh. Před několika týdny jsem mluvil v jednom městě v Porúří. Přednášky zorganizoval jeden mladý mistr automechanik, můj přítel Gustav. Gustav se stal radostným a zmocněným svědkem Ježíše, protože se naučil v rozhodujícím okamžiku vyznávat Ježíše. Tu je v pondělí ráno ve své dílně. Každý vykládá, co tropil za nestoudnosti v neděli. Jeden říká: „Zpráskali jsme se, až nám šly z nosu bubliny!" Druhý vykládá o holkách. „A kdes byl ty, Gustave?" ptají se. Byl tehdy ještě učněm. „Ráno jsem byl na bohoslužbě," odpovídá. „A odpoledne jsem byl ve Weiglově domě v mládeži u faráře Busche." Tu se zvedá divoký posměch a mladý učeň tu stojí jako úplný hlupák. A když se tak do něho mistr i tovaryši, prostě všichni, pustili, popadne ho hrozný vztek a myslí si: „Proč se smí mezi křesťany nahlas vyznávat nestoudnosti, a náš Spasitel ne?" A v tomto

okamžiku se rozhodl dobýt dílnu pro Ježíše. Začal u svých spoluúčňů a mluvil s každým zvlášť. Říkal jim: „Jdeš do pekla! Pojď se mnou do Weiglova domu do naší mládeže! Tam uslyšíš o Ježíši!“ Když po mistrovských zkouškách odcházel, byla dílna úplně jiná. Sám jsem se o tom přesvědčil. Všichni učni byli v našem kroužku mládeže. Tři z tovaryšů vstoupili do YMCY. V dílně se už nikdo neodvážil vykládat oplzlé vtipy. Když přišel někdo nový a chtěl začít nestydaté řeči, varovali ho: „Buď ticho, Gustav jde!“ Měli před ním respekt. Má teď výborné místo a je vedoucím velké autoopravny. Bůh mu požehnal i vnějšně.

Znovu se ptám: Kde jsou konečně křesťané, kteří mají odvahu znovu otevřít ústa a vyznat svého Pána? Nakolik vyznáváme, natolik také rosteme vnitřně!

„Je křesťanství soukromá věc?“ - Nikoli! Dlužíme světu svědectví o Ježíši! Přestaňte už se svým ubohým mlčením! Jinak se k vám Ježíš na posledním soudu nepřizná!

Když za třetí říše moji mladí jako šestnácti- a sedmnáctiletí hoši hromadně rukovali, dal jsem každému z nich malou Bibli a řekl jsem jim: „Dávejte pozor! Když nastoupíte do služby, tak hned první večer položte svou Bibli na stůl, veřejně si ji otevřete a čtete si v ní. Pak přijde vražedný výbuch. Ale druhý den jste z toho venku. Když to neuděláte první den, nikdy to nezvládnete.“ A hoši to tak dělali. Hned první den byla Bible na stole! „Co to čteš?“ - „Bibli!“ To byla vždycky bomba, protože němečtí křesťané mohou číst každé svinstvo, jen Bibli ne. A mému příteli Páulemu - žel padl - se potom stalo, že na druhý den ráno otevře skříňku - a Bible je pryč. Ohlédne se. Jeden se šklebí. Pak se šklebí i ostatní. „Ukradli jste mně moji Bibli?“ ptá se. „Hmmm.“ - „Kde máte moji Bibli?“ - „Má ji velitel!“ Paule si uvědomil: „Teď to jde do tuhého.“ Večer po službě si najde tichý koutek a modlí se: „Pane Ježíši, jsem úplně sám. Mám teprve sedmnáct roků. Prosím tě, nenech mě teď ve štychu! Pomoz mi, abych tě dokázal vyznat!“ Potom jde za velitelem, a klepe na dveře. „Vstupte!“ Velitel sedí za psacím stolem. Na stole leží Páuleho Bible. „Co chceš?“ - „Pane praporčíku, vraťte mi, prosím, moji Bibli. Je to můj majetek.“ - „A!“ velitel bere Bibli do ruky a listuje. „Tak tobě patří?! Nevíš, že je to velice nebezpečná kniha?“ - „Ano, pane praporčíku! Bible je nebezpečná, dokonce i když je zamčená ve skřínce. Ani tam člověku nedá pokoj!“ Bum! Velitel se napřímí: „Posaď se!“ Pak přiznává: „Víš, i já jsem chtěl kdysi studovat teologii.“ - „A potom jste odpadl od víry?“ ptá se Paule. Pak se rozvinul nádherný rozhovor, v němž asi čtyřicetiletý muž říká sedmnáctiletému mladíkovi: „Jsem v podstatě hrozně nešťastný člověk. Ale nemůžu zpátky. Musel bych příliš mnoho opustit.“ A mladík odpovídá: „Ubohý veliteli! Ale Ježíš by stál za každou obět! Velitel propouští mladíka se slovy: „Jsi šťastný člověk!“ - „Ano, pane veliteli!“ potvrdil Paule - a odchází se svou Biblí. A nikdo v táboře už neřekl ani slovo!

Ach, kde jsou křesťané, kteří mají odvahu postavit se za svou věc?!

Je život křesťana soukromá věc? Ano! Znovuzrození a život víry se odehrává v té nejvnitřnější komůrce srdce!

Je život křesťana soukromá věc? Není! Křesťané se shromažďují do společenství, na bohoslužby, spojují se do domácích biblických kroužků, do sdružení mládeže, do sesterských kroužků, do bratrských kroužků. Křesťané otvírají ústa a vyznávají svého Pána.

Svět si musí všimnout, že Bůh zapálil v Ježíši oheň!

Kdy svět zanikne?

Před časem jsem hovořil s jedním průmyslníkem. Poklepal mi na rameno a řekl: „Pane faráři, to je pěkné, že tu mládež vedete k dobrému!“ Na to jsem mu odpověděl: „Mám-li být zcela upřímný, pak musím říci, že si od toho moc neslibuji. V Bibli stojí, že srdce člověka je zlé od jeho mladosti. Myslím, že napomínání tu příliš nepomůže. Já bych radši něco úplně jiného.“ - „Tak co tedy chcete?“ - „Rád bych, aby se tito mladí lidé stali vlastnictvím Pána Ježíše a byli pro časnost i věčnost Božími dětmi!“ vysvětluji mu. - „Ach,“ odvětil, „pane faráři, co to říkáte! Zůstaňme přece oběma nohama na pevné zemi!“ Šikovně, že? Tu jsem se hlasitě zasmál a zeptal se: „A na které zemi chcete vlastně zůstat, milý pane řediteli? Copak jste si ještě vůbec nevšiml, že země pod našima nohama se už dlouho kymácí?“

Myslím, že člověk nemusí být ani ředitelem, aby si všiml, že půda pod našima nohama se stala nanejvýš nejistou. Ten strach, který leží na dnešních lidech, spočívá v tom, že každý by chtěl mít jistotu, ale všichni cítí, že nikde není. Jeden si založí bankovní konto ve Švýcarsku, druhý si právě staví bunkr v Bolívii. Někde přece bude jistota! A přesto všichni cítíme: konec konců, žádná jistota tu není! A tak v dnešní době samozřejmě zase naléhavě vystupuje do popředí otázka: „Jak to bude se světem dál?“ Ano, je to přímo znamení naší doby, že se opět ptáme: „Kdy svět zanikne?“ Před několika lety se hrála divadelní hra „Fyzikové“ od známého švýcarského dramatika Dürenmatta. Hra končí tím, že jeden z fyziků dává temnou prognózu: „Nelze zabránit tomu, aby lidstvo jednoho dne neshodilo atomové bomby a samo se nevyhubilo.“ A pak se tam doslova říká: „A potom krouží kdesi neustále a bez cíle radioaktivní Země.“ Člověk to přímo vidí před sebou, jak vymřelá, zničená Země krouží bezcílně vesmírem. Už to je pozoruhodné, když moderní spisovatel mluví o zániku světa s takovou krutostí. Já však nevěřím, že to tak dopadne, že tam kdesi ve vesmíru bude kroužit radioaktivní Země. Kdybych to mohl Dürenmattovi říci, a on by se mě zeptal: „Proč tomu nevěříte? To je přece nabíledni, že to přijde!“, musel bych mu vysvětlit: „Protože Bible říká něco jiného.“ Pán Ježíš řekl: „Nepomine pokolení toto, dokud se nestanou všechny tyto věci.“ Nebude to tedy tak, jak se domníváte, i když je to velice nasnadě!“

Přirozeně je otázka, komu vlastně chceme při prognózách budoucnosti věřit.

Existují dvě nelegální metody, jak se ujistit o tom, co bude.

Tu první mistrně ovládal Joseph Goebbels. Spočívá v tom, že si o budoucnosti jednoduše něco vymyslím. Ještě ho slyším, jak říká: „Do pěti let budou německá města krásnější, než kdy předtím.“ Tato metoda tedy spočívá v tom, že si na mlhu, která mi zahaluje budoucnost, promítnu svá vlastní přání. Mistry této metody jsou takzvaní „svědkové Jehovovi.“ Starší z nás si ještě vzpomínají: v roce 1925 visely na všech rozích plakáty: „Milióny dnes žijících lidí nezemřou“. Toto heslo pochází od „vážných badatelů Bible“. A potom se umíralo jako nikdy předtím v dějinách lidstva. Prostě si o tom, co bylo před nimi, něco pěkného vymysleli. Později si „vážní badatelé Bible“ změnili jméno na „svědky Jehovovy“. A teď si pravděpodobně vymýšlejí zas něco jiného.

Jiná nelegální metoda spočívá v tom, že si necháme radit od věštců. Ničemu z těchto věcí nerozumím. A také jim vůbec nechci rozumět, ničemu z toho věštění, spiritismu, kyvadel, vykládání z karet a kdovíčeho ještě. Rád bych vám řekl, proč o tom nechci nic vědět. V mojí Bibli stojí několikrát asi toto: „Takto praví Hospodin: duše, která by se dotazovala věštců, vykladačů znamení a hvězdopřevců, vyhlazena bude z lidu mého.“ A protože mi nesmírně záleží na tom, abych byl spasen a patřil k Božímu lidu, budu se varovat, abych se do těchto věcí pouštěl. A jestliže jste se do toho zapletli, pak vás - pro spásu vaší duše - prosím: vyhledejte si tichý koutek, vzývejte Ježíše, vyznejte mu tento hřích a prostě ho za odpuštění!

Já se rozhodl důvěřovat Božímu slovu v Bibli. Za prvé proto, že očividně nese pečeť pravdy. A za druhé, muži Bible říkali: „Takto praví Hospodin!“ Existuje tedy pravá cesta, jak se dozvědět něco o budoucnosti: Bible s námi mluví o budoucnosti.

Když vyvrcholila poslední válka, zakázalo mi gestapo veřejně mluvit. Nesměl jsem už cestovat na přednášky. Měl jsem dovoleno mluvit už jen v Essenu. A ačkoliv jsem měl v tom městě ničeném deštěm bomb každého večera v nějakém sklepě biblickou hodinu, zbývalo mi stále ještě hodně času. Využil jsem jej k tomu, abych si pořádně prostudoval „Zjevení Jana“, poslední knihu Bible. Přitom jsem pochopil: „Vždyť tato kniha je nesmírně aktuální!“ A předsevzal jsem si, že něco z toho, co jsem se tu naučil, předám dál.

A teď bych vám chtěl ukázat, co říká Bible naprosto přesně o budoucnosti.

1. Ježíš přijde

To říká Bible naprosto jasně: očekávání křesťanů se soustřeďuje na velkou událost, kdy opovrhovaný Ježíš Kristus znovu přijde v slávě! Když odcházel do nebe, stáli tam jeho učedníci a dívali se za ním, jak zmizel v jiné dimenzi. „Oblak vzal jej od očí jejich,“ je psáno. A pak náhle stojí po boku učedníků dva Boží poslové a praví: „Tento Ježíš přijde znovu právě tak, jak jste ho viděli odcházet!“ Ježíš přijde znovu! Pán Ježíš pronikne jednoho dne v slávě z Boží dimenze do našeho trojrozměrného světa! To je naděje křesťanů.

Musím vám teď vyprávět, jak se mi toto poněkud cizí poselství stalo úplně jasným. Je to dnes asi 35 let, co jsem jako docela mladý farář přišel do jedné hornické čtvrti v Essenu. Stál jsem tam jako sedmadvacetiletý mladík mezi asi 12 000 horníky. Mé poselství nikoho nezajímalo. Uprostřed čtvrti bylo velké pusté náměstí obklopené činžáky. V jednom jeho rohu zůstal malý domek. V tomto domku jsem si brzy zřídil malý sál, kde jsem začal biblickou hodinu. Bylo pěkné, jak poznenáhlu přicházeli lidé: pár horníků, komunisté a volnomyšlenkáři, kteří si chtěli poslechnout, co jim asi tak má ten „knězour“ co říci, pár maticek, hrstka dětí, dva tři výrostci. Přesto bylo komické, že toto malé shromáždění, které se tu vytvořilo, pobouřilo celou čtvrť. Nakonec to bylo tak, že nás pokaždé rušili. Jednou nám rozbili okna. Tak jsme si před ně dali okenice. Podruhé duněly do okenic kameny. Příště hráli přímo přede dveřmi, které vedly do sálu, fotbal s plechovkami, takže nebylo slyšet vlastního slova. Jednou udělali před naším malým sálem demonstraci se šalmajemi. Zpívali

venku:

„Nás nezastraší žádná vyšší bytost,
ani císař, ani tribun, ani Bůh,
a vykoupit se dokážeme sami!“

A my jsme zpívali uvnitř: „Bůh je láska, moje spása je on! "To byly ještě časy! Jednoho dne to bylo zvlášť zlé. Bylo to, jakoby opravdu vypustili celé peklo i ďábla. A pak se stalo něco pravdu pozoruhodného. Náhle třeskne cosi do dveří a něco těžkého s rachotem dopadne na zem. Říkám si: „Teď hodili bombu!“ A pak slyším, jak lidé utíkají pryč. Zastavilo se v nás srdce. Venku zavládl klid. Prudce otvírám dveře a vidím: přede mnou, napůl v kaluži, leží velký železný krucifix. Znáám ho. Strhli ho u jednoho katolického mužského domova a mrštili nám jím do dveří: „Tady máte toho vašeho Krista! Do bláta s ním!“ Byl temný listopadový večer. Pršelo. A tady, v kaluži, ležel obraz kříže. Stojím na tom bezútěšném náměstí, obklopeném činžáky a těžními věžemi. Za mnou stojí malý strachy se třesoucí sboreček. A tady v kaluži leží podoba ukřižovaného Spasitele! Pomyslel jsem si: „Bůh by měl tisíc důvodů ponechat tento svět samému sobě! A přece to nedělá. Posílá svého Syna! A tento Boží Syn dělá něco neslýchaného: bere naši vinu na sebe a nechává se přibít na kříž. Místo toho, aby teď člověk padl před svým Spasitelem a vzýval ho, vezme jeho podobu a hodí ji do kaluže! Tak plivá člověk do ruky, kterou mu Bůh nabízí ku pomoci!“ Ale vězte: ti Ježíše aspoň ještě nenáviděli. Dnešní měšťáci už tuto nenávist nemají. Házou jeho kříž do kaluže svou plnou lhostejností! Vzplanul ve mně tlumený hněv. Řekl jsem si: „Co teď Bůh udělá? Teď musí padnout oheň z nebe!“ Ale žádný oheň z nebe nespádl. Déšť šuměl. A podoba ukřižovaného Spasitele ležela v kaluži. Z dálky jsem slyšel uštěpačný smích. To se posmívali mně. Ale pak mi najednou napadlo: „Bůh to tak nenechá, aby se tak posmívali jeho Synu, který umíral za svět. Bůh to tak nenechá! ‚Bůh chce zde odhalit svoji moc i majestát.‘ Ale přijde den - a je to úplně logické - kdy tento svět, který jím pohrdal, musí uvidět, že on byl jedinou šancí pro nás lidi a že on je králem světa. Přijde znovu v slávě!“ Když jsem tam toho deštivého večera stál, mezi svým sborečkem, bezútěšným náměstím a podobou kříže v kaluži, a chystal se vrátit do malého sálu, tu mne poprvé opravdu potěšilo poselství: „Ježíš přijde znovu!“ Přistoupil jsem ke kazatelně, otevřel jsem 24. kapitulu Matouše a četl: „...a uzří Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slávou velikou“. Od té doby se na to těším.

Vězte, když tak vidím, jak opovrhovaný je můj Spasitel, Spasitel, který zachraňuje ze smrti, který odpouští hřích, který obšťastňuje a vykupuje, pak se těším, že přijde den, kdy z něho spadne plášť opovržení a on přijde znovu v slávě!

Když jsem poprvé vstoupil do velkého domu klubu mladých v Essenu, do Weiglova domu, našel jsem tam na stěně jediný obraz. Ve velkém sále, kde se scházely stovky mladých, visel obraz znovu přicházejícího Ježíše Krista. Dole je vidět město, nad ním oblaka a v oblacích bílý kůň. A na něm sedí on, král, a zvedá ruku, probodenou na kříži. Tu jsem řekl svému předchůdci, faráři Weiglovi: „Tohles tu pověsil jako jediný obraz. Není to pro domov mladých trochu komické? Já bych tam pověsil něco docela jiného!“ Nato mi vysvětlil: „Milý bratře Buschi, ti mladí jsou celý týden v úřadech, ve školách, v továrnách,

na šachtách. Když tam vyznávají Ježíše Krista, slyší jen pošklebky a posměch. A když nechtějí hřešit s ostatními, ti se jim vysmívají a napadají je. Pak často klesají na mysli. Když sedí tady, má jim ten obraz říci:

„Ježíš je vítězem,
to provždy jisté jest,
a jeho bude celý svět! ”

Jak slavná je tato velká naděje, jsem prožil ve svém životě. Za třetí říše mě v Darmstadtu zatkli poté, co jsem na velkém shromáždění mluvil o Ježíši. Seděl jsem v autě vedle komisaře SS. Kolem nás stály stovky lidí. Esesák za volantem dostal rozkaz: „Jed!“ Motor nenaskočil. Byl to nepochybně dobrý vůz, ale motor nenaskočil. „Tak jed, člověče!“ křičel komisař. Seděl jsem vzadu vedle něho jako trestanec. Motor ne a ne naskočit. A pak se stalo, že v tomto rozbouřeném davu začne nějaký mladík ze schodů kostela přes celý dav pronikavým hlasem řvát:

„Ježíš je vítězem,
to provždy jisté je,
a jeho bude celý svět.
Když noc jeho smrti
již zaplašilo ráno,
je vše do rukou mu dáno.
Po bitvě kříže, již vybojoval,
na trůnu svém se vlády ujal.
Ježíš je vítězem!”

Pak zase zmizel v zástupu. Konečně se auto rozjelo. Tu říkám komisaři: „Ubohý člověče! Vždyť já jsem na vítězné straně!“ Schoulí se do sebe a mumlá: „Byl jsem také kdysi v Křesťanském svazu mladých mužů.“ - „Tak,” říkám, „a dnes zatýkáte křesťany? Chudáku, nechtěl bych s vámi měnit!” Tak jsme jeli do vězení. Mně se tu však otevřel výhled na nový příchod Ježíše.

Čím je doba temnější, tím důležitější je očekávání na Ježíšův nový příchod.

Podívejte se: tento jeho příchod v slávě bude jeho třetím příchodem na zem.

Poprvé přišel, když se stal člověkem. Tehdy ležel jako dítě v betlémských jeslích, narozený z Marie. To slavíme o vánocích, víme-li ještě vůbec, o co jde, že Boží Syn se stal člověkem, aby nás učinil Božími dětmi, aby se nám stal bratrem.

Druhý Ježíšův příchod se děje v Duchu - teď, dnes. On řekl: „Hle, stojím u dveří vašeho srdce a tluku. Kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, vejdu k němu.” Víte, proč se evangelizuje? Rádi bychom Pánu Ježíši pomohli, aby teď k vám mohl vejít. V Bibli stojí: „Těm pak, kteří jej přijali, dal moc býti Božími dětmi.” Musíte otevřít své srdce!

A potřetí přijde k nám na tuto zem v slávě. Podívejte se, je to tak logické. Potom už budeme mít za sebou všechna vládní zřízení: absolutní monarchii, konstituční monarchii, parlamentní demokracii a lidovou demokracii a diktaturu a kdovíco všechno ještě. A uvidíme, že všechny za moc nestály. Pak přece musí přijít Ježíš, můj král, a ukázat, zda umí vládnout on!

2. Co bude příchodu Ježíše předcházet

Bible říká, že dějiny světa půjdou po určitou dobu dál staletími. Ale potom téměř nepozorovatelně začne doba, kdy se dějiny téměř přiblíží ke svému konci. Pro tuto dobu chci použít výraz, který není v Bibli. Označme tuto dobu jako poslední dobu.

Bible říká: Přejde doba všeobecné bezradnosti, doba, kdy lidem přerostou problémy přes hlavu. V této poslední době vyjde najevo lidská bezradnost a bezmocnost. Sám Pán Ježíš uvedl čtyři znamení této doby.

Říká: Tato doba se vyznačuje politickým chaosem. Ježíš to vyjadřuje takto: „I pozdvihne se národ proti národu a království proti království.“ Ještě jsme nikdy neměli tolik draze placených diplomatů a tolik nákladných konferencí jako v naší době. A ještě nikdy se tak nesmyslně nezbrojilo z národních důchodů jako dnes. Za to, co stojí atomové zbrojení, by bylo možno postavit velkoměsta a odstranit bytovou krizi. Místo toho se říká: „Musíme se vyzbrojit.“ I ten nejmenší stát musí mít atomové bomby! A přece nikdy národy tak netoužily po pokoji. Chceme mír. Žádný člověk nechce válku. Ale každý zbrojí jako šílený. Na tom je patrný politický chaos poslední doby.

Druhé znamení, které Ježíš uvádí, je bezradnost v hospodářské oblasti. Ježíš říká: „Bude hlad po místech a drahota.“ Na Zemi se toho urodí dost, aby se všichni lidé mohli nasytit. A ještě nikdy jsme neměli tolik studovaných ekonomů jako dnes. Ještě nikdy neexistovalo tak komplikované světové hospodářství. Přesto podle zpráv OSN více než polovina lidstva není nasytlena. Cožpak bychom nedokázali nasytit lidi v tak vysoce civilizované společnosti, která má dostatek zboží? A přece se nám to nedaří. Bezradnost v oblasti ekonomiky roste!

Třetí znamení, které Ježíš uvádí pro poslední dobu, v níž problémy přerůstají lidem přes hlavu, je náboženský chaos. Ježíš to vyjadřuje takto: „I řeknou: Hle, tu je Kristus, hle, tam je Kristus.“

Nedávno stojí přede mnou jeden mladý muž a říká: „Tak čemu mám vlastně věřit? Jsou tu římskokatolíci, řecko-katolíci, pravoslavní, reformovaní, luteráni, metodisté, baptisté, Armáda spásy, letniční církve, svědkové Jehovovi, novoapoštolská církev, je tu islám, buddhismus atd. Tak čemu mám vlastně ještě věřit?“ Tu jsem se zasmál a řekl: „Mladý muži, jen se upokojte, bude to ještě horší!“ Tak to říká Bible.

To je jedno znamení poslední doby. Protože se lidé už neřídí Božím slovem, ďábel je mate. A Bůh to dopouští. „Hle, tu je Kristus, hle tam je Kristus!“ Náboženský zmatek je příšerný. Často, když vidím, jak lidé ve velkoměstech běhají od jedné náboženské senzace ke druhé, je mi z toho úzko. A rád bych vám přímo řekl, že vás nespasí ani žádný evangelista. Nenajdete-li sami Spasitele, nic vám na věčnosti nepomůže!

Je tu ještě čtvrté znamení poslední doby: rozptýlený izraelský národ se má znovu shromáždit do Palestiny. To, že existuje stát Izrael, je pro mne znaméním doby, které přímo vyráží dech. Mnozí říkají, že to ještě není žádné znamení. Ale když jsem nedávno musel stát na švýcarské hranici na celnici a přede mnou stálo auto se státní poznávací značkou Izraele, musel jsem si říci: „Biblická zaslíbení se plní! Proklamuj to značky aut!“

Můj otec mi vyprávěl, že v roce 1899 nabídli Židům za domovinu

Madagaskar. Židé však řekli: „Ne, my máme jen jedno zaslíbení- do země otců." Celý svět si však myslel: „K tomu přece nikdy nemůže dojít!" Dnes ale stát Izrael existuje.

Poslední doba se tedy vyznačuje tím, že lidstvo bude při všem pokroku stále bezradnější a nedokáže zvládnout své problémy. Lidská bezmocnost bude odhalena. Jak dlouho bude tato doba trvat, vám nemohu povědět. Bible nám neuvádí počet roků. Ale napomíná nás: „Bděte!" Pavel říká o Ježíšových učednících: „Nejsme z těch, kteří spí. Jsme synové dne a střízliví."

A když tato doba bezradnosti dostoupí vrcholu, pak ještě před příchodem Ježíše přijde doba antikrista. Tento časový úsek bych chtěl nazvat poslední dobou. Ano, vždyť už dnes prožíváme bezradnost poslední doby. A tato bezradnost přímo volá po silném muži! Vždyť už teď svět volá po silném muži! A když tato bezradnost vyvrcholí, přijde velký, silný muž a prohlásí se za spasitele světa. Není to Kristus, je to antikrist.

Z moře národů - tak to říká Bible - se vynoří diktátor a ujme se vlády nad světem. Nazýváme ho antikristem. Pod ním bude svět ještě jednou sjednocen. Tento úsek dějin se bude vyznačovat lidským vzdorem. Je to poslední pokus světa spasit se politikou a hospodářskými programy. Bible líčí tuto velikou diktaturu fascinujícím způsobem. Mluví o tom obraznou řečí. Člověk se musí nechat osvítit Duchem, aby jí rozuměl. Povím vám, co Bible říká o antikristovi, o tomto posledním tyranovi. Vidoucí Jan praví: „I stál jsem na písku mořském." Najednou vystupuje z moře šelma, strašlivá bestie s mnoha hlavami a korunami a obrovskou tlamou, která se mocně rouhá. Jak máme rozumět tomuto velkolepému obrazu? Moře je obrazem světa národů. Kdo byl na moři, ten ví, jak je nepokojné a že se nikdy neutiší. Stejně tak není klidný svět národů. Neustále hučí. Poslední spasitel světa vystoupí zdola, ze světa národů. Všichni velcí politikové posledních desetiletí vystoupili jako spasitelé. Všichni vyšli z moře národů: malý Korsičan Napoleon, malý svobodník světové války Adolf Hitler, švec Stalin a další. Ti všichni jsou předchůdci antikrista. Pocházejí zdola. A lid celý šťastný říká: „je to jeden z nás!" Můj Vykupitel Ježíš Kristus nepochází z moře národů, ale ze světa Božího. Je Syn živého Boha!

Antikrist je nazván šelmou. Co to má znamenat? O člověku stojí v Bibli: „I stvořil Bůh člověka k obrazu svému." Čím více jsem obrácen k Bohu, tím jsem lidštější. Čím více se člověk od Boha odvrací, tím je bestiálnější. Velký nepřítel křesťanství Nietzsche říká: „Nejušlechtilejší člověk je plavovlasá bestie." Ten to pochopil. Antikrist bude člověk, který se úplně zřekne Boha. Obrátí se k němu zády, a proto je to šelma - bestie bez srdce.

Je to šelma „s mnoha hlavami". Co to znamená? Znamená to, že není hloupý! Lidé budou říkat: „Tomu to pálí!" Má „lví tlamu". To znamená, že zaplaví svět propagandou. Takové „lví tlamičky" jsme už trochu slyšeli, když se to ozývalo ze všech tlampačů. O, dovedu si představit, že když přijde antikrist, převálcuje celý svět nesmyslnou propagandou! A všechno mu připadne, tomuto poslednímu pokusu člověka vykoupit svět bez vykupitele, bez Pána Ježíše. Člověk se tu má vykoupit bez pokání a bez obrácení. A všechny otázky budou vyřešeny. Budou vyřešeny politické problémy, protože antikrist vytvoří celosvětovou říši. Tu se vyřeší hospodářské problémy. Všichni dostanou své potravinové lístky. Budou vyřešeny i náboženské problémy. „Já jsem spasitel

světa," řekne antikrist, „vzývejte mne!"

Je úžasné sledovat, jak naše doba směřuje k tomuto konci. A potom připadne antikristu celý svět - jen křesťané řeknou: „My tě vzývat nebudeme!" Každý bude muset nosit na čele znamení. Ale křesťané řeknou: „Ne! My máme Spasitele - a to je Ježíš!" A pak začne pronásledování. V Bibli je slovo, které říká: „A žádný nebude moci kupovati a prodávati než ten, kdož má znamení té šelmy." K tomu jeden švábský vykladač Písma jménem Auberlen před stopadesáti lety napsal: „Tomu dobře nerozumíme. Ale až ta doba přijde, sama nás to naučí." A my tomu už rozumíme. Známe přece totalitní státy. Víme přece, co to znamená: takový člověk nedostane povolení ke změně bydliště, nedostane potravinové lístky, nedostane pracovní knížku. Může věřit, čemu chce. Ale je bezprávný a bez domova. Vždyť se to děje už mezi námi.

Když jsem to četl, byl jsem otřesen a řekl jsem si: „A jsou lidé, kteří si myslí, že Bible je prý překonána. Není to Bible, která je překonána. Překonané jsou naše světové názory. Bible nás uvádí do budoucnosti."

Antikrist strpí vše, jen ne přiznání ke skutečnému Vykupiteli, Pánu Ježíši Kristu. A proto ještě jednou přijde velké pronásledování křesťanů.

Jednou jsem o těch věcech vykládal svým dětem. Najednou začala moje malá dcerka plakat. „Dítě," ptám se, „proč pláčeš?" Tu vzlykala: „Vždyť to přece může každý den začít!" - „Ano," řekl jsem, „to může." - „A když pak nedokážu být Spasiteli věrná, co potom?" Tu jsem jí vysvětlil: „To by bylo skutečně strašné, ale je zapotřebí jen jedno: stačí, když mu budeš opravdu věrná dnes!"

Tato doba nás může překvapit už zítra. Pak už nebudeme mít šanci najít Ježíše. Pak už nebudou žádné bohoslužby. Potom budou zvony roztaveny a zpracovány na pomníky pro antikrista. Z kostelů budou zřízena muzea, kde budou vystaveny fotografie z antikristova mládí. Tu budou lidé křičet do věčnosti po útěše. Ale protože zavrhli toho jediného utěšitele - Ježíše - nebude už nikoho, kdo by je potěšil. Četl jsem v proroku Jeremiášovi: „Protože jste zavrhli mne, praví Pán, nebudete mít žádného utěšitele." Pak je člověk v celém svém zoufalství vydán člověku. Mám za to, že křesťané budou pokládáni za šťastné, i když budou muset zemřít. V této hrozné době mají utěšitele!

Mocně na mne zapůsobilo, že Ježíš říká: „A zmrtnějí lidé pro strach a očekávání těch věcí, které mají přijít." A Zjevení Jana říká, že antikrist naplní svět říznou hudbou a prapory. Uvažoval jsem: „jakpak to jde dohromady? Na jedné straně se tu mluví o strachu a očekávání a pak zase o velkých úspěších." Ale od té doby, co jsem zažil rok 1933, vím, že svět může být plný řízné hudby, praporů a jásavého hurá - a přece být plný strachu a očekávání věcí, které mají přijít.

A když bude antikrist na vrcholu své moci, když bude triumfovat a myslet si, že Ježíše přehrál, pak zasáhne Bůh: Ježíš znovu přijde v slávě! O antikristovi se toho už pak moc nemluví. Ježíš ho odvane dechem svých úst!

Čím jsou časy temnější, čím jasněji se rýsují hrozné rysy lidské bezradnosti a antikristovy říše, tím více zvedají hlavy vzhůru lidé, kteří čtou Bibli. Čekají Ježíšův příchod!

3. Co bude po jeho příchodu

Tu nastiňuje Bible ještě některé hrubé obrysy. Nejprve říká, že Ježíš bude na této zemi vládnout tisíc let jako král. To je asi také obrazná řeč, která znamená, že Ježíš bude panovat dlouhou dobu. Považuji to všechno za logické: nejprve bude odhalena lidská bezmocnost. Potom bude následovat poslední pokus lidského vzdoru zachránit svět. A pak musí vládnout můj král! A on umí vládnout! Jen si zajděte do domů, kde vládne Ježíš. Ano, dnes ještě existují domy, kde vládne Ježíš. Jen co tam vstoupíte, cítíte: „Tady je jiná atmosféra!“

Znal jsem jeden mladý pár. Jednoho dne sedí on přede mnou a říká: „Rád bych kapituloval před Bohem. Dosud jsem Boha popíral. Mluvil jsem veřejně proti němu. Už nemůžu dál.“ A pak to vylezlo: v tomto mladém manželství zklamal. Vysvětloval: „Chtěl jsem světu ukázat, že člověk dokáže vést úspěšné manželství i bez Boha.“ A teď to všechno ztroskotalo. Servali se nad mrtvým tělíčkem svého prvního dítěte. Teď přiznával: „Bůh je proti nám. Vzdávám se.“ Pohřeb dítěte, který jsem pak vykonával, byl otřesný. Tady byla rakev s dítětem. Na jedné straně byl muž se svou partou. Naproti hezká, mladá, zahořklá žena se svým doprovodem. Dva světy, dvě strany - a mezi nimi mrtvé dítě. Trvalo to více než rok, než uvěřila v Pána Ježíše i ta žena. Nezapomenu, jak mi jednoho velikonočního rána napsala: „Vstal z mrtvých i v mém srdci!“ A pak se ti dva ještě jednou vzali, protože ještě vůbec nebyli řádně sezdáni. A teď začali ještě jednou znovu od začátku. Byli to velice samostatní chytří lidé. A teď to začalo být nádherné. Jednou mi to odůvodnil takto: „Podívejte, předtím to u nás šlo všecko z kopce.“ - „A proč to teď jde?“ skočil jsem do toho. Tu odpověděl se zářícím obličejem: „Protože teď u nás vládne Ježíš! Teď už žena neříká: ‚Já vládnu‘ a já už neříkám: ‚a já vládnu‘, ale ptáme se: ‚Co chce Ježíš?‘ A pak to jde.“ Tu jsem pochopil: Když takto vládne Ježíš už zde v domácnostech, tak krásně, tak dobře, tak slavně, jaké to teprve bude, až bude králem země! To tisícileté království - to bude něco nádherného. Víte: Ježíš jako král!

„O, v den slávy
uvidím tebe, Ježíši Kriste,
slunce spravedlnosti!“

Až bude Ježíšova vláda u konce, bude toto šťastné lidstvo ještě jednou podrobena zkoušce, zda se lidská srdce skutečně změnila. Dábel bude doslova rozvázán a ukáže se, že srdce člověka se v podstatě nezměnilo a že lidstvo zůstalo stejné. Bible už jen naznačuje: dojde k poslední vzpouře proti Bohu. A pak přijde konec světa. Sluneční systémy se rozpadnou. Nebe a země zaniknou. A pak tu stojí: „I viděl jsem trůn velký, bílý a sedícího na něm. A viděl jsem mrtvé, malé a velké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevřeny jsou. A ten, kdo není nalezen v knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého.“

Jednou se mě kdosi zeptal: „A kdepak bude ten trůn stát, když všecko pomine?“ Na to jsem odpověděl: „O to se ty nestarej. Raději se starej o to, jak budeš před tím trůnem stát!“ Člověk může být zatracen. Byl bych raději, kdyby

tato strašná pravda v Bibli nestála. Ale v našem životě existuje tato strašná možnost: můžeme věčně zahynout!

Musím k tomu vyprávět příběh. V jednom skotském zámku se sešla společnost. Přišla řeč na křesťanství. Sedělo se kolem krbu, kde hořel otevřený oheň. A tu jeden elegantní starší pán říká paní domu: „Z vašich slov rozumím, že jste křesťanka. Vážně věříte tomu, co je v Bibli?“ - „Ano.“ - „A že kdo nebude zapsán v knize života, půjde do pekla?“ - „Ano, tomu věřím!“ Tu jde pán napříč salómem. V rohu visí klec s andulkou. Bere andulku z klece, jde ke krbu a chystá se hodit ptáčka do ohně. Dáma ho zděšeně zadržuje a říká: „Co děláte? Ubohý ptáček!“ Nato se pán směje: „Poslyšte, vám je líto už jenom toho ubohého zvířete. A ten váš ‚Bůh lásky‘ háže milióny lidí do pekla. Podivný Bůh lásky!“ Na okamžik zavládne ticho a pak dáma říká: „Mýlíte se! Bůh nikoho do pekla neháže! Tam běžíme sami a dobrovolně. Bůh chce všechny lidi zachránit!“

Bible nám ukazuje otřesný obraz soudu světa. Vidíme Boží soudnou stolicí: „I viděl jsem mrtvé, malé i veliké, stojící před obličejem Božím.“

Jak se člověk bouří proti tomuto poselství soudu: „To není pravda!“ Mého mladého přítele se jednou kdosi v továrně zeptal: „Ty opravdu věříš v poslední soud?“ - „Ano, věřím.“ Druhý se posmíval: „Tak dávej pozor: Kolik lidí dnes žije? A kolik jich už žilo? A teď si představ, že má být jeden po druhém jednotlivě souzen. Uvažuj, jak dlouho by to trvalo!“ Mladý muž na to jen odpověděl: „Když ta hodina přijde, budeme mít také dost času. Už před námi nebude nic jiného.“

Ano, také potom bude mít Bůh pro nás čas. Tady nám Bůh naposledy ukáže, že nás bere vážně - tím, že nás bude jednotlivě soudit. Bůh nám ukázal, že nás bere vážně, když za nás umíral jeho Syn. A když neberete svůj život vážně a utrácíte jej v hříchu a lehkomyšlnosti - pak Bůh bere vážně vás! To se ukáže v soudný den.

Budoucí události končí podle Bible takto: „A viděl jsem nové nebe a novou zemi, v nichž přebývá spravedlnost.“ A pak líčí Bible tento nový svět v surrealistických barvách, z nichž vyzařuje jen jedno: Bůh dosáhl cíle. A ti, kdo jsou zapsáni v knize života, osídlí nový svět a budou rovni jemu, Synu Božímu. Svět bez policie, bez vězeňských budov, bez soudu, bez ďábla, bez války, bez bolestí, bez hříchu, bez smrti! Musíte si to sami přečíst, tu podivuhodnou 21. a 22. kapitulu Zjevení. Jsou to surrealistické obrazy, které přesahují naše chápání, protože my známe jen svět hříchu a smrti a utrpení. Rád bych byl v tomto novém Božím světě při tom! Vy ne?

4. Buď - anebo!

Na závěr bych chtěl to celé ještě podtrhnout. Podívejte se: čím déle studuji tento závěrečný obraz Bible, tím více mne upoutává, že nakonec budou jen dva druhy lidí: zachránění a ztracení. A když říkáte: „Kdopak na světě se stará o Ježíše!“, pak vám mohu odpovědět jen tolik: „Může být velmi mnoho ztracených!“ Naši otcové měli o Božím království takovou modlitbu: „Nemnozí jen vejdou tam - a v té hrstce dej být nám!“ Nakonec budou jen zachránění a

ztracení! Dovolte mi, abych k tomu ještě něco řekl.

Nejprve slovo k ztraceným. Můj přítel Paul Humburg jednou vyprávěl: „Měl jsem sen. Bylo to v soudný den. Tu jsem slyšel, jak Ježíš vykazuje ztracené: ‚Jděte pryč ode mne, zlořečení!‘ Tak to stojí v Bibli! A viděl jsem je, jak se plíží pryč, sklíčení, vyděšení, zoufalí. Pak jsem si všiml, že se jeden ptá druhého: ‚Viděls to také?‘ - ‚Ano,‘ odpověděl, ‚také: Ta ruka, která nás posílala pryč, byla probodená! Byla na kříži probodená za nás, ale my jsme si toho vůbec nevážili. A teď jsme právem zatracení lidé!‘ ”

Poslyšte: On zemřel i pro vás! Vůbec nezáleží na tom, čemu věříte nebo jste-li bezbožní, ale vězte: Ježíš zemřel pro vás! Pojdte teď k tomuto Pánu! A když říkáte: „Já jsem hříšník!“, tak vám mohu jen odpovědět: „Vždyť on hledá právě hříšníky! Jiní lidé vůbec ani neexistují! “A když někdo říká, že prý je dobrý, tak lže, až se hory zelenají. To jsou ti nejztracenější, kteří říkají, že žádného Spasitele nepotřebují. Ti jsou tak ztracení, že to ani nevidí!

A nyní slovo k zachráněným. Podívejte se: když Bible líčí budoucí svět, říká se tam, že nové hlavní město Jeruzalém má v základech dvanáct obrovských drahokamů. A na těchto drahokamech jsou jména dvanácti apoštolů, svědků evangelia. jednou jsem si to představil. Na kamenech tu stojí: „Petr“, „Jan“, „Jakub“. A na jednom z těchto kamenů také stojí „Matouš“. Víte, odkud se tu vzal Matouš? Byl to hrozný šmelinář, podvodník a lump. Když jednoho dne sedí u svého špinavého kšeftu, jde kolem Ježíš a volá ho, aby jej následoval. A Levi - tak se předtím jmenoval - nechal všechno ležet a šel s Ježíšem. Prožívá, jak Spasitel umírá pro něho. Prožívá, jak vstává z mrtvých. Prožívá, jak odchází zpět do neviditelného světa. Prožívá, jak sesílá Ducha svatého.

Později mu přátelé říkají: „Tys toho s Ježíšem tolik prožil, tak to přece napiš!“ A on to udělal. Tak vzniklo Matoušovo evangelium, které máme v Bibli a jehož prostřednictvím našly Ježíše milióny lidí. Jeho nové jméno „Matouš“ se nachází v novém světě na význačném místě, jméno tohoto špinavého chlapa, kterého zachránil Ježíš. Takovou moc má milost Ježíše Krista! Tak mocně zachraňuje!

A tato milost teď chce začít své dílo ve vás. Nevzpírejte se jí! Jde o vaši záchranu - pro časnost i věčnost.

Co má člověk ze života s Bohem? *

Naše téma zní: „Co má člověk ze života s Bohem?“ Mohli bychom se také zeptat: „Vyplatí se být křesťanem?“ K tomu musím říci jedno slovo z Bible. V epištole Efezským stojí: „Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, který požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu.“ Toto slovo mluví nádherně o bohatém požehnání, které mají křesťané v Ježíši. Ale dříve, než se dostanu k tomu, a tím i k vlastnímu tématu, musím napřed objasnit některé základní věci. Nejprve chci říci toto:

1. Život s Bohem není žádná iluze!

Ano, život s Bohem není fantazie, není to žádný prelud! Vysvětlím vám to.

Takový farář ve velkoměstě mívá různá zajímavá setkání. Tak třeba nedávno jsem potkal na ulici jednoho mladíka a říkám mu: „Člověče, co by z tebe mohlo být, kdyby tvůj život patřil Bohu!“ - „Ale, faráři Buschi,“ vysvětluje, „nevznášejte se v oblacích!“ Znáte ten výraz? Chtěl tím říci: „Zůstaňte oběma nohama na pevné zemi! Žádný Bůh přece není!“ Já nato: „Člověče, to je ta největší novina, co slyším!“ A on mi říká: „Dávejte pozor! Víte, lidé se dříve cítili vůči přírodním silám bezmocní. A tak si představovali cosi jako mocné síly, které by jim mohly pomoci. Jedni tomu říkali Alláh, druzí Bůh, třetí Jehova, čtvrtí Buddha, pátí... a nevím co ještě. Ale mezitím se přišlo na to, že to všechno je jenom fantazie a že nebe je prázdné!“ Takový krásný proslov měl ke mně ten mladý muž. Když skončil, odvětil jsem mu: „Ale můj milý, vždyť ty neznáš Ježíše!“ - „Ježíš?“ ptá se. „Ježíš - vždyť to je také jeden z mnoha zakladatelů náboženství.“ - „Ale ne! Chyba lávky!“ vysvětluji mu. „To je hrozný překlep, můj milý! Povím ti, kdo je to Ježíš. Dokud totiž nepoznám Ježíše, nevím vůbec, že Bůh žije! Bez Ježíše bychom o Bohu nic nevěděli!“ A potom jsem mu vysvětlil, kdo je Ježíš.

Kdo je Ježíš? Chtěl bych vám to vysvětlit na jednom příkladu.

Podívejte se: v životě jsem hodně zkusil. Tak jsem byl také víckrát ve vězení- ne za to, že bych kradl stříbrné lžice, ale pro svou víru. Za třetí říše neměli nacisté takové faráře mladých nijak v lásce, a tak mě zavírali do hrozných vězení. Jednu vazbu jsem strávil ve zvlášť odporném vězení. Celá budova byla z betonu a stěny byly tak tenké, že bylo slyšet, když dole někdo zakašlal nebo když ve třetím patře někdo spadl z postele. Seděl jsem ve velice těsné díře, když slyším, jak do vedlejší cely přivádějí nového člověka, také vězně tajné státní policie. Ten člověk musel být příšerně zoufalý. Slyšel jsem ho v noci přes tu tenkou stěnu plakat. Slyšel jsem, jak se převaloval na své pryčně. Často jsem zaslechl potlačované vzlyky. Je to něco strašného, když muž pláče. Během dne jsme nesměli na pryčně ležet. Tu jsem si všiml, jak chodí sem a tam, dva a půl kroku sem, dva a půl kroku zpět - pobíhal v těsné

* *Poslední přednáška faráře Busche, kterou měl 19. června 1966 v Sassnitzu na Rujaně. Na zpáteční cestě z této evangelizace ho Bůh 20. června 1966 povolal k sobě.*

cele jako zvíře v kleci. Mnohokrát jsem ho slyšel sténat. A já jsem měl ve své cele Boží pokoj! Víte, do mé cely přišel Ježíš! A když jsem slyšel, jak si ten muž vedle zoufá, říkal jsem si: „Musím k němu! Musím s ním mluvit! Vždyť jsem přece pastýř duší!“ Nakonec jsem zazvonil na dozorce. Přišel. Řekl jsem: „Poslyšte! Tady vedle je člověk, který si zoufá, vždyť to zoufalství ho zničí! A já jsem farář, pusťte mne k němu. Chtěl bych s ním promluvit!“ Odpověděl: „Zeptám se.“ Za hodinu se vrátil: „Není povoleno! Zamítnuto!“ A tak jsem toho muže ze sousední cely nikdy nespapal. A přece byl jenom na dlaň ode mne. Nevím, jak vypadal, jestli byl mladý nebo starý. Cítil jsem jen jeho příšerné zoufalství. Dovedete si to představit? Mnohokrát jsem stál proti té stěně a říkal si: „Kdybych tak mohl tu stěnu prorazit a dostat se k němu!“ Ale rozbít jsem ji nemohl, i kdybych do ní bušil sebevíc.

A teď dávejte dobrý pozor! Ve stejné situaci jako já tehdy je živý Bůh, Stvořitel nebe a země. My jsme uzavřeni do viditelného trojrozměrného světa. Bůh je docela blízko. Bible říká: „Obklíčils mne ze všech stran.“ Bůh je na dlaň od nás. Ale mezi ním a námi je zeď jiné dimenze. A teď k Božímu sluchu doléhá všechna bída tohoto světa. Bůh slyší proklínání zahořklých, pláč osamělých srdcí, bolest těch, kdo stojí nad hroby, vzdechy těch, kdo trpí bezpráví. To všechno proniká k Božímu srdci, jako ke mně pronikalo zoufalství toho muže ze sousední cely. A teď pomyslete: Bůh mohl udělat to, co já nemohl - jednoho dne prorazil stěnu, která je mezi ním a námi, a vstoupil do našeho viditelného světa - ve svém Synu Ježíši! Rozumějte: v Ježíši, Božím Synu, přišel Bůh k nám, do vší bídy a špíny tohoto světa! A od té doby, co jsem poznal Ježíše, vím, že Bůh žije. Říkám vždycky: Od té doby, co přišel Ježíš, je popírání Boha jen nevědomost.

O tomto Ježíši teď musím mluvit. Nejraději bych na svých přednáškách vyprávěl příběhy o Ježíši, ale pak by nám večery nestačily na tak velkou a slavnou látku. Tedy: Ježíš se narodil v Betlémě, vyrostl a stal se z něho muž. Navenek na něm nebylo vidět nic z Boží slávy, a přece: lidi to k němu táhlo. Cítili: v něm k nám přichází Boží milost a láska!

Země Kanán, kde Ježíš tehdy jako příslušník izraelského národa žil, byla obsazena cizími vojsky, totiž Římany. Velitelem městské posádky v Kafarnau byl římský setník. Víte, Římané věřili všeobecně v mnoho bohů, ale ve skutečnosti v žádného. A tomuto římskému setníkovi v Kafarnau na smrt onemocněl jeden jeho služebník, kterého měl velice rád. Dal zavolat několik lékařů, ale žádný mu nemohl pomoci. Začíná mu být jasné: „Ten mi umřel!“ A pak ho napadá: „Slyšel jsem už tolik o tom Ježíši. Nemohl by ten pomoci? Půjdu k němu!“ A tak se vydává tento úplně nevěřící člověk, pohan, za Ježíšem a prosí ho: „Pane Ježíši, mám nemocného sluhu. Nemohl bys ho uzdravit?“ - „Ano,“ odpovídá Ježíš, „půjdu s tebou!“ Setník mu na to říká: „Ale to přece není vůbec třeba, abys chodil se mnou. Když já dám nějaký rozkaz, je okamžitě proveden. I tobě přece stačí jenom slovo - a můj sluha bude zdravý.“ Jinými slovy tento pohanský římský setník říká: „Ty můžeš udělat nemožné! Ty jsi sám Bůh!“ Tu se Ježíš otočí a prohlašuje: „Takovou víru jsem v Izraeli nenasel.“ To znamená: „Takovou víru, jako u tohoto ateisty, jsem nenasel v celé církvi.“ Rozumíte, tento pohanský setník pochopil, že v Ježíši k nám přišel Bůh!

Musíte znát příběhy o Ježíši! Prosím vás, ano, zapřísahám vás: sežeňte si Nový zákon. Přečtěte si Janovo evangelium, potom další evangelia, a tak dále. Jsou to podivuhodné příběhy o Ježíši! Neznám časopis, který by vám mohl dát tak pěkné věci, jaké jsou v Novém zákoně.

Avšak Ježíš, Syn Boží, nepřišel na tento svět jen proto, aby uzdravil nějakého setníkova sluhu, aby dokumentoval a zjevil, že Bůh existuje. Chtěl víc. Přišel smířit člověka s Bohem!

Podívejte se, mezi námi a Bohem není jen stěna jiné dimenze. Mezi Bohem a vámi, mezi Bohem a mnou se tyčí ještě úplně jiná zeď. A to je zeď naší viny! Už jste někdy lhali? Ano? Tím jste zabudovali mezi Boha a sebe kámen! Prožili jste den bez Boha, den bez modlitby? Ano? Další kámen! Nečistota, smilstvo, krádež, nesvěcení neděle a tisíce maličností, všechna přestoupení přikázání - pokaždé jsme přidali další kámen! Co jsme se my všichni, jeden vedle druhého, nastavili na této zdi, dělící lidi od Boha! Ale Bůh je svatý Bůh! Rozumíte, řeknu-li „Bůh“, vynořuje se zde nevyhnutelně otázka mého hříchu a viny. Tato otázka musí být vyřešena! Bůh bere každý hřích smrtelně vážně! Znáám lidi, kteří si myslí: „Jakou musí mít Bůh radost, že v něho ještě věřím!“ Ty můj světe! To přece nestačí! Dábel také „věří v Boha“! Není to určitě žádný ateista. Ten moc dobře ví, že Bůh žije. Ale nemá s Bohem pokoj! Pokoj s Bohem dosáhneme, teprve když je odstraněna zeď hříchu a viny mezi Bohem a mnou! A kvůli tomu přišel Ježíš! On zbořil zeď naší viny! Proto se dal za nás přibít na kříž! Věděl: někdo musí nést svatý Boží soud za hříchy - buď lidé, nebo já. Rozumíte: Wilhelm Busch, nebo Ježíš! A pak on, nevinný Syn živého Boha, Ježíš Kristus, nesl můj soud! A také váš!

Teď bych vám chtěl vykreslit Ježíše na kříži přímo před očima. Tento obraz je pro mne nejdražší na světě. Zde visí ten, skrze koho Bůh rozbil tu stěnu a přišel do bídy světa. Zde visí ten, o němž Bible říká: „Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.“ Tady visí ten, kdo nese na svých ramenou tíhu kamenů vin - kamenů našich vin. Tady visí ten, který dělá, co nemůže žádný z nás: odklízí kameny našich hříchů! Musíte si o tom přečíst v Bibli sami. Zde na kříži se to stává skutečností: „kázeň pokoje našeho na něj vložena.“

Dovolte mi, abych to vysvětlil ještě jinak. Mám ve Švýcarsku milého přítele a s ním jsem podnikl několik překrásných cest. Když jsme si pak někde sedli k obědu, potom přišel účet. A to znamenalo: „Někdo musí zaplatit! Kdo má tlustší peněženku?“ Samozřejmě jsem mohl říci: „Hansi, teď zaplať ty! Zatahni to!“ Ale chápete: někdo zaplatit musí! Za naši vinu před Bohem, za všechny naše hříchy a přestoupení musí někdo zaplatit! Buď věříte Ježíši, že za vás zaplatil on - nebo musíte zaplatit jednou sami! Ale za každou vinu se musí zaplatit! Podívejte se: proto je pro mne Ježíš tak důležitý! Jeho se držím, protože za mne zaplatil!

A teď tento Ježíš nezůstává v zajetí smrti. Ne! A to je úžasné! Třetího dne po jeho smrti tu stál jeden muž a byl hluboce zamyšlen. Přemítal: „Ano, co je teď vlastně s Ježíšem! Teď je mrtvý. Viděl jsem, jak ho položili do skalního hrobu a přivalili kámen. Byl Boží Syn, nebo nebyl Boží Syn?“ Ten muž se jmenoval Tomáš. A zatímco stále ještě přemýšlí: „Co je teď s Ježíšem?“, přicházejí najednou jeho přátelé a jásají: „Človče! On žije! Co ještě hledíš tak smutně? On žije!“ - „Kdo žije?“ - „Ježíš!“ - „To přece není možné!“ - „Ano!

Viděli jsme prázdný hrob, můžeme to dosvědčit, ba odpřisáhnout! A - setkal se s námi!" - „Copak je to možné," uvažuje Tomáš, „aby někdo vstal z mrtvých? Ovšem, jestli je to pravda, tak je to Syn Boží a Bůh se k němu přiznal!" Ale Tomáš je skeptický: „Tak často mě v životě převezli. Nevěřím už ničemu, co jsem neviděl." Na cestě sem mi řekla jedna průvodčí, se kterou jsem mluvil o Ježíši: „Věřím už jenom tomu, co vidím!" Tak, přesně tak uvažoval i Tomáš. A pak prohlašuje ostatním: „Neuvidím-li sám na jeho rukou jizvy po hřebech a nevloží-li ruku do smrtelné rány, kterou mu zasadili, neuvěřím." A učedníci se mohli úplně umluvit - jako já teď v Sassnitzu - Tomáš znovu a znovu říká: „Já tomu nevěřím!" Za osm dní je znovu se všemi svými přáteli. Najednou tu stojí Ježíš: „Pokoj vám!" A obrácen k Tomášovi říká: „Tomáši, pojd', natáhni sem prst a viz mé ruce, natáhni ruku a vlož do mé smrtelné rány, a nebuď nevěřící, ale věrný!" Tu padá ubohý, sem tam zmítaný pochybovač na kolena a volá: „Pane Ježíši, můj Pane a můj Bože!" Teď mi rozumíte, když říkám: život s Bohem není iluze! Život s Bohem není přelud! Bůh není něco nejistého jako: „Nějaký Bůh musí být, ale jaký je, to se neví." Ne! Ale: to, že život s Bohem existuje, stojí na tom, že Syn Boží přišel, zemřel za mne a vstal z mrtvých. Proto teď mohu mít o Bohu naprosto přesnou informaci.

Jako první předpoklad k našemu tématu „Co má člověk ze života s Bohem?" jsem tedy musel vysvětlit, život s Bohem není žádný klam, žádná iluze!

Teď bych chtěl zodpovědět druhou předběžnou otázku, a to:

2. Jak život s Bohem získat?

Ach, jak často mi lidé řekli: „Faráři Buschi, vy jste vlastně šťastný člověk. Máte něco, co já nemám." Na to odvětim: „Neplácejte! Vy to můžete mít také! Ježíš je tu i pro vás!" A pak přijde otázka: „Ano, jak tedy získám život s Bohem?" Bible na to odpovídá přesně a jasně jedinou větičkou: „Věř v Pána Ježíše Krista!"

Kdybych vás tak jen mohl přivést k této víře! K tomu vám musím napřed vysvětlit, co to vlastně je „věřit". Tolik lidí má o víře naprosto nesprávné představy. Někdo se třeba podívá na svoje hodinky a řekne: „Teď je přesně 7.20. To vím docela určitě." Druhý, bez hodinek, řekne: „Věřím, že je 7.20." A podle toho lidé usuzují, že „věřit" znamená tak nějak vědět, ale ne moc jistě. Není to tak? Co znamená „věřit", když Bible říká: „Věř v Pána Ježíše Krista!?" Chtěl bych vám to vysvětlit na jedné příhodě.

Jednou jsem přednášel v Oslu, hlavním městě Norska. V sobotu ráno jsem chtěl letět zpátky, protože na druhý den jsem už měl mluvit na velkém shromáždění ve Wuppertalu. A už začátek byl na levačku: letadlo mělo hodinu zpoždění kvůli mlze. Konečně nastupujeme ve směru na Kodaň, kde jsme měli přestupovat. Když už jsme nad Kodaní, pilot najednou změní směr a letí do Švédska. Z reproduktoru nám sděluje, že Kodaň je úplně v mlze, takže tam nemůžeme přistát. Letíme do Malmö. Ani za nic jsem nechtěl do švédského Malmö. Co bych tam dělal? Chtěl jsem do Düsseldorfu! Měl jsem přece mluvit ve Wuppertalu! Nakonec tvrdě dosedáme v Malmö. A teď vidíme: celé letiště je plné lidí. A stále přistává jedno letadlo za druhým. Ukázalo se, že Malmö je

široko daleko jediné letiště bez mlhy. Teď všechna letadla letěla sem. Bylo to jenom malé letiště, a tak v letištní budově si už nebylo kam sednout. Spřátelil jsem se s jedním rakouským obchodníkem. Ptali jsme se: „Co teď? Možná tady budeme ještě do zítřka do rána! Nakonec tady ještě vystojíme důlek!“ Všechno se vyptávalo a nadávalo a a reptalo a brblalo, jak to vždycky v takových situacích bývá. Najednou slyšíme z reproduktoru: „Nyní poletí jedno čtyřmotorové letadlo na jih. Nevíme, zda přistane v Hamburku, v Düsseldorfu nebo ve Frankfurtu. Ale kdo chce na jih, může nastoupit!“ To už byla trochu nejistá věc. A vedle nás hned křičí jedna paní: „Do toho nenastoupím! Mám z toho strach!“ Říkám jí: „Milá paní, toho vám taky není zapotřebí! Zůstaňte klidně venku!“ A můj Rakušan říká: „No, takový bludný Holanďan! A ani se neví, kde to přistane!“ V okamžiku, kdy ta paní vykřikla a ten Rakušan mě také trochu znejistil, jde kolem mne pilot v modré uniformě. Vidím jeho tvář: je smrtelně vážná, naprosto soustředěná. Bylo na něm vidět: ten ví, co je zodpovědnost! Není to pro něho žádná legrace! Povídám svému rakouskému příteli: „Človče, tomu se můžeme svěřit! Pojďte, nastoupíme! Není to žádný větroplach!“ A tak jsme nastoupili! Od okamžiku, kdy jsme nastoupili, kdy jsme vstoupili oběma nohama na palubu letadla a dveře se zavřely, byli jsme vydáni tomuto člověku do rukou. Ale důvěřovali jsme. Svěřil jsem mu svůj život. Přistáli jsme ve Frankfurtu a trvalo to celou noc, než jsem se dostal domů. Ale dosáhl jsem cíle! A to znamená „věřit“! Věřit znamená: svěřit někomu svůj život.

Jak získám život s Bohem? „Věř v Pána Ježíše Krista!“ Rád bych to řekl takto: Nastup k Ježíši! Rozumíte, když jsme nastupovali do toho letadla, měl jsem pocit, že můj Rakušan by rád zůstal jednou nohou na pevné zemi. Ale to nešlo. Buď mohl zůstat venku - nebo se svěřit pilotovi i s chlupama! Tak je to i s Ježíšem. Nemůžete žít jednou nohou bez Ježíše a druhou nastoupit k němu. Tak tedy: to nejde! Víra v Pána Ježíše Krista, život s Bohem existuje jen tehdy, když to s ním riskuji úplně. Musím mu říci:

„Vezmi, Pane, vše, co mám,
život svůj ti vydávám.“

A teď se vás ptám: komu ještě by se měl člověk svěřit, když ne Božímu Synu? Nikdo na světě pro mne neudělal tolik, co Ježíš! Miloval mne tak, že za mne zemřel. A za vás také! Tak jak on nás nikdo nemiloval. A on vstal z mrtvých. Neměl bych tomu, který vstal z mrtvých, svěřit svůj život? Jsme přece blázní, když to neuděláme! Ale v okamžiku, kdy dávám svůj život Ježíši, jsem vstoupil do života s Bohem. Mám velice rád jeden krásný verš:

„Tobě, o Králi,
jenžs za mne mřel,
vydávám život,
krev v oběť dám
a celé srdce vylévám.
Při vlajce kříže přísahám:
tvůj voják jsem a tys můj Pán.“
Ach, kéž byste to tak mohli říci!

Když jsem to tak rozvedl, musím k tomu ještě něco málo dodat. Hledte: když dáte svůj život Ježíši a chcete k němu nastoupit, když se mu chcete svěřit, tak

mu to přece řekněte! On je tady! Je vedle vás! Slyší vás! Řekněte mu: „Pane Ježíši, dávám ti svůj život!“ Když jsem se jako bezbožný a zpustlý mladý chlap obrátil a přijal Ježíše, modlil jsem se: „Pane Ježíši, teď ti dávám svůj život. Nemohu ti slíbit, že budu dobrý, na to mi musíš dát jiné srdce. Mám špatný charakter, ale se vším, co jsem, se ti dávám. Udělej ze mne něco!“ To byla hodina v mém životě, kdy jsem oběma nohama nastoupil k Ježíši a předal kormidlo svého života tomu, který mne vykoupil svou krví.

Ale aby se člověk v životě s Bohem dostal dál, musí si - a to říkám znovu a znovu - vzít k srdci tři zásadní věci: Boží slovo, modlitbu a společenství!

Podívejte se: nemůžete patřit Ježíši a potom už o něm nic neslyšet. Musíte mít Bibli nebo Nový zákon a každý den si v něm čtvrt hodinku úplně klidně číst, prostě průběžně. Čemu neporozumíte, to klidně nechte stranou. Ale čím, častěji si budete číst, tím nádhernější věci se vám odhalí. Mně se přitom často srdce úplně rozšiřuje radostí, že smím patřit tomuto slavnému Spasiteli a zvěstovat ho. Život z Boha můžete nejen mít, ale můžete z něho také dávat dál.

Po první zásadní věci, Božím slovu, přijde druhá: modlitba! Ježíš vás slyší. Nemusíte mu přednášet žádné proslovy. Stačí, když se modlíte asi jako hospodyně: „Pane Ježíši! Dneska je špatný den: muž má mizernou náladu, děti neposlouchají, mám prádlo, chybí mi dvě stě korun. Pane Ježíši, předkládám ti celou tu šlamastyku. Dej mi přesto srdce plné radosti, protože mám život z Boha! A pomoz mi, abych to zvládla! Pane Ježíši, děkuji ti, že se ti můžu úplně svěřit!“ Rozumíte, Ježíši smím říci všechno, co mám na srdci! Smím také prosit: „Pane Ježíši, dej, abych tě lépe poznával a abych ti stále víc patřil!“

Ta třetí věc, která patří k životu s Bohem, je společenství! To znamená: člověk se potom schází s těmi, kteří také chtějí patřit Ježíši. Nedávno mi kdosi řekl: „Chci věřit, ale nemohu z místa!“ Radil jsem mu: „Potřebujete se připojit k jiným křesťanům!“ Na to namítl: „Ale ti se mi všichni nelíbí!“ „Ano,“ řekl jsem, „ale pak se nedá nic dělat. Když s nimi chcete být jednou v nebi, musíte se to učít už teď! Milý Bůh vám nebude stříhat křesťany podle vaší míry.“

Jako mladík jsem znal jednoho bankovního ředitele ve Frankfurtu, starého pána, který mi vyprávěl hodně ze svého mládí. Když udělal maturitu, řekl mu jeho otec: „Tady máš tolik a tolik peněz a teď můžeš procestovat všechna hlavní města Evropy.“ Představte si: osmnáctiletý mladík a slyší něco takového. To bych si také přál! Starý pán mi vykládal: „Věděl jsem, že ve velkoměstech není nic lehčího než se dostat do hříchu a hanby. Ale já jsem chtěl patřit Ježíši. A proto jsem si do zavazadla přibalil svůj Nový zákon. A každý den, dříve než jsem vyšel ze svého pokoje v hotelu, chtěl jsem slyšet hlas Ježíše a mluvit s ním. A kam jsem přišel, tam jsem hledal křesťany. S Ježíšovými učedníky jsem se setkal všude: v Lisabonu, v Madridu, v Londýně, v ... - nejhorší to bylo v Paříži. Dlouho jsem se vypytał po někom, kdo chce také patřit Ježíši. Nakonec mi ukázali jednoho ševče: „Ten čte Bibli!“ Tu ten vznešený mladík sestupuje do ševcovy dílny a ptá se ho: „Znáte Ježíše?“ Ševcovy oči jen zazářily. Pak ten mladý muž řekl: „Budu k vám chodit každé ráno, abychom se spolu mohli modlit. Smím?“ Tak důležité pro něj bylo to třetí, společenství s těmi, kteří chtějí být opravdovými křesťany.

Tak toto jsem musel vysvětlit nejdříve: Od té doby, co přišel Ježíš, není život s Bohem žádný přelud. A jak získám život s Bohem? - „Věř v Pána Ježíše Krista!“ - A teď se dostávám k vlastní otázce:

3. Co má člověk ze života s Bohem?

Milí přátelé, kdybych vám měl vykládat, co všechno má člověk ze života s Bohem a z obecnství s Ježíšem, nebyl bych hotov ani o vánocích a ještě ani dlouho potom. Tolik máme ze života s Bohem!

Nezapomenu, jak mi řekl můj otec, když ve svých padesáti třech letech umíral - byla to jeho poslední slova: „Ty, Wilhelme, řekni všem mým přátelům a známým, jak šťastného a blaženého mne učinil Ježíš - v životě i v umírání!“ Víte, když někdo leží v útrapách smrti, pak moc nepovídá; to člověku zajde chuť na fráze. A když někdo bojuje o poslední dech a vyznává: „...jak šťastným a blaženým mne udělal Ježíš - v životě i v umírání,“ tak to člověku proniká až do morku kostí. Jak bude vypadat vaše umírání?

Když jsem byl ještě mladý farář, stala se v Porúří pěkná příhoda. Na velkém veřejném shromáždění jeden učený člověk dvě hodiny dokazoval, že žádný Bůh neexistuje. Vyklopil tam celou svoji učenost. Sál byl plný lidí. Nad nimi mračna tabákového dýmu. Nešetřilo se ani souhlasným pokřikem: „Hurá! Žádný Bůh není! Můžeme si dělat, co chceme!“ Když řečník po dvou hodinách skončil, vstal předsedající a řekl: „Zahajuji diskusi. Kdo chce něco říci, ať se přihlásí!“ Samozřejmě nikdo k tomu neměl odvalu. Každý si myslel: „Takovému vzdělanému člověku se teď nedá odporovat.“ Jistě tam byli mnozí, kteří s ním nesouhlasili, ale kdo by se odvážil jít dopředu na pódium, když tam sedělo tisíc lidí a řvalo souhlasem! Ale přece! Někdo se hlásí! Vzadu na sebe upozorňuje stará babička, taková pravá východopruská matička s černým čepečkem, jaké je často vidět v Porúří. Na to se předsedající ptá: „Babičko, chcete něco říct?“ - „Ano,“ odpovídá babička, „chtěla bych něco říct!“ - „No, pak ale musíte jít dopředu!“ - „Ano!“ říká babička. „Žádný strach!“ Statečná žena! Stalo se to tak kolem roku 1925. Babička tedy pochoduje dopředu na pódium, postaví se k řečnickému pultu a začne: „Pane řečníku, teď jste mluvil dvě hodiny o své nevěře. Dovolte mi, abych teď mluvila pět minut o své víře. Chtěla bych vám říci, co pro mne udělal můj Pán, můj nebeský Otec. Podívejte se: když jsem byla mladá žena, stalo se mému muži na šachtě neštěstí a přinesli mi ho domů mrtvého. Zůstala jsem sama s třemi malými dětmi. Sociální podpory tehdy nebyly skoro žádné. Jak jsem tam stála u mrtvolky svého muže, mohla bych si zoufat. A podívejte se: tu mne můj Bůh začal těšit tak, jak mne nemohl potěšit žádný člověk. Co mi říkali lidé, to šlo jedním uchem tam a druhým ven. Ale on, živý Bůh, mě potěšil! A pak jsem mu řekla: ‚Pane, teď musíš být otcem mých dětí!‘ (Bylo to strhující, jak ta stará paní vykládala!) Často jsem večer nevěděla, kde zítra vezmu peníze, abych mohla nasytit děti. A tak jsem zase řekla svému Spasiteli: ‚Pane, ty přece víš, jak bídně na tom jsem. Pomoz mi!‘ ” A pak se stará paní obrátila na řečníka: „Nikdy mě nenechal na holičkách, nikdy! Mnohdy jsme procházeli velkou temnotou. Ale nikdy mě nenechal na holičkách. A Bůh udělal ještě víc. Poslal

svého Syna, Pána Ježíše Krista. Ten za mne zemřel a vstal z mrtvých a očistil mne svou krví ode všech hříchů! Ano," pokračovala, „teď už jsem stará žena. Brzo umřu. A podívejte se: on mi dal jistou naději věčného života. Když tady zavřu oči, probudím se v nebi, protože patřím Ježíši. To všechno pro mne udělal! A teď se ptám vás, pane řečníku, co pro vás udělala vaše nevěra?" Řečník vstává, poklepe babičce na rameno a říká: „Ach, takové staré paní přece nebudeme brát víru. Pro staré lidi je víra docela dobrá." Teď jste ale měli vidět tu starou paní! Energicky to smetla se slovy: „Ne, ne, takhle mě nedoběhnete! Položila jsem vám otázku, pane řečníku, a vy mi na ni máte odpovědět! Co pro mě udělal můj Pán, jsem vám řekla. A teď mi řekněte vy, co pro vás udělala vaše nevěra!" - Velké rozpaky! Babička byla chytrá žena..

A když je dnes evangelium ve světě napadáno ze všech stran, pak se ptám, co vlastně ze své nevěry máte? Ostatně nemám dojem, že tito lidé mají v srdci pokoj a jsou přítom šťastni. Ne, moji přátelé!

Co má člověk ze života s Bohem? Řeknu vám to úplně osobně. Kolikrát bych svůj život neunesl, kdybych neměl v Ježíši pokoj s Bohem! Byly hodiny, kdy jsem si myslel, že mi pukne srdce. Dnes jsem slyšel, že tady v sousedství se stalo hrozné neštěstí, které hluboce zarmoutilo dvě rodiny. Jestli jsem slyšel správně, auto jim přejelo děti. Jak rychle na nás může přijít něco těžkého, kde je člověk najednou se všemi velkými slovy v koncích, kde jenom vztahujete ruku do temnoty a ptáte se: „Copak tu není nikdo, kdo by mi pomohl!?" - Podívejte se: v těžkých chvílích života se ukáže, co máme v Ježíši! Když jsem se oženil, řekl jsem své ženě: „Milá, přál bych si mít šest synů a rád bych, aby všichni hráli na pozouny." Představoval jsem si to velice pěkně - měl bych doma vlastní pozounový sbor. Nu, narodilo se nám šest dětí, čtyři pěkné dcerky a dva synové. Ale syna už žádného nemám. Oba mi Bůh strašným způsobem vzal. Napřed jednoho a potom ještě i druhého. Myslel jsem si, že se přes to nedostanu. Jako farář mladých jsem přece celý život pracoval s mladíky - a moji vlastní hoši... Ještě vím, že když přišla zpráva o smrti obou hochů, bylo mi, jako by mi někdo vrazil nůž do srdce. A teď přicházeli lidé a utěšovali mne. Ale jejich slova mi nepronikala do srdce, nebyla nic platná. Byl jsem přece farářem mladých a věděl jsem: „Dnes večer musím za svou mládeží. Sto padesáti mladým hochům mám zvěstovat radostné Boží slovo." A moje srdce krvácelo! Tak jsem se zamkl, padl jsem na kolena a modlil se: „Pane Ježíši, ty žiješ, ujmi se mě, ubohého pastora!" Potom jsem otevřel svůj Nový zákon a četl: Ježíš říká: „Pokoj svůj dávám vám!" Věděl jsem: Co slíbil, to jistě dodrží. A tak jsem ho prosil: „Pane Ježíši, nechci teď rozumět, proč jsi mi to udělal, ale dej mi svůj pokoj! Naplň mé srdce tvým pokojem!" A on to udělal! On to udělal! To vám tady dosvědčuji.

A také vy ho budete potřebovat, když už nebude nikoho, kdo by vás mohl potěšit. To je slavné: když už žádný člověk nemůže pomoci, znát Ježíše, který nás na kříži vykoupil svou krví a vstal z mrtvých a smět mu říci: „Pane, dej mi svůj pokoj!" Jako mocná řeka proudí do srdce pokoj, který dává on! To platí i pro nejtěžší hodinu našeho života, když budete umírat. Jak budete jednou umírat? Tam vám už žádný člověk nepomůže. Jednou budete muset pustit i tu nejmilejší ruku. Jaké to bude? Jdete před Boží tvář! Chcete předstoupit před Boha se všemi svými hřichy? Ach, když člověk drží silnou ruku Spasitele a ví:

„Ty jsi mne vykoupil svou drahou krví všechnu vinu odpustil!“ - potom může blaženě umírat!

Co má člověk ze života s Bohem? Vyjmenuji vám to: pokoj s Bohem; radost v srdci; lásku k Bohu a k bližnímu, takže mohu mít rád i své nepřátele a všechny, kteří mi lezou na nervy; útěchu v neštěstí, takže mi každý den svítí jasné slunce; jistou naději věčného života; Ducha svatého; odpuštění hříchů; trpělivost - ach, mohl bych ještě dlouho pokračovat.

Končím veršem, který mám tak rád:

„Být, Jezu, Tvůj, to teprve je život,
být navždy Tvůj, co víc bych míti chtěl;
vždyť ty jsi krev svou drahou vylil za mne
a spásy zdroj jsi pro mne otevřel!“

To je něco - patřit Spasiteli! Toto bohatství, toto štěstí vám přeji!

OBSAH

Bůh ano, ale proč Ježíš?	3
Proč žiji?	13
Nemám čas	20
Pozor! Nebezpečí života!	29
Co tedy máme dělat!	38
Proč Bůh mlčí?	47
Naše právo na lásku	56
Dá se s Bohem mluvit?	65
Jak se vyrovnat se životem, když už nemůžeme věřit?	72
Jak se vyrovnat se životem, když nás neustále doprovází vina a selhávání	81
Jak se vyrovnat se životem, když nám jdou druzí na nervy?	90
Všechno se musí změnit - ale jak?	97
Se mnou nepočítejte!	105
Existuje v náboženských věcech jistota?	112
Je křesťanství soukromá věc?	121
Kdy svět zanikne?	130
Co má člověk ze života s Bohem?	141